

VALERIE,

ELLER

GUSTAF LINARS

B R E F

TILL

ERNST G * * *

ÖFVERSÄTTNING.

FÖRSTA DELEN.

ST. PETERSBURG,

TRYCKT HOS M. C. IVERSEN, 1816.

Friedrich von, Julie fød.
von Vietinghoff J.

Deum appl. tryckt i St.
Petersburg R. R.

De deum appl. tryckt
i Nykøping 1808 (ubt.
ett band) samt afos af
d. J. Grill, finnes
deum afos i alt synt

Afs. af And. Joh. Grill titule
Königsberg.

PERMIS D'IMPRIMER,

St. Petersbourg, ce 22 Février 1816.

A. SPADA Censeur.

F Ö R E T A L.

Jag befann mig, för några år sedan, i en af Danmarks vackraste provinser: en ömsom vild och leende, ofta sublim natur, hade, i den nejd jag der med förtjusning betraktade, på det ena stället, frambragt stora skogar, på det andra åter, lugna sjöar, medan norr-och östersjön, vid foten af de Svenska bergen, på afstånd, hvälfde sina vidsträckta böljor, och den tänkande melankolin kallade vandraren till hvila på de gamla Skandinavernes grafvar, som, enligt detta folkslags forntida bruk, finnas under kullar och jordhögar, spridda på slätterne.

“Ingen ting är mer poetiskt”, säger en vältalig författare, “än ett sextonårigt hjerta.” Ehuru äldre till åren var jag likväl så ung. Jag kände och tänkte gerna, och ofta bildade jag omkring mig taflor, äfven så växlande, som de hvilka omgäfvö mig. Än såg jag rysliga Scener, som skulle hafva erbudit Shakespeares snille de förskräckande skönheterne i Hamlet, än åter föreställte jag mig mer ljufva bilder af dygd och kärlek, och jag såg Pauls och Virginies rörande vålnader; jag ville åter göra dem lefvande, dessa älskvärda och olyckliga varelser: jag ville tillbjuda dem äfven så milda skuggor, som under kokos-träden, en äfven så hög natur, som under vändkretsen, äfven så ensliga och präktiga stränder, som Indiska hafvets.

Midt under dessa drömmar, dessa dikter och dessa minnen, blef jag en dag öfverraskad, genom berättelsen om en af dessa olyckor, som gå till hjertat, att der, i dess djup, söka tårar och saknad. En ung Svensk, af lysande börd, var föremålet för denna berättelse, och den meddelades mig af samma person, som sjelf varit en oskyldig orsak till hans olycka. Jag erhöll några fragmenter, skrifna af honom sjelf; jag kunde blott flygtigt genomöfna dem; men jag beslöt att på stället uppteckna de förnämsta dragen som stadnat fästade i mitt minne. Efter några år erhöll jag tillstånd att göra dem allmänna: jag förändrade namn, orter och tider; jag fyllde de felande ställena, jag tillade omständigheter som syntes mig nödvändiga; men, jag kan säga det, med san-

ningens bestånd, långt ifrån att försköna Gustafs karakter, har jag kanske icke visat alla hans dygder; jag har fruktat att det sanna skulle synas osannolikt. Jag har bjudit till att imitera Gustafs enkla och passionerade språk. Om jag lyckats, kunde jag icke tvifla på det intryck jag skulle åstadkomma, ty midt ibland de nöjen och förströelser som bemäktiga sig vår lefnad, är den röst, som återger oss något af vår ungdom, eller våra minnen, oss icke likgiltig, och vi återföras gerna till rörelser, som öfverträffa allt hvad verlden kan erbjuda oss.

Jag har, i förhand, känt alla de förebråelser man kan göra detta arbete, En passion, som icke delas, intresserar

sällan: här äro icke händelser som bestäm-
ma situationerna; karaktererne erbjuda in-
ga frappanta kontraster: allt hänföres till
en enda utveckling, en brinnande och
bestridid kärlek i en ynglings hjerta. Deri-
från dessa ständiga repetitioner, ty man
vet väl att de starka passionerna icke kun-
na skingras, utan alltid komma åter till sig
sjelfva; derifrån dessa taflor kauske alltför
ofta hämtade af naturen. Den enslige
Gustaf, en främling i verlden, behöf-
ver samtala med denna vän; han är
dessutom Svensk, och de nordiska folk-
slagen lefva, som man finner af deras
litteratur, mer med naturen. De ob-
servera henne mer, och älska henne
kanske bättre. Jag har velat bli alla
dessa omständigheter trogen, öfvertygad,

för öfrigt, att om passionerne, i alla land, äro de samma, deras språk likväl icke är enahanda, att det alltid bär stämpeln af ett folks seder och lynne, och att det i Frankrike är mer modifieradt af fruktan för det löjlige, eller af andra konsiderationer, som icke finnas annorstädes. Också må man ej förundra sig att se Gustaf så ofta återkomma till religiösa idéer: hans kärlek är bestridd af dygden, som behöfver religionens bistånd; och dessutom, är det icke naturligt att vid himmelen fästa en på jorden stormig lefnad?

Min upriktiga afsigt har varit att framställa ett moraliskt verk, att afmåla denna renhet i seder, hvaraf man

icke erbjuder tillräckligt med tafflor, och
 som så nära är förenad med den verk-
 liga sällheten. Jag har trots det vara
 nyttigt att visa, det de själar, som
 mäst äro fallna för att hänföras af star-
 ka passioner, äfven äro de som erhål-
 lit de flesta medlen att emotså dem,
 och att hemligheten af all vishet be-
 står deri att i tid använda dessa. Allt
 detta är bättre sagdt, bättre ådagalagdt
 än af mig; men man motstår ej begä-
 ret att meddela andra det som djupt
 rört oss sjelfva. Det gifves en entu-
 siasm, som för själen är detsamma som
 våren för naturen; den utvecklar tusen-
 de känslor; den frambringar tårar, dem
 man tilltror förmågan att väcka andras.

Sådan var min belägenhet då jag läste Gustafs fragmenter; och om några rörda blickar fästas på detta arbete, såsom på en vän, som öppnat för oss vårt eget hjerta, skola de på en gång både försvara och ursäkta mig.

FÖRSTA BREFVET.

Eichstadt d: 10 Mars.

Du måste hafva fått alla mina bref, Ernst: sedan jag lemnade Stockholm, har jag flere gånger skrivit dig till. Du kan följa mig på min resa, som vore förtjusande, om hon icke skilde mig ifrån dig. Ack! hvarföre hafva vi ej kunnat realisera vår ungdoms ljufva drömmar; då vår inbildning sväfvade kring denna verldsrymd, såg andra himlar hvälfvas, hörde grufligare stormar rasa; då vi förenade, tillbragte så mången stund på denna klippa, som, skild från de öfriga, visade oss en bild af sjelfberoendets ädla stolthet, och der vi

ömsom kände våra hjertan klappa under tusende orediga aningar, ömsom åter försänktes i den dunkla forntiden, och ur dess mörker sågo våra utvalda hjeltar framträda? Hvar äro de, dessa dagar, glänsande af starka och ljufva rörelser? Jag har lemnat dig, min ungdoms älskvärda följeslagare, dig min upplysta vän, som ledde mitt hjertas oordentliga rörelser, och insöfde mina stormande begär, vid ljudet af din visa och eldade själ! Imellertid, Ernst, är jag ibland nästan lycklig; denna resa har ett berusande behag, som ofta hänrycker mig; allt stämmer väl öfverens med mitt hjerta och äfven med min inbildning. Du vet huru väl jag behöfver denna sköna förmåga, som af framtiden lånar ämne att ännu mer öka den närvarande sällheten; denna förtjuserska, som sysselsätter

sig med alla åldrar och alla villkor i lifvet, som har leksaker för barnet och skänker det högre snillet nycklarne till himmelen, på det dess blickar må berusas af de högsta saligheter. Men hvart förvillar jag mig? Jag har ännu ingenting sagt dig om grefven. Han har fått alla sina instruktioner; det är afgjordt att han går till Venedig, och denna plats är den han åstundat. Han finner behag i den idéen att vi icke skola åtskiljas, att han sjelf skall kunna leda mig på den nya bana jag, efter hans önskan, beträdt, och, då han fulländar min uppfostran, uppfylla den heliga skyldighet han åtagit sig, att vara i min Fars ställe. Hvad för en vän, Ernst, är icke denna andra Far! Hvad för en förträfflig människa! Hans vänskap med den jag förlorat har endast

döden förmått bryta, och det utgör grefvens nöje att heligt fortsätta henne emot mig. Han betraktar mig ofta; jag ser ibland tårar i hans ögon: han finner att jag mycket liknar min Far, att jag i min blick har samma svårmodighet; han förebrår mig att vara, som han, nästan skygg, och att alltför mycket frukta världen. Jag har redan sagt dig huru jag gjort grefvinnans bekantskap, på hvad rörande sätt han presenterade mig för Valerie (det är så hon heter, och jag härefter vill kalla henne), hon vill att jag skall anse henne som en Syster, och sådant är just det intryck hon gjort på mig. Hon imponerar mindre än grefven; hennes min är så barnslig! Hon äger mycken liflighet, men hennes godhet är utomordentelig. Valerie tyckes mycket älska sin man; jag

undrar ej deröfver: oaktadt den stora skilnaden i deras ålder, tänker man icke derpå. Någon gång kunde man finna Valerie för ung: man har svårt att föreställa sig det hon kunnat ingå en så alfvarsam förbindelse; men alldrig synes grefven för gammal. Han är trettio sju år; men han tyckes icke vara det. Man vet icke, i början, hvad man mäst älskar hos honom, antingen hans ädla och höga gestalt, eller hans intagande snille, som tillika prydes af en lågande inbildnings-kraft och en utomordentelig odling; men då man närmare känner honom, tvekar man icke mer: hans hjerta är det som vinner företrädet; det är när han glömmet sig sjelf och helt och hållet blottar sig, som man finner honom så öfverlägsen. Han säger oss ibland, att han icke kan vara så ung i verl-

den, som han är det med oss, och att den fria munterheten illa skulle anstå en ambassadör.

Om du visste, Ernst, huru angenäm vår resa är! Grefven vet allt, känner allt, och hans vidsträckta kunskaper, hafva icke skadat hans känslfullhet. Att njuta af sitt hjerta, att älska och af andras lyck skapa sin egen, deri består hans lefnad; också faller han aldrig någon människa besvärlig. Vi hafva flera åkdon, af hvilka ett är öppet, och deri resa vi vanligtvis om aftnarne. Årstiden är ganska skön. Vid vårt inträde i Tyskland, foro vi igenom stora skogar; vi funno deri en likhet med vårt fädernesland, som mycket behagade oss. Solens nedgång, i synnerhet, återkallade hos oss alla särskilta minnen, som vi

ibland meddelade hvarandra; men oftast iakttogo vi då tystnad. De vackra dagarne äro lika så många fester gifna åt verlden; men slutet af en vacker dag har, lika som lifvets slut, någon ting rörande och högtidligt: det är en ram, hvaruti hugkomsterna helt naturligt fästa sig, och der allt som rör de ömmare böjelserna synes lifligare, lika som föremålen i naturen, vid solens nedgång, antaga en varmare färg. Huru ofta sträcker sig ej min inbildning då tillbaka till våra berg! Jag ser, vid deras fot, vår åldriga boning, dessa tinnar, dessa så länge isbetäckta grafvar, der vi, med lanser i hand, öfvade oss i krigiska lekar, och framhalckade öfver isen, likasom öfver våra dagar, dem vi icke blefvo varse. Våren återkom; vi bestormade klippan; vi

räknade då de skepp, som på nytt kommo att försöka våra haf! Vi bödo till att urskilja deras flaggor; vi följde deras hastiga flygt; vi hade velat vara på deras master, likasom sjöfoglarne, och följa dem till aflägsna länder. Påminner Du Dig denna sköna afton, då vi, vid solens nedgång, tillsammans firade en stor minnes-fest? Det var kort efter dagjemningen. Aftonen förut hade vi sett en här af moln nalckas och bebåda storm; den var gruflig: begge bäfvade vi för ett skepp, som vi hade upptäckt; hafvet var upprördt och hotade att sluka våra stränder. Vid midnattstiden hörde vi nöds-kott. Min Far, som icke tviflade att skeppet strandat på en af sandbankarne, lät straxt slupar gå ut i hafvet; i samma ögonblick han sökte uppelda

lotsarnes mod, emotstod han icke våra böner, och, faran oaktadt, tillät han oss att följa sig. O! huru våra hjertan klappade! Huru vi önskade att vara allestädes på en gång! huru vi hade velat hjälpa hvar och en af de olyckliga! Det var då du så ädelmodigt blottställde ditt lif för mig. Men jag måste bli mitt löfte trogen; jag får ej tala om det som synes dig så enkelt, så naturligt; men lemna mig åtminstone min erkänsla, såsom ett af mina första nöjen, om hon ej är en af mina första skyldigheter, och glömmom alldrig den klippa, dit vi återvände efter denna natt, och hvarifrån vi sågo ut åt hafvet, med tacksägelse till himlen för vår vänskap.

Farväl, Ernst; det är sent, och vi resa helt tidigt.

ANDRA BREFVET.

Lybeck d. 20 Mars.

Ernst, mer än någonsin känner jag i mitt hjerta denna hemliga rörelse, som ömsom ledde mina steg till Kullens branta klippor, ömsom åter till våra ödsliga hafs-stränder. Ack! Du vet det, jag var ej allena der: hafvets enslighet, dess omätliga tystnad, eller dess stormande verksamhet, sjöfoglarnes melankoliska skri, norrskenets dystra och sköna ljus, allt närde min ungdoms svärmande och förtjusande oro. Huru många gånger hade jag ej, förtärd af mitt hjertas sjudande feber, velat, lik bergs-örnen, bada mig i skyarne och förnya mitt lif! Huru många gånger hade jag ej velat sänka mig i hafvets omätliga afgrund,

och af alla elementer, af alla våldsamma skakningar, hämta en ny energi, då jag kände den jag ägde slockna, midt ibland de lågor som förtärde mig!

Ernst, jag har lemnat alla dessa vittnen till min oroliga varelse; men öfverallt finner jag andra åter: jag har ombytt luftstreck; men jag har fört med mig mina fantastiska drömmar och mina gränslösa önsknningar. Då allt sofver omkring mig, vakar jag med dem; och i dessa åt kärleken och melankolien helgade nätter, som våren frambringar och uppfyller med så mycken sötma, känner jag, uti allt, denna dolda väl-lust i naturen, så farlig för inbildningen just igenom den slöja som betäcker henne: hon berusar och nedslår mig ömsom; hon ger mig

lifvet och dödar mig; hon bibringas
 mig genom alla föremål, och låter
 mig tråna efter ett enda. Jag lyss-
 nar till nattens vind, den somnar
 på löfven, och jag tror mig ännu
 höra rädsla och osäkra steg; min in-
 bildning målar för mig denna idéa-
 liska varelse, efter hvilken jag suckar,
 och jag öfverlemnar mig helt och
 hållet till försmaken af den kärlek
 och förtjusning, som bör fylla mitt
 hjertas tomhet. Ack! skall jag nå-
 gonsin bli älskad? Skall jag någon-
 sin se dessa stolta och brinnande
 begär uppfyllda? Skall jag, ett ögon-
 blick, en enda minut, meddela all
 den sällhet jag är i stånd att kän-
 na? Skall jag lefva af denna sköna
 gåfva, genom hvilken man nalckas
 himmelen? Ack! Ernst, det är icke
 nog att gifva; man måste ock se
 sina gåfvor emottagas; det är icke

nog att äga värde; andra måste äfven känna det. Till dadelns mognad fördras Afrikas jordmon; till frambringande af dessa starka och djupa rörelser, som komma från himmeln, måste man, på jorden, finna de brinnande och sällsynta själar, som fått den ljufva och kanske olyckliga förmågan att älska så som jag.

TREDJE BREFVET.

B... d. 21. Mars.

Min vän; jag har i dag bittida återläst mitt bref af gårdagen, och jag har nästan tvekat att afsända det: icke derföre att jag någonsin ville dölja något för dig, men emedan jag känner att du med skäl skall

förebrå mig att icke, såsom jag lofvat dig, söka litet kufva det alltför passionerade i min själ. Bör jag icke dessutom dölja denna själ, såsom en hemlighet, för de flesta af dem med hvilka jag kallas att lefva i verlden? Vet jag icke, att det ej ges någonting naturligare, i dessa människors ögon, än det som skiljer oss ifrån naturen, och att jag blott skall synas dem orimlig, då jag icke liknar dem? Lät mig då sväfva omkring med mina dyrbara minnen, i skogar, på stränder, der jag skapar mig varelser som jag; der jag samlar omkring mig deras poetiska skuggor, som besjungit allt det som upphöjer människan, och som förstodo att älska. Der tror jag mig ännu se Tasso framsucka sina odödliga verser och sin brinnande kärlek; der visar sig

Petrarcha, midt ibland de heliga hvalf, som sågo hans långvariga ömhet för Laura födas; der tror jag mig höra den ömma och ensliga Pergolesis höga toner; öfverallt tror jag mig se snillet och kärleken, dessa himmelens barn, flyende mängden, och döljande sina välgerningar, lika som sina oskyldiga nöjen. — Ack! om jag ej blifvit begåfvad som snilletts söner, om jag ej, som de, kan förtjusa efterverlden, har jag åtminstone, som de, känt något af denna entusiasm, af denna sublimes kärlek för det sköna, som kanske uppväger sjelfva äran.

Tro imellertid icke, min Ernst, att jag utan förbehåll öfverlemnar mig till mina drömmar. Ehuru

grefven är en af de menniskor, hvars själ, om jag så får uttrycka mig, mäst bibehållit sin ungdom, imponerar han ändå för mycket på mig, att jag icke måste dölja någon del af min själ. Jag söker i synnerhet att icke synas ovanlig för Valerie, som så ung, så lugn, förekommer mig lik en morgon-stråle, som faller endast på blomster och känner blott deras stilla, ljufva lif.

Jag kan icke bättre afmåla Valerie för dig, än då jag erinrar dig din Kusin, unga Ida. Hon liknar henne mycket, likväl har hon någonting särskildt, som jag ännu icke sett hos någon qvinna. Man kan äga lika så mycket behag, vida mer skönhet, och ändå vara långt ifrån henne. Man beundrar henne kanske

icke , men hon har något idealiskt och förtjusande, som tvingar en att sysselsätta sig med henne. Man skulle, då man ser henne så späd, så lätt, säga, att hon är en tanke. Imellertid fann jag henne icke vacker, första gången jag såg henne. Hon är mycket blek, och kontrasten emellan hennes munterhet, man kan till och med säga hennes eturderi, och hennes figur, som endast är gjord för att vara känslofull och alfvarsam, gör på mig ett besynnerligt intryck.

Jag har sedermera funnit, att de ögonblick, då hon endast syntes mig som ett älskvärdt barn, voro sällsynta. Hennes vanliga karakter har snarare någonting melankoliskt: och hon öfverlemnar sig

stundom till en ytterlig glädtighet, såsom mycket känslofulla människor, med alltför lättörda nerfver, öfvergå till sinnesrörelser, helt och hållet främmande för deras natur och vana.

Väderleken är skön; vi promenera ofta; om aftnarne roa vi oss ibland med musik; jag har min Viol med mig; Valerie spelar Cittra; vi läsa äfven: denna resa är en verkelig högtid.

FJERDE BREFVET.

Stollen den 4 April.

Min vän! Först ifrån denna dag känner jag Valerie rätt. Ända hittills hade hon sväfvat för mina

ögon, som en af de sköna och rena bilder, hvilkas former Grekerna för oss teeknat, och hvarmed vi gerna pryda våra drömmar, men jag trodde hennes själ för ung, för litet bildad, att kunna ana passionerna och att känna dem; också vågade icke mina rädda blickar studera hennes drag. Hon var icke för mig en qvinna med den förmåga hennes kön och min inbildning kunde gifva henne: hon var en varelse utom gränsorna för mina tankar. Valerie höljdes i slöjan af den vördnad och högaktning jag hyser för grefven, och jag tordes icke upplyfta den, för att ej röja blott en vanlig qvinna. Men i dag, ja just i dag, har en besynnerlig omständighet lärt mig känna denna qvinna, som också fått en djup och brinnande själ. Ja, Ernst, natu-

ren fullkomnade sitt verk, och lik dessa ålderdomens heliga kärll, hvilkas hvithet och delikata skönhet förvåna våra blickar, bär hon i sitt sköte en sublim och alltid lefvande låga.

Hör, Ernst, och döm sjelf om jag hittills känt Valerie. Hon hade i dag haft lust att äta middag tidigare än vanligt; grefven ville fortsätta resan; men han gaf vika, och, i stället att skicka ett förbud, steg han sjelf till häst, för att låta laga allt i ordning. Vid vår ankomst, tackade Valerie honom med ett förtjusande behag; de promenerade en stund tillsammans, men hastigt kom grefven allena tillbaka, med ett nog bekymradt utseende. "Vi skola äta ensamme," sade han till mig, Valerie vill icke äta ännu. Jag undrade mycket öfver denna nyck, och re-

dan trodde jag mig hafva märkt ojemnhet i hennes karakter. Vi skyndade oss att sluta måltiden. Grefven bad mig taga frukt med i vagnen, i förmodan att derigenom göra sin fru ett nöje. Jag gick ut ifrån byn och fann grefvinnan med Marie, en ung kammarjungfru, som växt upp jemte henne, och som hon mycket håller af; de voro begge vid en lund. Jag nalkades Valerie och tillböd henne frukt, utan att veta hvad jag skulle säga henne; hon rodnade; hon tycktes hafva gråtit; och jag kände att jag icke mer var ond på henne. Hon hade någonting så interessant i sitt utseende, hennes röst var så ljuf, då hon tackade mig, att jag blef helt rörd deraf. "Ni har väl funnit det underligt," sade hon med ett slags räddhoga, "att icke se mig vid

bordet?" — "Alldeles icke", svarade jag, utomordentligt förlägen. Hon smålog. "Som vi ofta komma att vara tillsammans, fortfor hon, är det godt att Ni vänjer Er vid mina barnsligheter." Jag visste icke hvad jag skulle svara: jag erböd henne min arm, för att vända tillbaka, ty hon hade stigit upp. "Mår ni icke väl, fru Grefvinna? sade jag omsider; grefven fruktade det." — "Har han hört efter hvar jag var?" frågade hon hastigt. — Jag tror att han söker Er, svarade jag. — "Er middag har imellertid räckt nog länge." Jag försäkrade henne att vi ganska kort tid varit vid bordet. "Den förekom mig mycket lång", svarade hon. Hon såg beständigt omkring sig efter grefven, då en af hans betjening kom, med underrättelse att hästarne voro före-

spända. "Och min man, frågade hon, hvar är han?" — Grefven gick förut till fots, svarade betjenten, sedan han befallt att man skulle ispanna hästarne, på det grefvinnan måtte hinna fram, innan natten, i anseende till de elaka vägarne. — "Det är godt", sade Valerie, med en röst som hon sökte att beherrska. Men jag märkte huru upprörd hon var. Vi stego i vagnen; jag satte mig midt emot henne. I början var hon tankfull; derefter böd hon till att dölja hvad som plågade henne: sluteligen försökte hon att synas hafva glömt det som händt; hon talade med mig om likgiltiga saker; hon bemödade sig att vara munter, och berättade mig flera rätt lustiga anekdoter rörande V. . . ., dit vi snart skulle komma.

Jag märkte att hon ofta sträckte hufvudet utom vagnsdörren, för att se om grefven icke syntes: hon lät säga postiljonen att han skulle skyn- da, emedan hon fruktade att gref- ven kunde tröttna af sitt myckna gående. Ju längre vi hunno, desto mindre talte hon och desto tankful- lare blef hon; hon undrade att vi icke hunno upp hennes man. "Han går mycket fort, svarade jag", men jag undrade också deröfver. Vi passerade en stor skog: Valeries oro tilltog allt jemt: den blef gräns- lös. Sluteligen steg hon ned; hon gick framom vagnarne, i tanke att distrahera sig genom en brådskad gång; hon stödde sig mot mig, stavnade, ville vända tillbaka; med ett ord: hon led grufligt. Jag led äfven, nästan så mycket som hon: jag föreställte henne, att vi säkert

skulle finna grefven framme vid nästa Station, att han hade tagit en genväg, och det trodde jag äfven. Olyckligtvis hade man talt för henne om ett rövvarband, som, fjorton dagar förut, anfallit en postvagn. Jag kände mitt deltagande för henne ökas, allt efter som hennes oro tilltog; jag vågade betrakta henne, fråga hennes ansigtsdrag; vår ställning tillät mig det. Jag såg huru väl hon förstod att älska, och jag fann hvad värde de själar, som äro mäktige att lifvas af starka passioner, måste äga öfver andra själar. Jag erfor ett slags dödsångest, som hennes väckte hos mig; mitt hjerta klappade, och tillika, Ernst, kände jag någonting ljuft, då hon såg på mig med ett rörande uttryck, lika som för att

tacka mig för den del jag tog i hennes bekymmer.

Vi kommo till nästa gästgifvaregård; grefven var icke der. Valerie mådde illa; hon hade en nerf-attack, som bragte mig att bäfva. Hennes kammarjungfrur sprungo att skaffa té af orange-blommor; jag var utom mig. Valeries tillstånd, grefvens frånvaro, en outsägelig oro, som jag alldrig förut känt, allt beröfvade mig mitt förnuft. Jag höll Valeries iskalla händer; jag besvor henne att stilla sig: jag sade, för att trösta henne, att alla resande plägade bese ett slott, icke långt ifrån allmänna vägen, af en ovanlig belägenhet. — Så snart jag fann hennes plågor något lindrade, tog jag med mig tvenne karlar, som kände trakten, och

begaf mig med dem att söka grefven. Efter en half timme såg jag honom skynda sig emot oss; han hade gått vilse. Jag berättade honom huru mycket Valerie lidit; han blef högst ledsen deröfver. Då vi voro nära till posthuset, sprang jag af alla krafter, för att anmäla grefven, och först hämta denna glada tidning. Jag hade ett lyckligt ögonblick, då jag såg Valeries hela glädje. Jag återvände derpå till grefven, och vi gingo tillsammans in i rummet. Valerie kastade sig om hans hals. Hon gret af glädje; men ett ögonblick derefter tycktes hon återkalla i minnet allt hvad hon lidit; hon öfverhopade grefven med förebråelser och sade honom huru oförlåtligt det var, att blottställa henne för så mycken oro, att lemna henne, utan att säga henne

något; hon stötte honom ifrån sig, då han ville omfamna henne. "Ja, det är oförlåtligt, sade hon, att följa sin förtrytelse. — Men jag var icke ond, svarade han — Huru! Du var icke ond? — Nej, min bästa Valerie, var derom öfvertygad; jag ville undvika en förklaring. Jag vet att Du är häftig, att det skadar Dig; jag vet också huru lätt Du stillar Dig; Du är så god Valerie!" Hon hade tårarne i ögonen; hon fattade hans hand, på ett rörande sätt. "Det är jag, som haft orätt, sade hon, jag ber Dig derföre om förlåtelse. Huru kunde jag väl bli ledsen öfver ett ord, som säkert icke sades, för att såra mig? Ack hvad du är mångfaldigt bättre än jag!" Jag hade velat kasta mig för hennes fötter, och säga henne, att hon var en engel. Grefven,

som är så känslfull, syntes mig icke tillräckligt tacksam.

FEMTE BREFVET.

Olheim d. 6. April.

Jag har sagt Dig, att vi här måste tillbringa några dagar, för att låta Valerie få någon hvila: dessa dagar hafva varit de ljufvaste i min lefnad. Det tyckes som hon hade mera förtroende för mig, sedan jag känner henne bättre; hon tänker, tror jag, att jag icke mer undrar öfver den lilla ojemnhet, som visar sig i hennes lynne, hvartill orsaken bör vara mig bekant. En stark känslfullhet hindrar oss ifrån en jemn uppmärksamhet på oss sjelfva. Kalla själar känna endast egenkär-

lekens njutningar; de tro att det lugn och den method de visa i allt hvad de göra och säga skall tillvinna dem deras aktning som observera dem: de kunna väl också nog ändå bli ledsna och glada, men de bli det för ingenting, och alltid inom sig sjelfva; de frukta till och med för sina ansigtsdrag, att de skola sqvallra om hvad som föregår der hemma. Hvilken orimlig fordran, att det skall anses för vishet, som härrör blott af hjertats tomhet!

Alldrig finner jag Valerie mer älskvärd, mer rörande, än då hennes häftighet ett ögonblick hänfört henne, och hon söker att godtgöra ett fel. Och hvad för ett fel? Att älska såsom man ej förstår att älska i verden. Jag observerade henne

härom dagen, då hon hade fått ett bref ifrån sin Mor; jag läste det med henne, då jag följde rörelserna i hennes ansigte. Och när, efter allt detta, hon är ängslig, eller fördjupad i sina tankar, när hon icke kan, med en djupt studerad förställning, gilla allt hvad man säger henne, och småle åt det som väcker hennes ledsnad, bör man kalla henne nyckfull? Och ändå vill hon, såsom fel, godtgöra dessa ögonblick, då hon icke kan öfverlemna sig till någon annan idé, än den som beherrschar hennes själ! Den bästa dotter, den ömmaste hustru, ville på en gång vara både full af djup känsla och alltid sorgfällig att ej stöta andras! Och om man sade mig. "Det ges fullkomligare fruntimmer", skulle jag svara. "Valerie är endast sexton år". Ack! måtte

hon alldrig förändras! må hon alltid förbli denna förtjusande varelse, som jag ända hittills icke sett utom min blotta tanke!

SJETTE BREFVET.

d. 8. Aprill.

Jag spatserade, denna morgon, med Valerie i en trädgård, vid stranden af en flod. Hon begärte frukost; man hämtade oss smultron, dem hon ville att jag skulle äta på Svenska viset, ty hon hade hört mig säga att detta erinrade mig om en måltid jag gjort med min syster, och vi skickade efter grädda. Vi hade med oss några fragmenter af Delilles pœm: Inbildningen, som vi läste under frukosten.

Du vet huru mycket jag tycker om vackra verser; och att läsa dem i hop med Valerie, att höra dem deklameras med hennes förtjusande stämman, att sitta bredevid henne, omgifven af alla vårens magiska röster, som tycktes tilltala mig i det rinnande vattnet och i de sakta susande löfven, hvilkas rörelse liknade mina tankars! Min vän, jag var mycket lycklig, kanske alltför lycklig! Ernst, denna föreställning vore gruflig; den skulle föra döden i min själ, der sällheten bor; jag törs icke undersöka den.

Valerie blef rörd, då hon läste den intagande episoden om Amelie och Volnis; och då hon kom till detta ställe:

En longs et noirs anneaux s'assemblaient
ses cheveux :

Ses yeux noirs, pleins d'un feu que son
mal dompte à peine,
Etincelaient encor sous deux sourcils
d'ébène,

log hon, och sade, i det hon betraktade mig: "Vet ni att detta mycket liknar Er?" Jag rodade af förvirring och tänkte sedan: Ack! om ni vore min Amelie! Men hastigt förebrådde jag mig denna tanke som ett brott, och visserligen var den det. Jag steg upp, jag flydde, och fördjupade mig i den närbelägna skogen, liksom jag kunnat aflägsna mig från denna brottsliga tanke.

Sedan jag sprungit en stund, besinnade jag hvad Valerie skulle tänka om mig, som på ett så löjligt sätt lemnat henne, och jag be-

slöt att återvända hem och be henne om förlåtelse. Medan jag i mitt hufvud sökte efter någon ursäkt, utan att finna den, plockade jag på vägen Prestkragar, som jag ville ge henne; och utan att tänka derpå begynte jag att medelst bladens afslitande fråga dem om mitt öde, såsom vi ofta gjort i vår barndom. Jag sade för mig sjelf: "Huru älskar Valerie mig?" och borttryckte det ena bladet efter det andra, ända till det sista. Svaret blef: Allsintet. Skulle du tro det? Detta smärtade mig.

Jag ville också veta, huru jag älskade Valerie. Ack! Jag visste det nog; men jag blef bestört att finna, i stället för något litet, af hjertat: detta förskräckte mig; Ernst, jag tror jag bleknade. Jag

ville börja på nytt, och ännu en gång svarade bladet: af hjertat. Min vän, var det mitt samvete, som gaf en röst åt detta blad? Visste mitt samvete redan det som jag sjelf icke vet, som jag icke vill veta i hela min lefnad, det som du alldrig skulle tro, om man sade dig det, du som känner mig så väl, du som vet att jag alldrig var lätt-sinnig, att en annans hustru alltid var ett heligt föremål för mig? Och jag skulle älska Valerie! Nej, nej.

Quelques crimes toujours précèdent les
grands crimes.

Gif dig tillfreds, Ernst, du skall icke nödgas förskjuta mig långt ifrån dig.

SJUNDE BREFVET.

Blude d. 20 April.

Jag är viss derpå, min vän, att endast fruktan att älska henne som jag ej vågar nämna (ty jag bör för mycket vörda henne, att förbinda hennes namn med en tanke som är mig förbuden), bragt mig på den tron. . . jag kan icke uttrycka för dig hvad jag känner, det måste bli mörkt för dig; här har du någonting klarare.

Vi kommo denna afton till en Österrikisk by; och som det var senare än vi hade trott, beslöt grefven att tillbringa natten på detta ställe. Medan man bäddade Valeries säng, och lagade hennes rum i ordning, gingo vi alla uti en vacker

sal, som nyss var målad och möblerad med temmeligen god smak. Der voro några bergsmän, som spelade Valser. Du yet huru allmänt musiken idkas i Tyskland. Några unga flickor, som kommit att besöka värdinnan, valsade; de voro nästan alla vackra och vi roade oss att se deras munterhet och lilla landliga behagsjuka. Valerie, med sin vanliga liflighet, kallade sina begge kammarjungfrur, för att också låta dem njuta nöjet af dansen. Kort derefter slutades balen och musikanterna stavnade allena kvar. Grefven tog upp Valerie och valsade med henne, ehuru hon satte sig deremot, ty hon har ett slags motvilja för denna dans, som hennes mor icke tycker om. Sedan han gjort par tre turer kring salen, stavnade han framför mig —

Jag skall, i min ordning, bli åskådare, sade han, Gustaf, Valerie tillåter Er att sluta dansen med sig. — Mitt hjerta klappade våldsamt; jag darrade, som en brottsling; jag tvekade länge, om jag skulle våga sluta min arm kring hennes lif. — Hon skrattade åt mitt bryderi. — Jag darrade af sällhet och af fruktan; denna senare känsla stannade qvar i mitt hjerta, den förföljde mig, ända till dess jag fullkomligt återkom till mig sjelf. Hör nu huru jag blifvit ännu lugnare.

Aftonen var så skön, att grefven föreslog en promenad. Han gaf Valerie armen, jag gick bredvid honom; det var temmeligen skymt, endast stjernorna lyste oss.

Umgångestonen rättar sig alltid efter de intryck inbildningen emottar; hos oss blef den allvarsam, til och med dyster, lik natten som omgaf oss. Vi talte om min Far: Grefven och jag återkallade flera drag af hans lefnad, som förtjente göras allmänna, för att väcka beundran hos alla dem som äga känsla och smak för det sköna. Vi förenade vår djupa, dystra saknad, och talte om detta sköna hopp, som det högsta Väsendet gaf i synnerhet åt smärtan; ty endast de som förlorat mycket, känna huru väl människan behöfver hoppet. Allt efter som grefven talte kände jag min tillgifvenhet för honom ökas med hela hans ömhet för min Far. Hvilken ljuf odödlighet, tänkte jag, som börjas redan här nere, i deras hjertan som sakna oss!

Huru älskade jag icke denna goda människa som så väl kände vänskapen, vänskapen, som så många tro sig älska, och så få veta värdera efter vidden af dess pligter! Huru lifligt rönte ej mitt hjerta denna känsla för grefven! Den förenades med det som för alltid gör den helig, med tacksamheten. Jag tyckte att mitt renade hjerta icke hyste andra än dessa lyckliga böjelser, som ljuft återföllu på Valerie. Vi hade satt oss, månen var uppgången, ljusen släcktes efterhand i byn, några hästar betade omkring oss, och en källas flyende silverböljor skilde oss från ängen. "Jag har alltid med passion älskat en vacker natt, sade grefven, jag tycker den har tusende hemligheter att förtro åt ömma och stadgade själar; jag tror också att jag lemnat detta

företräde åt natten, emedan man plågat mig om dagen. — Ni var då icke lycklig i Er barndom? — Hvarken då, eller i min ungdom, bästa Valerie". — Han suckade. "Men jag har räddat det som var så dyrbart att bibehålla, en själ som aldrig misströstat om lyckan. Det förflutna är för mig likt en mörk duk, som väntar att emotta en skön tafla, hvilken, genom denna grund, endast så mycket mer förhöjes. Det tillhör Er begge, mina vänner, sade han, och utsträckte sina armar emot oss, det tillhör Er, att låta mina dagar ljuft förflyta." Valerie omfamnade honom med ömhet; jag kastade mig äfven till hans bröst, jag var ej i stånd att framföra ett enda ord. Hvilken ed hade kunnat uppväga de tårar jag göt? Alldrig skall jag

glömma detta ögonblick; det har återgett mig mitt lugn och mitt mod.

Å T T O N D E B R E F V E T .

Baden d. 1. Maj.

Jag har velat försaka en del af dessa ljufva vanor, som redan öfvergått till behof för mig, och som kunde bli farliga. Jag begärte grefvens tillstånd att resa i en annan vagn, åtminstone emellanåt, och föregaf, såsom orsak dertill, att jag ville lära mig Italienskan, för att kunna något af detta språk, då vi skulle komma till Venedig. Jag såg nog att Valerie, så väl som hennes man, fann mig besynnerlig;

men till slut vägrade de mig icke att fullfölja min nya plan. Jag undviker också att promenera allena med henne. Vid sidan af ett så älskvärdt föremål, har den vackra årstiden ett sådant hänryckande behag: att andas denna luft, att gå på dessa blomsterfält, att sätta sig der, att omges af skogarnes tystnad, att se Valerie, att så lifligt känna det som, redan utan henne, skulle ge mig så mycken sällhet, säg, min vän, vore det icke att trotsa kärleken?

Om aftnarne, då vi kommo fram till något nattqvarter, och hon, trött af resan, lade sig på en hvilosäng, tog jag alltid, jemte grefven, min plats invid henne; men han satte sig snart i en vrå, att skrifva, och jag hjälpte Marie att

tillaga téet, det var jag som bar det till henne, och som hon bannade, när det icke var godt. Därefter stämde jag hennes Cittra. Jag spelar bättre än hon: det har händt mig att jag, vid någon svår passage, ledt hennes finger på strängarne. Eller ock tecknade jag med henne, och roade henne med utkast af alla slags porträtter. Har jag icke kommit mig att äfven teckna henne sjelf! Begriper Du en sådan oförsigtighet? Ja, jag har afritat dessa sköna former; hennes blickar, fulla af godhet, sträcktes mot mig, och jag var nog förmäten att fixera dem, och att, lik en ursinnig, öfverlemna mig till deras farliga välde. Nå väl! Ernst, jag har blifvit klokare; det är sant, att sådant kostar mig mycket: jag förlorar icke blott all den sällhet jag

kände i denna ljufva förtrolighet; (jag borde icke sakna den, efter den kunde leda till samvetsförelser) men jag skall kanske äfven förlora Valeries förtroende; hon började att visa mig vänskap. I går, då vi kommo till staden, der vi skulle ligga öfver natten, frågade jag straxt efter min kammare. "Skall ni då åter gå att stänga in Er? sade hon, ni börjar bli mycket folkskygg." Hon hade en missnöjd min, då hon sade detta; jag följde henne, jag lät göra upp eld, jag bar in sakerna, jag skar pennor åt grefven; för att dölja den förvirring en helt ny belägenhet förorsakar mig. Jag trodde mig, igenom all den uppmärksamhet höfligheten fordrar, kunna ersätta dessa hjertats ingifvelser, som för ingen del äro öfverlagda. Också märkte Valerie det.

“Man skulle tro, sade hon, att vi förebrått Er, för det ni icke nog sysselsatt Er med oss, och att ni vill dölja för oss att ni har ledsamt.” Jag teg: det var mig lika så omöjligt, att bringa henne från sin villfarelse, som att säga henne endast några angenäma fraser. Jag såg säkert mycket ängslig ut, ty hon räckte mig sin hand, med godhet, och frågade mig, om jag hade någon sorg? Jag gjorde ett tecken med hufvudet, såsom för att säga ja, och tårarne kommo mig i ögonen.

Ernst, jag är ängslig och vill icke sysselsätta mig med min ängslan. Jag lemnar dig; förlåt dessa eviga repetitioner!

NIONDE BREFVET.

Arnam d. 4 Maj.

Jag är högst orolig, min vän, jag vet icke hvad det skall blifva af allt detta: utan att jag velat det, har Valerie märkt något ovanligt och smärtande i mitt hjerta. Den aften lät hon kalla mig, för att ta några papper ur ett Schatull, som Marie icke kunde öppna. Grefven hade gått ut, att promenera. Som jag icke straxt ville åter gå bort, tog jag en bok och frågade henne om hon ville att jag skulle läsa något? Hon tackade mig, och sade att hon tänkte lägga sig. "Jag mår inte väl, tillade hon, och räckte mig sin hand, jag tror jag har feber." Jag måste nödvändigt röra hennes hand; jag skalf;

jag darrade så, att hon märkte det. "Det är besynnerligt, sade hon, Ni har så kallt, och jag så varmt." Jag steg hastigt upp, då jag såg att hon stod framför mig; jag sade henne, att jag i sanning hade mycket kallt och mycket ondt i hufvudet. "Och ni ville genera Er och stadna qvar här, för att läsa för mig?" Jag är så lycklig i Ert sällskap, svarade jag, försagd. "Ni har, på en tid, blifvit förändrad, och jag fruktar nog, att Ni ibland har ledsamt. Ni saknar kanske Ert fädernesland, Era gamla vänner? Det vore naturligt. Men hvarföre fruktar Ni för oss? Hvarföre tvingar Ni Er?" I stället för svar, lyftade jag mina ögon mot himmelen och suckade. "Men hvad fattas Er då?" frågade hon med ett bestört utseende. Jag lu-

tade mig mot kakelugnen, utan att svara; hon upplyftade mitt hufvud, och sade, med en min, som kallade mig åter till mig sjelf: "Plåga mig icke, tala, jag ber Er". Hennes oro gaf mig någon lättnad: hon frågade mig allt vidare. Jag lade handen på mitt beklämda hjerta, och sade henne, med qväfd röst: "Fråga mig icke något, lemna en olycklig." Mina blickar voro tvifvelsutän mycket förvirrade, ty hon yttrade: "Ni kommer mig att bäfva." Hon gjorde en rörelse, såsom för att lägga sin hand på mina ögon: "Ni måste nödvändigt tala vid min man, fortfor hon, han skall trösta Er." Dessa ord bragte mig åter till mig sjelf; jag knäppte ihop händerna, med ett uttryck af förskräckelse. "Nej, nej, säg honom ingenting, min Fru, af med-

lidande för mig, säg honom ingenting." Hon afbröt mig: "Ni känner honom mycket illa, om Ni fruktar honom: han har dessutom sett, att Ni sörjer öfver något, vi hafva talt derom tillsammans, han tror att Ni älskar. . . ." Jag afbröt henne hastigt: det tycktes som en stråle af ljus blifvit sänd till mitt bistånd, för att hjälpa mig ur denna grufli- ga belägenhet. "Ja, jag älskar", sade jag, i det jag nedslog ögonen och dolde mitt ansigte i mina händer, på det hon icke skulle se sannin- gen, "jag älskar ett ungt fruntimmer i Stockholm. — Är det Ida"? frå- gade hon. Jag skakade mekaniskt på hufvudet, såsom för att säga nej — "Men om det är ett ungt fruntimmer, kan Ni icke gifta Er med henne? — Hon är gift," sade jag, och fästade, under en djup

suck, mina ögon på golfvet. — “Det är illa”, svarade hon lifligt. — Jag vet det nog, sade jag sorgligt. Hon ångrade sig förmodeligen, att hafva bedröfvat mig, och tillade: “Det är ändå snarare olyckligt, man säger att passionerna förorsaka så grufliga plågor; jag skall icke mer träta på Er, när Ni är folkskygg; jag skall beklaga Er; men lofva mig, att använda allt Ert bemödande, för att segra öfver Er. — “Jag svär det”, sade jag, och fattade hennes hand, uppmuntrad af den grund som ledde mig, “jag svär det vid Valerie, som jag vördar som dygden, och älskar som den sällhet, som flytt mig för evigt.” — Jag tyckte jag såg en engel, som försonade mig med mig sjelf, och jag lemnade henne.

TIONDE BREFVET.

Schönbrunn d. . .

I dag, då jag steg i vagnen, stadnade jag ett ögonblick allena med Valerie; hon frågade mig, med så mycket deltagande, huru jag befann mig, att jag djupt rördes deraf. — "Jag har icke sagt min man något om vår sista samtal; jag var oviss, om icke det kunde bringa Er i förlägenhet: det ges saker, som undfalla en, och som man icke ville förtro; Er hemlighet skall stadna qvar i mitt hjerta, till dess Ni sjelf ber mig tala. Imellertid måste jag säga Er, att jag, i Ert ställe, ville bli ledd af en sådan vän som grefven; om Ni visste huru god och känslfull han är!" — Ack! jag vet det, svarade jag, jag

vet det; men jag kände inom mig, att jag kunde bedra Valerie, till och med vara stolt öfver min undflygt, och att det vore mig omöjligt att med vilja bedra grefven. — “Jag erinrar mig dessutom”, fortfor Valerie, “att jag i går, under vårt samtal, torde hafva gett Er anledning till ett missförstånd: jag sade, att Er vän sett Ert sorgsna lynne, och det är sant; jag tillade: han tror att Ni älskar; jag skulle fortfara, och Ni afbröt mig hastigt, i förmodan att jag talte om Er kärlek: så lätt öfvertalar hjertat sig att man sysselsätter sig med det som utgör dess sysslosättning! Det var någonting helt annat jag ville säga Er. . . . Men jag ser grefven, som kommer, stilla Er, han vet ingenting.”

Ernst, såg man någonsin en englalikare godhet? Och att icke våga säga henne allt hvad hon inger! att bringa henne på den tron, att man kan älska en annan, då man en gång känt henne! Ack! min vän, denna strid, huru svår är den icke!

ELLOFTE BREFVET.

Wien den...

Wi äro ankomma till Wien. Grefven har bedt mig följa sig i sällskap: jag var deciderad dertill. Jag bör väl skilja mig från Valerie, så mycket jag kan; hon har beslutit att här icke göra någon bekantskap, att bli hemma och icke se andra hos sig än ett ungt fruntim-

mer, med hvilket hon tillbragt någon tid i Stockholm.

Grefven betraktade mig i går, på ett sätt som måste göra mig mycket förvirrad; han förebrådde mig mildt att äga ojemnhet i karakteren, att vara besynnerlig: jag rodnade. — "Er far, min kära Gustaf, kände samma behof af ensligheten; hans svaga hälsa gjorde att han skydde verlden; men vid Er ålder, min vän, måste man lära att lefva med människorna. Och hvad skall det en dag bli af Er, om Ni, vid tjugu års ålder, flyr Era bästa vänner!" — Nu har jag, på åtta dagar, hvarje minut, sökt att undfly mig sjelf; jag har jagat efter nöjen och känt hela tyngden deraf. Jag har sett baler, dinéer, spektakler, promenader, och hundrade gånger sagt,

att jag beundrade denna hufvudstads prakt, som så mycket upphöjes af utländningar. Imellertid har jag icke njutit ett enda ögonblicks nöje. — Festernas ensamhet är så tom på njutningar; naturens hjälper oss att hämta någonting tillfredsställande ur vår själ, verdens låter oss se en hop föremål, som hindra oss att tillhöra oss sjelfva, och icke gifva oss det minsta.

Om jag ändå kunde anställa observationer, bilda mitt omdöme, roa mig åt löjligheter; men jag känner för lifligt, för att vara i stånd dertill. Om jag vågade selsätta mig med det föremål jag flyr, skulle jag icke mer finna mig allena midt ibland dessa folksamlingar; jag skulle frånvarande tala till Valerie och icke höra

någon ; men jag kan icke tillåta mig detta farliga nöje , och jag arbetar oupphörligt att aflägsna tanken deruppå.

TOLFTE BREFVET.

Ernst till Gustaf.

Detta bref, bästa Gustaf, skall, midt ibland de sköna nejder Du nu bebor, föra till Dig Svenska vårens vällukter och minnet af Ditt fädernesland. Ja, min vän, himlarne hafva öppnat sig, tusende blomster hafva återkommit på Hollyns fält, som vi så ofta gemensamt beträdt. Hvarföre äro vi icke ännu tillsammans ! vi skulle genomvandrade dessa vidsträckta skogar, vi skulle förfölja elgen, ända till dess

doldaste friståder, men, utan att sára honom, öfverlemnna honom åt sin vilda frihet; och tjuste af tystnadens och enslighetens behag, skulle vi hvila oss, såsom vi ofta gjorde, efter våra vidsträckta färder. Detta behof att sväfva omkring, utan plan, utan afsigt, betog Dig något af Dina alltför verksamma, alltför förtärande krafter. Ack! hvarföre är Du icke ännu här, hvarföre stillar Du icke så denna våldsamma skakning i Din själ, som nu kastar Dig i faror, för hvilka jag så mycket bäfvar? Du vet det, Gustaf, jag har alldrig fruktat kärleken; min lugna inbildning, en hop ljufva vanor, mina kanske enformiga, men just derföre så mycket jemnare och varaktigare känslor, hafva för mig afväpnat henne. Min lefnad utgöres af ett stilla, angenämt tillstånd,

och jag liknar dessa Indiens växter, som af naturen bestämdes till skygd emot blixten, emedan blixten alldrig träffar dem. Det är så jag tror mig mer skicklig, än mången annan, att lugna, att leda din själs alltför svallande rörelser. Det är icke blott Din frånvaro, som oroar mig, det är denna passion, som hvarje dag skall ökas med Valeries behag och i synnerhet med hennes dygder; ja, Gustaf, den skall växa i detta farliga sällskap, den skall förtära de krafter med hvilka Du ännu strider. Ack! tro mig, vänd tillbaka, slit dig lös från dessa olyckliga vanor! Öppna Din själ för denna vän, som Du lärt mig att värda, kom tillbaka, har han icke Din sällhet till ögonmärke, och sina pligter till rättesnöre? Din stora, vidtomfattande själ

rörde honom, han trodde Dig i stånd till den mäst lysande utveckling, och mognad sjelf af erfarenheten, kallad till denna dyra pligt af vänskapen, ville han vara Din far och i konsternas fädernesland fullända Din redan så lyckligt började uppfostran; Men om han såg denna samma själ härjad, dessa stora förmögenheter till intet gjorda; om han såg Din sällhet omkomma i ett gruffligt skeppsbrott, säg mig, skulle han icke sjelf bli otröstlig? — Ännu en gång, kom tillbaka, förbyt Din ljufva och förtärande feber till mera lugn: hvad säger jag? Din ljufva feber! Nej, nej, Gustaf yrar ej, för honom har icke kärleken annat än plågor och dess sällheter träffa hans sköte blott såsom dolkar, som sönderslita det.

Farväl, min vän, jag tänker snart skrifva Dig till, och talå med Dig om Ida, som, oaktadt den behagsjuka Du förebrår henne, och hennes små ofullkomligheter, ändå är mycket god och, mycket älskvärd.

(Svaret på detta bref har icke igenfunnits.)

TRETTONDE BREFVET.

Wien, d. . . .

Ack! Ernst, jag är den olyckligaste meuniska; Valerie är sjuk, hon är kanske i fara; jag kan icke skrifva till Dig, jag har feber, jag känner mitt hjertas slag emot bordet

hvarvid jag stödjer mig; jag kan icke räkna de plågor jag uthärdat, sedan denna dags början.

Klockan 6. om aftonen.

Hon mår bättre, hon är lugn. O Valerie! behöfde jag denna fruktan, för att veta, att det icke mer ges någon undflygt för mig, att jag älskar Dig, som en ursinnig! Det är gjordt: det är onyttigt att strida emot denna olyckliga passion. O Ernst! Du vet icke huru olycklig jag är. Men bör jag beklaga mig! hon är bättre, hon är utan fara. Du vet icke huru hon blifvit sjuk: det var ett fall, men detta fall hade ingenting betydt, om icke. . . . Huru upprörd är jag ej ännu! hvilken grufelig plåga! Mitt hufvud är förvirradt; men jag vill

nödvändigt skrifva till Dig; jag vill att Du skall veta, huru svag och olycklig jag är.

Grefven berättade mig, för några dagar sedan, att vi, innan kort, skulle resa, för att hinna till Venedig och der etablera oss; han tillade att Valerie behöfde stillhet, att hennes tillstånd fordrade det. Hennes tillstånd? Ernst, detta frapperade mig. — Och när Grefven sade mig, att hon skulle bli mor, när han sade mig det med glädje, tror Du, att jag, i stället att lyckönska honom, stannade uti ett slags stum häpnad? I stället att omfamna grefven och betyga honom min glädje, slöto sig mina armar mekaniskt ihop öfver mitt eget bröst; jag fann det grymt att blottställa den unga sköna Valerie för en så-

dan fara: jag led mycket, och grefven blef det varse. Han sade med godhet: "Ni hör mig icke", och frågade, då han såg att jag sträckte handen mot min panna, om jag var sjuk? "Jag finner Er förändrad". — Ja, jag är sjuk, svarade jag, och jemte det jag tillskref de Tyska gjutna kakelugnarne en hufvudvärk, som jag verkligen hade, tackade jag grefven för hans alltid omsorgsfulla godhet emot mig; jag sade honom, att hans sällhet var mig tusende gånger dyrbarare än min egen, och det var sant. Vid middagen tordes jag ej bli kvar i min kammar, af fruktan att grefven skulle komma till mig och göra mig nya frågor; och likväl hade jag ett annat icke mindre bekymmer; jag plågades af tanken att återse Valerie.

Jag tyckte att allt hade förändrat sig omkring mig: en besynnerlig verkan af mitt förnufts förvirring. Sedan någon tid tillbaka blir jag stundom verkligt galen; grefvens ömma uppmärksamhet mot Valerie hade alltid synts mig endast som en brors, en väns; han är så lugn! han har så mycken värdighet i sitt sätt att älska! Valerie är så ung!

Då jag gick in i grefvinnans förmak, såg jag en man, som kom ut från hennes rum; hans utseende var mycket allvarsamt, jag tyckte att han skakade på hufvudet, under det han tog på sig sin öfverrock, som hängde på en stol; mitt hjerta klappade våldsamt; jag trodde att det var en läkare, och att Valerie icke mådde väl; jag ville tilltala honom, men vågade icke höja

min röst, af fruktan att derigenom förråda min rörelse; jag gick in i Valeries kammare; hon stod för en spegel; men under min fortfarande oro såg jag icke hvad hon gjorde. Imellertid glädde det mig att se henne uppe, jag steg närmare, jag fann henne mycket röd. "Är Ni sjuk, Fru grefvinna", frågade jag, med ett slags allvarsamhet? — "Nej, Herr Linar", svarade hon, med samma ton. Hon begynte skratta, och tillade: "Ni finner mig mycket röd, det kommer deraf att jag tagit en lektion i danskonsten" — En Lektion i danskonsten! utropade jag. — "Ja, sade hon skratande, tycker Ni jag är för gammal att dansa? Åtminstone förbjudes Ni mig icke att öfva mig. . . ." Hon fortfor att skratta. Ett ögonblick derefter upplyftade hon ar-

marne, för att nedfälla en rull-gardin, då hon helt hastigt gaf till ett rop och tog med handen på sin ena sida. "Valerie"! skrek jag, "Ni dödar mig, ni dödar oss alla, genom Er obetänksamhet. Huru kan Ni så blottställa Er? Ni skadar Er ju." Hon såg på mig med förundran och rodnade. "Förlåt, min Fru, tillade jag, förlåt det lifligaste deltagande. . . ." Jag stadnade. "Törs jag då icke mer hoppa, och lyfta upp armarna?" — Jo, svarade jag, försagd, men för det närvarande. . . . Hon förstod mig; hon rodnade å nyo och gick ut. Då grefven kom, tog han henne afsides och gjorde henne förebråelser.

Två dagar derefter for Valerie ut, för att hälsa på ett fruntim-

mer, af sina bekanta; då hon steg ur vagnen, hoppade hon oförsigtigt, och gjorde ett elakt fall; man fann sig nödsakad att genast föra henne tillbaka hem: hela natten hade hon stark feber; man öppnade ådern på henne, ty man fruktade för ett missfall. Lyckligtvis är hon nu utom all fara.

Vi resa inom få dagar; jag hoppas att på vägen kunna skrifva Dig till.

FJORTONDE BREFVET.

R., den

Vi hafva lemnat Tyroln; vi begåfvo oss, denna morgon, på resan, före solens uppgång. Medan man lät hästarne pusta, efter

tre timmars fart, föreslog grefven sin Fru att gå förut, och vi gjorde en den angenämaste promenad: det förtjuste oss att beträda Italiens jord; vi fästade våra blickar på denna poetiska himmel, på detta land, fullt af ålderdomens under, som hälsades af våren, med alla dess färger och vällukter. Då vi gått en stund, blefvo vi varse grupper af hus, här och der på en höjd, och den brusande Adigo, som störtade sig med raseri emellan dessa lugna fält. En hop Cypresser och half-förstörda kolonner fästade vår uppmärksamhet. Grefven sade oss att dessa säkert voro lemningar af något gammalt tempel. Detta land, betäckt med forntidens stora quarlefvor, förskönas af dessa ruiner, och Seklerna dö växelvis i dess monumenter, midt ibland den

alltid lefvande naturen. Vi skilde oss ifrån landsvägen, för att bese detta tempel, hvars Korintiska byggnadsart ännu syntes oss vacker. Förmodligen älskade byns invånare detta ensliga ställe, som tystnaden och Cypressen tycktes helga åt döden. Vi sågo dess omkrets fylld af kors, som utmärkte en kyrkogård; några vilda fikon- och andra fruktträd blandade sig med Cypressernas svartaktiga grönska. En gammal stork syntes på spetsen af en af de högsta kolonnerna, och denna fogels skarpa och ensliga läte blandade sig med Adigos bullrande röst. Denna på en gång vilda och religiösa tafla frapperade oss ovanligt. Valerie, trött, eller hänförd af sin inbildning, föreslog att vi skulle hvila oss. Alldrig såg jag henne mer.

förtjusande ; morgonluften hade uppfriskat hennes hy ; hennes rena och lätta klädnad gaf henne någon ting éteriskt , och man hade kunnat säga sig se en ny vår , ännu yngre än den förra , nedstigen från himmelen , till denna förgängelsens fristad . Hon hade satt sig på en graf ; det blåste temmeligen friskt , och i ett ögonblick blef hon betäckt med ett regn af blommor från de närbelägna päronträden , som , med deras fjun och milda färger , tycktes smeka henne . Småleende samlade hon dem i hop omkring sig ; och jag , som såg henne så skön , så ren , jag kände att jag hade velat dö som dessa blommor , blott hennes anda , ett ögonblick , rört mig . Men midt under den första kärlekens ljufva oro , midt under en Italiensk vår-

morgons vällust, öfverväldigades jag af en olycklig aning; Valerie blef det varse, och sade att mitt utseende var distraheradt. "Jag tänker på de höstliga bladen, som, vissnade och torra, skola falla och betäcka dessa blommor. — Och äfven oss", sade hon.

I detsamma kallade grefven oss att se en inskription; men Valerie kom snart tillbaka, och återtog sin plats. En stor och vacker fjäril, som jag tror kallas Sfinx, förtjuste Valerie genom sina färger; han satt på ett fikonträd; grefven ville fånga honom åt sin fru, men lik fabelns Sfinx, satte han sig på templets trappa; jag sprang, för att taga fast honom, min fot snafvade, och jag föll; men snart uppstegen, fick jag likväl ännu tid att bemäktiga

mig fjärlin, som jag bar till gref-
 vinnan. Förskräckt öfver mitt fall,
 var hon helt blek, och grefven blef
 det varse. "Jag slår vad, sade han,
 att Valerie är lika vidskeplig som
 hennes mor och flere andra i
 hennes fädernesland." — Ja, sade
 hon, jag blygs att tillstå det. —
 "Och hvori består denna vidskepel-
 se?" frågade jag, med försagd röst?
 Grefven svarade mig leende: "Det
 är någon stor olycka som skall hän-
 da Er; Ni har fallit på en kyrko-
 gård, och ni skall få se att Valerie
 tillskrifver sig Era missöden." —
 Jag kan icke säga Dig, Ernst,
 hvad jag kände; jag darrade. Kan-
 ske, tänkte jag, har han underrät-
 tat mig om mitt öde och, med en
 vänskapsfull hand, sökt hindra mig
 att falla i den afgrund en oförnuf-
 tig passion gräfvit för mig. —

"Sätten Er begge här", sade Valerie, "och gören icke mer narr af mig. Erindrar Ni Er", frågade hon grefven, "den vackra samling af fjärilar som min far ägde? Ack, hvad man älskar dessa barndomens minnen! Hvad det var täckt, det der landthuset!" Tala intet för mig, svarade grefven, om dessa ängsliga granar; jag är svag för sköna landskap — "Och jag, sade Valerie, jag ville hafva upptecknat så mycket, obetydligt i sig sjelft, och som ändå fäster mig så starkt vid dessa granar, dessa sjöar, dessa seder, midt ibland hvilka jag lärt att känna och att älska. Jag ville att man kunde meddela sig sjelf allt hvad man rönt; att man icke glömde något af denna barndomens sällhet, och att man kunde föra sina vänner, likasom vid han-

den, tillbaka till denna ålders naiva Scener. Det var, nära till huset, en lada, dit en svala alltid återkom, med hvilken jag ingått vänskap; jag tyckte att hon kände mig: då vår resa på landet tog uppskof, darrade jag, af fruktan att icke mer återfinna min svala: jag försvarade hennes bo, då mina unga lek-kamrater ville bemäktiga sig det. Se der, sade grefven, huru Valerie då redan lofvade att sjelf en dag bli en liten god mamma. — Jag var icke alltid så förnuftig, fortfor Valerie, ibland roade det mig att plåga mina systrar; jag var den enda som väl kunde ro en liten lätt båt, som vi hade för vår räkning; jag förde den ut ifrån stranden, stolt öfver mitt mod, och hörde icke deras hotelser: endast när de bådo mig och kallade mig

deras söta Valerie, förstod jag att hastigt och skickligt komma åter till hamnen. Hvad den var vacker den lilla sjön, dit tallkottarne ibland, af blåsten, fördes från skogen, och hvars stränder buro rönnar, med sina röda klasar, som jag plockade åt mina foglar, medan unga ikornar gungade sig på granarnes qvistar, och speglade sig i böljan!

Vi afbrötos af vagnarnes buller, som beröfvade oss dessa ljufva minnen af Valeries barndom, der jag såg henne, ännu yngre, ännu späddare, springa under granarne och fästa sina svart-blå ögon, med deras ömhetsfulla blickar, på den lilla familj hon beskyddade: jag tyckte att jag icke mer älskade henne annorlunda än som en syster. Så

återförde oskuldens scener, ett ögonblick, i mitt hjerta den känsla som jag får hysa för henne. Vi uppstego i vagnen, som långsamt framskred långs med Adigo; grefvinnans betjening följde i en annan vagn. På detta sätt har jag gjort denna resa, under det jag småningom vant mig vid Valeries ljufva närvaro, och alltid lefvat af hennes blick.

Det är mycket sent; jag skall fortsätta mitt bref på det första ställe, der vi stadna.

FEMTONDE BREFVET.

Padua, d.

Det är ifrån Padua jag skrifver Dig till, (Du ser att vi med stora steg nalkas Venedig). Denna gamla stad, som bland sina invånare hyser flera lärda, syntes oss mycket ledsam; men Valerie behöfde hvila. Grefvinnan, som fått veta att David och Banti, i afton, skulle sjunga på operan, hade lust att gå dit. Grefven, sysselsatt att skrifva några bref, kunde ej göra oss sällskap. Valerie ville icke kläda om sig, och vi togo en grillerad loge. O Ernst! bland alla faror kunde ingen vara så förskräcklig för din vän! Föreställ dig hvad jag borde känna: det syntes som all vällust förenad bebott denna olyckssal; kontrasten af ljusen och

de präktigt klädda fruntimren, emot denna svagt upplysta loge, der jag tyckte att Valerie lefde blott för mig; Davids förtjusande röst, hvars ömma toner sväfvade till oss; kärleken, sjungen af röster, om hvilka man ej kan göra sig ett begrepp, dem man måste hafva hört, och som tusen gånger eldigare lågade i mitt hjerta; Valerie, hänryckt af denna musik, och jag så nära henne, så nära, att jag nästan rörde hennes hår med mina läppar, allt detta, till och med rosen-oljan, som genomdoftade dem, bragte mig utom mig. O Ernst! Hvilket uppror! hvilka strider, för att ej förråda mig! Och ännu, efter tre timmar sedan jag lemnat Spektaklet, kan jag icke sofva; jag skrifver Dig till på en terrass, dit Valerie kom med grefven, och derifrån hon, för en tim-

ma sedan, bortgått. Luften är så
 stilla att mitt ljus icke slocknar,
 och jag ämnar tillbringa natten på
 denna terrass. Hvad himmeln är
 klar! En näktergal framsuckar,
 på afstånd, sin kärlek. Allt är då
 kärlek i naturen? Davids röst, och
 vårens sångares klagan, och den
 luft jag andas, och min af vällust
 tynande själ! Jag är förlorad,
 Ernst! Jag behöfde ej detta för mig
 så farliga Italien. Här kalla för-
 svagade människor allting kärlek,
 som upprör deras sinnlighet, och
 tråna, i alltid förnyade nöjen, dem
 vanan förjagar, som ej af själen
 undfå den styrka, hvaraf nöjet för-
 bytes till yrsla och hvarje tanke
 till en rörelse; men jag, jag, danad
 för starka passioner, och lika så
 mycket ur stånd att undfly dem,
 som att undfly döden, hvad skall

det blifva af mig i detta land?
Ack! medan de som ej känna be-
hof af annat än nöje, endast deri-
genom känna ingenting starkt, är
jag, som från ett omildt klimat
medfört en ung och brinnande själ,
så mycket känsligare för denna
himmels skönheter, för välluktens
och musikens ljufva behag, som
dessa behag skapades med min in-
bildning, utom hvilken de blefve
af vanan försvagade. Ernst, hvad
gjorde Du, då Du lät mig resa?
Du borde hafva kastat mig i Bal-
tiska hafvets böljor, som Mentor
kastade Telemack.

SEXTONDE BREFVET.

Ernst till Gustaf.

H., d . . .

Gustaf, jag har i mitt hufvud en rad af taflor och minnen, som jag måste meddela Dig; Din bild har alltid blandat sig med dem, och det nöje jag känner att tala derom, bör utgöra min ursäkt, om jag, i min detalj, blir alltför vidlöftig.

Jag ville passera midsommaren hos Idas föräldrar, der man alltid har roligare än på något annat ställe. Du vet huru många gånger vi gjort denna resa tillsammans, jag ville också nu göra den till fots. Jag begaf mig om natten på vägen, med min bössa, ty jag äm-

nade jaga under resan. Det hade varit så varmt om dagen, att svalkan förekom mig högst behaglig. Jag gick först igenom Nymfernas lund, der vi så gerna läste Teokrit, och som, i anledning deraf, fick detta namn. En frisk vind rörde de späda och veka björkarne; dessa träd doftade en stark rosen-lukt, som lifligt hos mig återkallade minnet af vår första färd tillsammans; det var i samma årstid, på samma timma och i samma ändamål vi då reste. Jag satte mig, vid ingången till lunden, på en af de breda stenar, som äro vid källans brädd, och der man ännu vattnar byns boskap. Allt var stilla. Jag hörde blott på afstånd hundskallet från bondgården i vester. Jag hörde slottsklockan slå ellofva, och likväl var det ännu så ljusst, att jag, utan

svårighet, kunde läsa ditt sista
bref; uttrycken af din ömhet rörde
mig på det högsta, och din olyck-
lige kärlek väckte, midt i denna
lugna natt och dessa lugna trakter,
hos mig en känsla, som ej kan be-
skrifvas; en varm vind blåste i löf-
ven, jag tyckte den kom ifrån
Italien, att hämta mig något af
dig. En ung gosse, som körde
oxar till staden, väckte mig ur
mina djupa tankar; han sjöng mo-
notont några ord, på melodien af
en bergssång; han stannade vid
källan, för att hvila sig; jag fort-
satte min gång; unga orrar rörde
sig i sina bon och tycktes fram-
kalla dagen med sina sånger, eller
snarare, genom sitt morgon-kutter;
omsider kom jag nära till Ullens
sjö. Svalkan, som föregår mor-
gonrodnaden, begynte att låta kän-

na sig; jag såg, på dessa stränder, några vildgäss, som, vid min ankomst, skakade sina vingar och sina af sömnen tyngda hufvuden. I förstone ville jag skjuta dem, sedan lät jag dem i fred hinna vidt ut på sjön. . . . Jag gjorde en tur omkring den lilla udden och fördjupade mig i skogen. Jag gick under höga granar, och hörde endast ljudet af mina steg, som stundom halkade på qvistarna, hvaraf marken var höljd. Jag ville vänta tills den korta mellantiden af natt och morgon förflutit, och kom till den beskedliga Anders's hydda. Jag trädde inom den lilla hägnad, dit vi så ofta gått tillsammans: allt sof ännu; endast boskapen hade nyss vaknat; den tycktes fägna sig öfver min ankomst. Jag satte mig, ett ögonhlick, och andades den

rena morgonluften. Jag betraktade, omkring mig, det enkla och snygga husgerådet, och tänkte på lugnet, som bebodde detta hemvist. Jag tillbragte här en del af dagen, och satte mig, vid starkaste hettan, under den gamla, täta eken, igenom hvars grenar solen, i all sin styrka, endast förmådde kasta några spridda strålar, som här och der förgyllde löfven; skogsdufvorna flögo af och an öfver mitt hufvud; vår barndoms minnen omgäfvade mig; och när jag gick derifrån, och endast såg min ensliga skugga, kände jag mitt hjerta bli trängre, kände jag huru långt du var ifrån mig, du, min lyckliga barndoms älskade följeslagare.

Samma afton kom jag till det täcka hus som bebos af Idas Föräl-

drar. Det var midsommars afton; alla frågade efter nytt ifrån dig, och sörjde öfver din frånvaro. — Andra dags morgonen, då jag gick ner, för att äta frukost, fann jag Ida, med en krans af ax, som unga bondflickor hade fäst på hennes hår. Hon stod under den stora granen, nära till brunnen, som är på gården; en mängd unga flickor och gossar omgaf henne; hvar och en hade gett henne sin lilla gåfva; de förra hade satt smultron, i näfver-rifvor, på brunnen: de senare åter, som Israels döttrar, stora mjölk-krukor, medan ännu andra erbödo henne honungsskifvor. — Ida tackade hvar och en, med ett förtjusande behag, och förde stundom sina späda fingrar öfver bondflickornas röda kinder. — Flera barn hämtade henne foglar, som de

hade uppfödt; ett af dem bar, i sina små händer, ett helt bo med näktergalar; men Ida bad att de skulle föras tillbaka, derifrån de voro tagna, för att icke beröfva modren sina ungar, eller skogarne sina mäst älskvärda sångare. — Jag märkte en ung gosse, om sexton eller aderton år; han höll i sina armar en snövit hermelin, som han hade tämt, och den han, rodnande, erböd Ida.

Om aftonen var hela gården full af bönder. Du erinrar dig det gamla bruket, midsommarsdagen; alla qvinfolken hade en krans af löf på sina hufvuden, och deras förkläden voro fyllda med välluktande blad, hvarmed de, under sånger, fulla af vänskap och välvilja, höljde

hvar och en som nalkades dem; man hade i skogen, nära till gården, dukat stora bord, och upptändt midsommarseldar; man åt och dansade sedan hela natten. Se här, bästa Gustaf, berättelsen om denna lilla fest, hvaraf jag velat meddela dig hvarje detalj, på det din inbildning må följa dem alla, och närma sig till de scener, dit min oupphörligt kallade dig. Farväl, bästa Gustaf, farväl; när skall jag återse dig, älskade vän?

SIJTTONDE BREFVET.

Venedig, den . . .

Här äro vi, sedan en månad, i Venedig, bästa Ernst. Jag har varit mycket sysselsatt med gref-

ven, och derföre, på så lång tid, icke kunnat skriva dig till; dessutom är jag så missnöjd med mig sjelf, att jag deraf ofta blir alldeles modfälld. Jag känner att det är mig lika så omöjligt att bedra dig, som att bota den grymma sjukdom, hvaraf både mitt samvetslugn och mitt förnuft störes. Jag blygdes att tala med dig om mig; tjugugångar har jag velat kasta mig för grefvens fötter, tillstå för honom allt, och sedan lemna honom; det är nog min pligt, jag inser det klart; allt säger mig att jag borde följa denna inre röst, som alldrig bedrar oss, och som oupphörligt ropar till mig: "res, vänd tillbaka, för dig återstår ännu att finna en annan vänskap och tvenne fädernesland, af hvilka det ena är i Ernsts hjerta, der du räknade dina första

lyckliga dagar. Du skall, i detta stora och ädla hjerta, gömma Valeries bild, som du icke törs behålla i ditt eget; Du skall återfinna henne der, icke sådan som din brottliga inbildning målar henne, men såsom den vän, af hvars hand grefvens sällhet bör beredas." Och oakadt allt detta, reser jag icke, och söker, på ett skamligt sätt, att bedra mig sjelf, och tror ännu att jag kan läkas. För några dagar sedan var jag sinnad att be grefven låta mig resa till Florens, för att, vid ambassaden, der passera ett år. Jag hade funnit en tillfredsställande grund dertill; jag sade åt mig sjelf: "jag skall åtminstone vistas under samma luftstrek, som Valerie." Men jag såg henne åter; hon talte om en resa, som grefven skulle låta henne göra, efter åtta månader,

och jag beslöt att icke fara förr än två månader innan hon, för att så småningom vänja mig vid hennes frånvaro, medan jag hoppades att få se henne, då hon reste genom Florens.

Ernst, mer än någonsin, behöfver jag Ditt tålmod. Jag läser å nyo dina bref, jag hör din röst kalla mig till dygden, och jag är den svagaste af alla menniskor.

ADERTONDE BREFVET.

V e n e d i g.

Att skrifva dig till, att säga dig allt, det är att hvarje minut lefva på nytt i den nya varelse hon gifvit mig. Göm väl mina bref, Ernst,

jag besvär dig derom; en dag, kanske, skola vi, på stränderna af våra ensliga dammar, eller på våra kalla klippor, åter läsa dem tillsammans, om blott din vän räddar sig från det skeppsbrott, som hotar honom, om icke kärleken förtär honom, såsom solen här uppbränner plantan, som lyste en morgon. Ännu i går fann jag, af en i sig sjelf nog obetydlig anledning, hennes förtroende för mig. Allt befäster hennes börjande vänskap; allt närar min lågande passion: hon framställer, emellan oss begge, sin oskuld; och världen blir för henne sådan den är, medan allt för mig är förändradt.

För lång tid sedan hade Spaniska Ambassadören lofvat henne en bal; den skulle bli en af de mäst

lysande, i anseende till den mängd af utländningar, som nu äro i Venedig, ty den inhemska Adeln kan icke frequentera någon främmande ministers hus. För Valerie var detta en högtid. Klockan åtta om aftonen gick jag in till henne, för att lemna henne ett bref; jag fann henne sysselsatt vid sin toilett. Hennes hufvudbonad var förtjusande, hennes enkla, smakfulla klädning klädde henne oförlikneligt. "Säg mig, utan smicker, huru ni finner mig?" frågade Valerie: "jag vet att jag icke är vacker, jag ville endast att jag icke skulle se allt för illa ut; der skall vara så många hyggliga fruntimmer." — Ack! frukta ingenting, svarade jag, ni skall alltid bli den enda, hvars behag man icke vågar räkna, och hvars välde öfverträffar sjelfva skönhetens. —

“Jag vet icke”, svarade hon leende,
“hvarföre ni vill göra mig fruktans-
värd, då jag likväl icke vill skräma
någon. Ja, fortfor hon, jag är så
blek, att jag sjelf blir rädd för mig,
jag, som ser mig alla dagar; jag
måste nödvändigt sminka mig. Ni
skall göra mig en tjenst, Linar.
Min man har det besynnerliga in-
fallet att icke vela att jag skall
nyttja smink, och jag äger icke nå-
got. Men att i afton, på balen,
visa sig med ett lidande utseende
midt i en glad högtid, det kan jag
icke; jag har beslutit att sminka mig
litet. Jag far förut, jag dansar, han
skall icke märka något. Gör mig
det nöjet och gå till Markisinnan
Rici, hennes hus är två steg här-
ifrån; begär smink af henne, min
bästa Linar, skynda er, ni visar
mig en stor tjenst. Gå igenom

trädgården, att ingen ser er gå ut.”
 — Under dessa ord, stötte hon mig sakta ut genom dörren. Jag sprang till Markisinnan, och kom tillbaka, inom några minuter; Valerie väntade mig med ett barns otålighet; en lätt rörelse väckte rodnad på hennes kind; hon gick till spegeln, sminkade sig litet, och stannade sedan, för att besinna sig; jag tyckte att jag hörde hvad hon sade till sig sjelf. Sluteligen såg hon på mig: “Det är narraktigt, sade hon, jag darrar, som om jag gjorde en ond gerning; - - - - det är derföre att jag lofvat; - - - - imellertid är det onda icke särdeles stort. Ack! huru grufligt måste det icke vara, att göra någon ting verkligen straffbart.” — Vid dessa ord gick hon till mig: “Ni bleknar”, sade hon; hon fattade min hand: “hvad

går åt er, Linar, ni är mycket blek?" I sjelfva verket kände jag mig på vägen att svimma; de orden: "huru grufligt måste det icke vara att göra någonting verkligen straffbart!" hade trängt sig i mitt samvete, som ett dolk-stygn. Valeries fruktan för ett så litet fel, gaf mig anledning till en grufvig återblick på min brottsliga passion, och min otacksamhet emot grefven. Valerie hade hämtat eau-de-Cologne, som hon ville jag skulle nyttja. Jag märkte att hon höll flaskan i ena handen, medan hon, med den andra, strök bort sminket från sina sköna kinder. En kort stund derefter gingo vi ut, och hon steg i vagnen. Jag gick att öfverlemna mig till mina fantasier på Brentas strand; natten öfverrumplade mig, den var lugn ock dyster; jag gick

långs åt stranden, som nu var tom, och hörde blott, på afstånd, några sjömäns sång, hvilka gingo åt Fusino, tillbaka till sina kanaler. Några lys-maskar glänste, som diamanter, på buxboms-häckarne. Oförmärkt befann jag mig vid den präktiga Villa-Pisani, som Spanska Ambassadören hade hyrt, och jag hörde musiken på balen. Jag gick närmare; det dansades i en paviljon, hvars stora glas-dörrar lågo utåt trädgården. Flere menniskor sågo utanföre på dansen, nära till dessa dörrar. Jag intog ett fönster, och steg upp på en stor blomsterkruka. Jag stod jemnhögt med salen. Nattens mörker och vaxljusens sken tillät mig att söka Valerie, utan att bli sedd. Jag kände snart igen henne. Hon talte med en Engelsman, som ofta gick hos grefven. Hennes ut-

seende var nedslaget, hon kastade sina ögon emot fönstret, och mitt hjerta klappade: jag drog mig tillbaka, lika som hon hade kunnat se mig. Ett ögonblick derefter såg jag henne omgifven af flere personer, som bådo henne om något; hon tycktes neka, och nyttjade dervid sitt förtjusande smålöje, lika som hon velat söka förlåtelse dertill. Hon pekade omkring sig, och jag sade för mig sjelf: "Hon vill icke dansa Scharl-dansen; hon säger att der är för mycket folk. Bra, Valerie, bra! Ack! visa dem icke denna förtjusande dans! lät den bli endast för dem, som deri ej se annat än din själ; eller snarare, lät den alldrig bli sedd af någon annan än af mig, som den hänför till dina fötter, med den vällust

som förädlar kärleken och afväpnar sinligheten.”

Man fortfor att truga Valerie, som allt vidare försvarade sig och visade åt sitt hufvud, förmodligen för att säga, att hon der hade ondt. Slutligen skingrades hopen; man gick till bords: Valerie blef kvar; det var icke mer än omkring tjugu personer i salen. Då såg jag grefven, med ett fruntimmer, höljdt af smink och diamanter, nalkas Valerie; jag såg honom be henne, tvingga henne, att dansa: karlarne föllo på knä för henne, fruntimmerna omringade henne; jag såg henne ge vika: jag sjelf hade slutligen, hänförd af den allmänna rörelsen, blandat mina böner med de andras, likasom hon kunnat höra mig; och när hon icke längre kunde emot-

stå de enträgna bönerne, känd ejag
 hos mig en rörelse af förargelse.
 Man tillslöt dörrarne, på det ingen
 mer skulle komma i salen: Lord
 Mery tog en viol; Valerie begärte
 sin Scharl, af mörkblått musslin;
 hon strök håret från sin panna;
 hon satte Scharlen på hufvudet;
 den nedföll vid hennes tinningar,
 långs åt axlarne; hennes panna
 bildades i antik form, hennes hår
 spridde sig, hennes ögonlock sänk-
 tes, hennes vanliga smålöje försvann
 småningom, hennes hufvud böj-
 des, Scharlen föll vårdslöst ner på
 hennes korsvis öfver bröstet fästa-
 de armar; och denna blåa klädnad,
 denna milda och rena gestalt tyck-
 tes vara tecknad af Corregio, för
 att uttrycka den stilla försakelsen;
 och när hennes ögon upplyftades,
 när hennes mun försökte ett små-

löje, hade man kunnat säga sig se tålamodet, såsom Shakespeare målade det, småleende emot smärtan, vid en grafvård.

Dessa särskilda attituder, som afmåla ömsom förskräckande, ömsom åter rörande situationer, utgöra ett vältaligt språk, hämtadt från själens och passionernas rörelser. Då de bildas af rena och antika former, då en uttrycksfull fysiomi öker deras förmåga, är verkan af dem utesäglig. Lady Hamilton, begåfvad med dessa dyrbara förmöner, gaf först ett begrepp om detta slags dans, som verkligen kunde kallas dramatiskt. Scharlen, som på en gång är så antik och så skicklig att antaga så många växlande, pittoreska former, drapperar och höljer ömsom den dansandes

figur, och lånar sig til den mäst förledande expression. Men det är Valerie man bör se: det är henne, som, på en gång blygsam, ädel, djupt känslfull, förvirrar, hänför, rör, framlockar tårar och gör hjertat klappande, såsom då det beherskas af någon häftig böjelse; det är henne, som innehar detta tjusande behag, hvilket icke kan läras, men som naturen i hemlighet uppenbarat för några högre väsenden. Det är icke ett resultat af konstens läxor; det nedsteg från himmelen, jemte dygderna; det lefde i tanken hos den konstnär, som skänkte oss *Venus pudique* och i Rafaels pensel. . . . Det öfverger alldrig Valerie; sedlighet och blygsämheten äro dess följeslagare; det förråder själen, då det söker dölja kroppens skönheter.

De, som icke sett annat är denna i sanning svåra och förvånande mekanism, detta konvenssens behag, som, mer eller mindre, tillhör ett folk, eller en nation, de, säger jag, kunna icke göra sig ett begrepp om Valeries dans.

Än kallade hon, som Niobé, genom sin smärta, ett rop ur min beklämda själ, än flydde hon, som Galaté, och hela min varelse tycktes förd i hennes lätta spår. — Nej, jag kan icke beskrifva för dig hela min förvirring, då hon, i denna magiska dans, ett ögonblick föredes slut, flyende, eller snarare flygande öfver golfvet, gjorde en tur kring salen, och, halft försagd, halft förskräckt, såg sig tillbaka, som om hon varit förföljd af kärleken. Jag öppnade armarne, jag ro-

pade, som jag tror, med qväfd röst: "Valerie! ack! kom, kom, för Guds skull. Det är hit du bör taga din tillflygt, det är i skötet af den som dör för dig, du bör hvila." Och jag tillslöt armarne med en häftig rörelse, och den smärta jag tillskyndade mig sjelf väckte mig, och ändå hade jag omfamnat blott en tomhet! Hvad säger jag? en tomhet; nej, nej, medan mina ögon slukade Valeries bild, gafs det, i denna illusion, en verklig lycksalighet.

Dansen slutades; Valerie, uttröttad och förföljd af bifallsrop, kastade sig i fönstret, der jag var. Hon ville öppna det; jag höll emot af alla mina krafter, och darrade af fruktan att hon skulle blottställa sig för luften. Hon satte sig och

lutade sitt hufvud emot fönsterru-
torna; alldrig hade jag varit henne
så nära; endast ett glas skiljde oss åt.
Jag tryckte mina läppar på hennes
arm; jag tyckte jag andades ström-
mar af eld, och du Valerie, du
skall alldrig känna något för mig!

NITTONDE BREFVET.

Venedig.

Det är icke mer än åtta da-
gar, sedan jag sist skref dig till;
och huru mycket har jag ej att sä-
ga dig! Huru mycket lefver man
ej genom hjertat, då man hänför
allt till en herrskande känsla! Jag
måste berätta dig om en liten bal,
som jag gifvit Valerie. Hennes fö-
delse-dag tillstundade; jag begärte

tillstånd af grefven att fira den med honom. Vi kommo öfverens, att han skulle rå om förmiddagen, för att ge grefvinnan en dejeuné på Sala, (ett landtställe, fyra mil från Venedig) dit han skulle bjuda flera fruntimmer af sina bekanta. Man skulle dansa efter dejeunén och sedan promenera i de vackra trädgårdarne, som Valerie älskade med passion.

Jag kunde icke finna ett mera förtjusande ställe, att utföra mitt förslag. Jag begärte derföre tillstånd att arrangera en af salarne för aftonen, hvartill man samtyckte. Jag kände ett ovaultigt nöje, att selsätta mig med det som skulle roa henne; jag sade till mig sjelf, att denna lycka var oskyldig, och jag öfverlemnade mig helt och hål-

let till den; jag var lugnare, då jag icke tänkte på annat än att springa, att köpa blomster, att pryda och i ordning ställa salen, såsom jag ville att den skulle vara.

I går reste vi då, temmeligen tidigt, för att hinna till Sala, innan hettan inföll. Valerie gjorde sig endast räkning på att dejeunerera der och att komma tillbaka till Venedig om aftonen. Der var en kappkörning, tillställd af Lord E., som ofta går hos grefven och som Valerie mycket intresserar, utan att hon sjelf vet deraf. Man dejeunerade i boskeer, dit inga sol-strålar kunde tränga sig; morgonen förlängdes: man ville dansa, men fruntimmerna, som visste att det om aftonen skulle bli bal, prefererade att promenera, och Valerie knotade

litet. Markisinnan Rici, underrättad om vårt projekt, föreslog greffvinnan att icke fara tillbaka till Venedig, utan passera det öfriga af dagen och natten hos henne: man reste dit, rätt muntert.

Vi kommo sist till Markisinnan. Fruntimmerna hade varit sorgfälliga att låta hämta sig andra kläder, och de visade sig alla ganska elegant klädda. Valerie erfor en rörelse af förvirring; hennes klädning var skrynklad; hon hade sprungit i boskeerna; och ehuru hon, i mitt tycke, var tusende gånger vackrare, såg jag henne kasta oroliga blickar på sig sjelf. Den ena af hennes ärmar var litet sönderrifven, hon fäste dit en knappnål; hennes hatt tycktes tynga henne, hon tog den af sig, och satte den

åter på sig; jag såg allt detta sneg-
 lande. Markisinnan lät henne, ett
 ögonblick, oroa sig; sedan kallade
 hon henne, och Valerie fann en den
 elegantaste klädning, som kommit
 från Paris; detta var ett galanteri
 af grefven. Hennes hårfrisör befann
 sig äfven der; man klädde henne
 med en guirland af blåa blommor,
 hvilkas färg förträffligt öfverenstäm-
 de med hennes blonda hår. Hon tog
 på sig ett diamants armband, med
 grefvens porträtt, som han skänkt
 henne. Man kallade mig, för att
 visa mig allt detta; och jag sade
 för mig sjelf, då jag såg grefvinnan
 gå ifrån den ena spegeln till den
 andra och stiga på en stol, för att
 se fällen af sin klädning: "Hon
 är väl litet mer fåfäng, än jag trod-
 de", men jag förlät henne denna

lilla ofullkomlighet, för det nöje
 den förorsakade henne. Hon
 var i synnerhet förtjust öfver den
 förundran hon skulle väcka,
 emedan hon beklagat sig öfver
 oordningen i sin klädsel - - - -
 I samma ögonblick hon gick att
 njuta sin seger, hostade Marie,
 som klädde henne; blodet steg upp
 i hennes ansigte; hon bemödade
 sig att blifva af med något som
 plågade henne i halsen. — Valerie
 frågade henne, helt förskräckt, hvad
 som fattades henne? Marie svarade,
 att hon kände en knappnål, som
 hon oförsigtigt satt i sin mun, men
 att hon hoppades att det icke skul-
 le betyda något. Grefvinnan blek-
 nade och omfamnade henne, för
 att dölja sin förskräckelse. Jag
 sprang att söka en fältskär; men
 Valerie, som fruktade att han skul-

le dröja, och som icke hade något åkdon, kastade bort sin guirland, tog på sig hatten och en halsduk, sprang med Marie och var invid mig, när jag klappade på dörren hos fältskären, som bodde i en liten nära belägen by.

Hvad hon syntes mig oemotståndelig, Ernst! hennes ansigtsdrag uttryckte en så rörande oro! Hela hennes själ visade sig i detta sköna ansigte. Det var icke mer den i sin klädsel förtjusta Valerie, som otåligt väntade en liten triumf; det var den känslofulla Valerie, i hela sin godhet, med hela sin lifliga föreställningsgåfva, som hyste det ömmaste deltagande och all den fruktan en själ med starka rörelser kan erfara för ett föremål, som hon

älskade, och som hon, i detta ögonblick, hade älskat, äfven utan att känna det, emedan det var i fara. Lyckligtvis led Marie icke mycket, och man fick ut knapnålen. Grefvinnan lyftade sina tårfulla ögon mot Himmelen och tackade den, med lifligaste erkänsla. Sedan hon förmått Marie på det kraftigaste lofva, att icke mer begå en dylik oförsigtighet, begåfvo vi oss till Markisinnan, som sjelf kom emot oss.

Då vi kommo in, vändes allas blickar på oss; fruntimmerna viskade; några beklagade Valerie, att hon hade så varmt; andra rördes öfver den charmanta klädningen, som genom törntaggarne hade gått förlorad, och likväl förtjent att bättre aktas. Valerie begynte bli förlägen: hennes ungdom och timi-

dité hindrade henne att antaga den ton hon bordt: hon tycktes vänta att grefven skulle säga något, för att befria henne från denna ledsamma belägenhet; men, (o förunderliga välde som hopen utöfvar äfven på de ädlaste och skönaste själar!) grefven sjelf iakttog tystnad. Jag ville tala; han såg kallt på mig; en hemlig instinkt sade mig, att jag blott skulle skada grefvinnans sak, och jag teg.

Markisinnan kom in. Grefven steg dervid upp och gick till ett fönster. Valerie gick till honom. Jag hörde att han sade: "Min bästa vän, du hade bordt kalla mig; du är så häftig! Alla hafva väntat dig till middagen." Jag såg att hon sökte ursäkta sig. Jag fruktade att hennes man skulle säga henne nå-

gonting obehagligt; ty han kunde icke veta mer än hvad andra, kanske origtigt, berättat för honom. Jag blef, bredevid mig, varse en liten gosse af husets barn: "Min vän, sade jag, gå fort och önska grefvinnan M - - - den der vackra damen, du ser der borta, lycka till sin födelsedag, så skall du få namnam. — Är det hennes födelse-dag i dag? — Ja, ja, gå." Han gick och gjorde, med barnsligt behag, sin lilla kompliment för Valerie, som, redan rörd, steg upp och omfamnade honom. Detta medel lyckades mig. Huru kunde väl grefven, erindrad derom, att det var Valeries födelse-dag, vela förorsaka henne någon smärta? Jag såg att han fattade hennes hand; jag hörde icke hvad han sade, men hon smålog med en rörd uppsyn.

Hon gick i ett annat rum, för att i ordning ställa sitt hår, som fallit ner; jag stannade vid dörren, utan att våga följa henne. Barnet gick till henne och sade: "Ger ni mig också namnam, som den der herren, för det jag önskat er lycka till er födelse-dag? — Hvilken herre, min lilla vän? — Den der, som är der, se dit." Hon blef mig varse, hon tycktes förstå mig, och hennes ögon fästades på mig, med uttryck af erkänsla; hon omfamnade barnet ännu en gång, och sade: "Ja, jag skall också ge er namnam; men gå förut och omfamna den beskedliga herren." Med hvilken hänryckning tog jag icke det söta barnet i mina armar! Huru fästade jag ej mina läppar på det ställe, der Valerie fästade sina! Men huru skall jag beskrifva för dig, Ernst,

hvad jag erfor, då jag, på barnets
 kindben, fann en tår, och kände
 den blanda sig i hela mitt väsende!
 Jag tyckte mig också genomse he-
 la mitt öde; det innefattades helt
 och hållet i denna tår. Ja, Valerie,
 du kan icke skicka, icke ge mig
 annat än tårar; men det är till
 dessa vittnen af ditt medlidande,
 som mina ljufvaste njutningar här-
 efter skola inskränka sig.

Jag måste här afbryta mitt
 bref, jag är alltför upprörd att nu
 kunna fortsätta det.

TJUGONDE BREFVET.

Venedig.

Jag har ännu att meddela dig, bästa Ernst, detaljen af den lilla festen som jag gaf grefvinnan: minnet deraf skall aldrig utplånas ur min själ. Jag lemnade dig med alla de rörelser, som Valeries lilla sändebud hade väckt hos mig. Omkring klockan nio om aftonen, sedan man stigit upp ifrån bordet, och hon tagit sig liten hvila, föreslogs en promenad; man nyttjade facklor, och alla vagnarne furo åstad. Ingenting var vackrare än denna rad af ekipager och dessa facklor, som spridde ett lifligt sken på de gröna häckarne och de fördoldt upplysta träden. Valerie visste icke hvart hon for, och blef högst förvånad då man stavnade vid Sala: hon fann

trädgårdarne eklärerade; en ljuf musik emottog henne. Jag stod vid ingången till trädgården, ty jag hade åkt förut, och erböd henne min arm, för att föra henne till danssalen. — "Hvad vill då allt detta här säga?" frågade hon mig. — "Det är Valeries födelse - dag, som man ville fira, men hvem kan lyckas i att uttrycka allt hvad hon inger; och hvilket språk kunde säga henne allt hvad man känner för henne? - - - - -" Grefvinnan såg hänryckt omkring sig.

Vi kommo till salen; den var rymlig, och alla förtjustes att i stället för de af lampor lysande trädgårdarne, se ett månsken, efter Voleros uppfinning. Musiken tystnade; dörrarne tillslötos; det blef en ovillkorlig tystnad på alla håll,

och Valerie afbröt den. "Ack!" ropade hon, med rörd röst, "det är Drottningör." Jag såg, med glädje, att min idé lyckats mig. En skicklig dekorations - målare hade fullkomligen förstått mig: graverade vüer af det ställe der Valerie tillbragt sin barndom, och grefvens råd hade hulpt oss att utföra min plan; man hade målat sjön och båten deri hon rodde med sina systtrar; granarne, i sin pyramidiska form, der unga ikorrar gungade; rönnarne, den unga Valeries vänner, och detta lyckliga, af träden till hälften dolda, hus, der hon tillbragt sina första sälla dagar; allt detta var upplyst af månen, som göt sitt lugna sken på de unga björkarne, på vassen i sjön, som tycktes häfva sig och brusa, och på den aromatiska calmus - växten.

Du kan ej föreställa dig huru fullkomligt Volero imiterat månskenet; man såg det strida med nattens hemligheter; man hörde också, på afstånd, våra herdars visor; jag hade låtit efterapa deras vallhorn, och dessa sväfvande ljud, som ömsom försvagades, ömsom blefvo starkare, hade i sig någonting obestämdt, ömt och dystert. — Långs med salen funnos torf-bänkar och breda blomster-band; alla blommorna voro hvita; jag tyckte att denna oskuldens färg afmålade henne, för hvars skuld de voro ditsatta. Spanska jasminer, hvita törnrosor, neglikor, liljor, så rena som Valerie, reste sig öfverallt ur kärl, som doldes under det torfbetäckta golvet, och hennes och grefvens namnchiffer hängde, enkelt hopflätade, på en naturlig gran, plante-

rad nära till det stället vid sjön, der Valerie första gången hade sagt grefven, att hon samtyckte att bli hans maka. Säg, Ernst, säg, efter allt detta, om jag ej kan älska henne med den resignation, som allena kanske litet ursäktar denna olyckliga kärlek?

Men det återstår för mig att berätta hvad som följde på denna första del af festen: knapt voro vi tio minuter i salen, der några suto midt ibland blomster, andra talte med låg röst och alla tycktes älska denna lugna scen, som otvifvelaktigt erböd hvar och en något angenämt minne, förr än förhänget i fonden upplyftades; ett silfverflor intog hela höjden uppifrån och ned, och liknade fullkomligt en spegel; månan försvann, och man såg, i-

genom floret, en helt enkelt möble-
rad kammare, så upplyst, att ingen-
ting för åskådaren gick förloradt,
och ett dussin unga flickor, sysselsat-
ta vid sina spinnrockar, eller med
sländan i handen, alla i fullt arbe-
te; deras kostym var våra bond-
flickors; mörkblå klädes-lifstycken,
en fin och hvit lärftsdruk, som, hop-
rullad i form af bindel, pittoreskt
omgaf deras hufvud och nedföll på
axlarne, jemte hårflätor, som häng-
de nästan till marken. Denna tafla
var förtjusande; en af de unga
flickorna syntes utmärka sig fram-
för sitt sällskap; hon var yngre
och spädare, hennes armar voro
finare; de andra tycktes endast va-
ra der för att omge henne. Hon
spann äfven, men hennes ställning
var sådan att man icke såg hennes
ansigte; till hälften dold af denna

ställning och af sin hufvudbonad, var hon klädd, som de andra, men väckte ändå en särskilt uppmärksamhet. Valerie kände igen sig i denna naiva scen af sin ungdom, der hon roade sig, såsom hon ofta gjorde, att arbeta ibland några unga flickor, hvilka uppföddes hos hennes föräldrar, som rika och välgörande, samlade fattiga barn, gäfvö dem uppfostran och slutligen skänkte dem hemgift. Hon förstod, att jag velat förnya minnet af den dagen, då grefven, första gången, såg och öfverraskade henne midt i denna älskvärda, naiva scen. Intagen af hennes oskuld och behag, älskade han henne ömt ifrån den stunden.

Men jag går tillbaka till den magiska spegeln, som återförde

Valerie i det förflutna. Unga flickor från Mendicantiska musik-Conservatorium, formerade en grupp i våra Svenska bondflickors kostym: de sjöngo bättre än dessa; och i stället för deras romanser, hörde vi kupletter till grefvinnans ära, ackompanjerade af Frederic och Ponto, som så voro placerade att de icke kunde ses. Flickornas förtjusande röster, de ryktbara virtuoser-nas talang, Valeries känslfullhet, som spridde sig till det öfriga sällskapet, allt gjorde detta ögonblick till ett af de ljufvaste; och Italianerne, vana att starkt uttrycka hvad de känna, blandade sitt högljudda bifall med den stilla glädje, som Valeries sällhet väckte hos mig.

Balen begyntes i en af de tillstötande salarne; alla störtade dit.

Förhänget föll och månskenet visade sig åter. Valerie stannade kvar med sin man; begge talte med ömhet om de minnen denna fest hos dem väckt. Grefven sade mig de artigaste saker i världen, och hans fru räckte mig handen, under detta utrop: "Bästa Gustaf, aldrig skall jag glömma denna sköna afton och minnets sal." Slutligen gick hon med grefven i dansrummet. Jag begaf mig ut, för att andas i fria luften, och några ögonblick öfverlemna mig till mina drömmar. Vid min återkomst sökte jag, med ögonen, grefvinnan ibland hopen, och då jag icke fann henne, tviflade jag ej att hon sökt ensligheten i minnets sal. Jag fann henne verkligen der, i ett fönster, och gick till henne, försagd: hon bad mig sätta mig bredevid

sig. Jag såg att hon hade gråtit; hennes ögon voro ännu tårfulla; och jag trodde att hon erinrat sig den lilla tvisten på förmiddagen. Jag visste huru djupt hvarje intryck verkar på henne, och sade: "Hvad! min fru, ni är ledsen i dag, då vi i synnerhet önskade se er nöjd. — "Nej", svarade hon, "de tårar jag gjutit äro icke bittra; jag har erinrat mig den ålder ni så angenämt framställt för mig; jag har tänkt på min mor, på mina systrar, på den lyckliga dag då grefvens tillgifvenhet för mig börjades: jag har blifvit rörd af denna så älskade epok i min lefnad; men jag tycker också om Italien, jag tycker mycket om detta land, sade hon." Jag höll ännu hennes hand, och mina ögon voro beständigt fästade på denna hand, som, två år förut, icke till-

hörde någon; jag rörde vid denna ring, som för alltid skilde mig ifrån henne, och som gjorde mitt hjerta klappande af fruktan och fasa; domnade hvilade mina ögon derpå. "Hvad! sade jag, för mig sjelf, äfven jag hade kunnat göra anspråk på henne! Jag lefde i samma land, i samma provins; mitt namn, min ålder, min förmögenhet, allt närmade mig till henne; hvad hindrade mig att ana denna omätliga lycka? Mitt hjerta kände sig tryckt, och några tårar, smärtande som mina tankar, föllo på hennes hand. "Hvad fattas er, Gustaf, säg mig, hvad är det som plågar er?" Hon ville dra sin hand tillbaka, men hennes röst var så rörande, jag vågade qvarhålla den. Jag ville säga henne - - - - - hvad vet jag? — Men jag rörde vid den-

na ring, mitt straff och min domare, och jag kände min tunga stelna. Jag lemnade Valeries hand, och suckade djupt. "Hvarföre, sade hon, hvarföre finner jag er alltid så bedröfvad? Jag är säker att ni tänker på det der fruntimret. Jag finner nog att hennes bild i dag bort oroa er mer än någonsin; hela denna afton har fört er tillbaka till Sverige" — Ja, svarade jag, och kunde knappt andas. — "Hon är då mycket förtjusande", efter ingenting kan distrahera er från henne?" Ack hon äger allt, allt som kan väcka en stark passion, behag, blygsamhet, sedlighet, med en lågande själ för det goda, som älskar emedan hon lefver, och som lefver endast för dygden; hon har, genom den mäst förtjusande kontrast, allt som tillkännager svaghet

och beroende, allt som fordrar bistånd; hennes späda kropp är en blomma, som böjes af den lättaste fläkt, och hennes starka och modiga själ skulle trotsa döden, för dygden och kärleken." Jag utsade darrande det sista ordet, utmattad af den värma, hvarmed jag talt, utan att sjelf veta huru långt min entusiasm fört mig. Jag fruktade att hon gissat min rätta mening, och stödde mitt hufvud emot en af fönsterrutorna, under ångestfull väntan på det första ljudet af hennes röst. "Vet hon, att ni älskar henne?" frågade Valerie, så oskyldigt, att det icke kunde vara förställning — O! nej, nej, ropade jag, jag hoppas nej, hon skulle icke förlåta mig det. — "Säg henne det aldrig", svarade hon, "det måste vara bittert att väcka en

passion, som gör en så olycklig. Om jag någonsin kunde alstra en sådan, skulle jag bli otröstlig, men jag behöfver icke frukta det, och derföre är jag nöjd att icke vara så vacker." Jag hade hämtat mig från min förvirring. "Tror ni, min grefvinna, att det är skönheten allena, som är så farlig? Se Lady Ervin; se Markisinnan de Ponti: jag tvillar att en bildthuggare kan tänka sig skönare modeller, och likväl sade man er, ännu i går, att de alldrig väckt en stark eller varaktig känla. Nej, fortfor jag, skönheten är i sanning icke oemotståndelig, om den ej tyder för oss någonting mindre förgängligt än den, om den ej leder vår tanke på det som gör lifvets behag, utom det flygtiga ögonblick, då vi förledas af den; själen måste återfinna den, då sin-

nenä betraktat den tillräckligt. Själ-
len tröttnar aldrig, ju mer hon
beundrar, desto mer förtjuses hon,
och den som kunnat röra henne
starkt, behöfver blott behag för att
åstadkomma den starkaste passion.
En blick, några ljud af en böjlig för-
ledande röst, äro då tillräckliga att
försätta oss utom oss sjelfva. Be-
haget, i synnerhet, denna starka-
ste magi, förnyar hvarje förtroll-
ning. Hvem, sade jag, hänförd af
hennes tjusande blick och väsende,
hvem har, mer än ni, detta behag?
O Valerie! (jag fattade hennes hand)
Valerie!" sade jag med passionerad
röst. Hennes innerliga oskuld kun-
de endast dölja för henne hvad jag
kände. Imellertid bäfvade jag, af
fruktan att hafva misshagat henne,
och då man nu spelte en mycket
munter vals, bad jag henne, med

den liflighet, musiken väckte, dansa med mig; och utan att lemna henne tid att besinna sig, förde jag henne med mig. Jag dansade med ett slags vansinnighet, och glömde hela världen, då jag, drucken, kände Valerie nästan i mina armar, under det jag ändå afskydde min yrsla. Jag hade helt och hållet förlorat förståndet; och endast rösten af den jag älskade kunde återbringa mig till sansning. Hon led af den häftiga valsen, och förebrådde mig derföre. Jag satte henne i en länstol; och besvor henne, att förlåta mig. Hon var blek; jag darrade af förskräckelse; jag hade en så förvirrad uppsyn att Valerie bief frapperad deraf. Hon sade med godhet: "Det är bättre; men en annan gång skall ni vara försigtigare; ni skrämde mig mycket;

ni hörde mig alldeles icke. O Gustaf, tillade hon, med en ganska betydande ton, hvad ni är förändrad!" Jag svarade intet. "Lofva mig, fortfor hon ännu, att söka återvinna ert förnuft; lofva mig det, sade hon, med bevekt röst, i dag, på denna dag, då ni visat mig så mycket deltagande." Hon steg upp, ty hon såg att man nalkades oss; jag räckte henne handen, lika som för att hjälpa henne att gå, och sade, under det jag, med vördnad och ömhet, tryckte hennes hand: "Jag skall bli värd ert deltagande, eller dö." — Jag fördjupade mig i trädgårdarne, der jag länge gick, ett rof för tusende plågor, väckta af det samvetsagg hvaraf jag sönderslets.

TJUGUNDE FÖRSTA BREFVET.

Venedig.

Jag har ännu icke talt med dig om denna besynnerliga stad, som reser sig ur hafvets sköte, och befäller vågorna krossas emot dess dammar, lyda dess lagar, ditföra Europas och Asiens rikedomar, och, till dess tjenst, hvarje dag, hämta det förråd hvaraf hon har behof, och utom hvilket hon skulle omkomma, midt i sin prakt och lysande stolt-
het. Det ställe denna stad intar, såg fordom, betäckt af fattiga fiskares kojor, deras båtar blygsamt bestryka de böljor, der Senatens gallerer nu svaja. Småningom bemäktigade sig handeln denna passage, som så lätt binder Orienten vid Europa, och Venedig blef den kedja, som förenade en annan verldsdel

seder med Italiens. Deraf härröra
 dessa så skiftande färger, denna
 blandning af religioner, klädedräg-
 ter, språk, som gifver denna stad
 ett så besynnerligt utseende, och
 sammansmälter dess ursprungliga
 färg med tjugu särskilta folkslags.
 Småningom uppstod äfven denna
 styrelse, så vis och mild för den
 oansenligare delen af republiken,
 så oförsonlig och grym, för den för-
 nämna, som ville trotsa eller störa
 den; lik Tarquinius, hvars svärd af-
 högg hvar och en blomma, som vå-
 gade höja sig öfver sina likar. I
 Venedig måste hvart högre hufvud
 böjas, eller falla, om det icke
 krökte sig under oket för en rege-
 ring, stödd på tio Seklers makt och
 höljd i inquisitionens och straffets
 dystra tillrustning.

Också bäfvar inbildningen för
 ingenting högre, än för denna dom-
 stol; allt förskräcker er; dessa gap,
 beständigt öppna för hemliga angif-
 velser; dessa grufliga fångelser, der,
 böjd under hvalf af bly, som solen
 upphettar, den brottslige långsamt
 dör; tystnaden, som bebor dessa vid-
 sträckta gångar, der man fruktar till
 och med för eko't som kunde upp-
 repa ett oförsigtigt ljud. Och om-
 kring dessa murar, der förskräckel-
 sen bor och sorgen så ofta regerar,
 sorlar likväl folket, om dagen, likt
 en bisvärm, sofver på trappstegen
 till sina enväldsherrars palats, och
 njuter, i despotismens skugga,
 mycken frihet, till och med en
 straffbar eftergift för sina brott.
 Lycklig i lättja och bekymmerslös-
 het, lefver Venetianarn af sin sol,
 sina musslor, badar i sina kanaler,

följer sina processioner, sjunger om sin kärlek, under en lugn och blid himmel, och anser sin karnaval, som ett af verdens under.

Konsterna hafva förskönat byggnadernas prakt; Titians, Paul Veroneses och Tintorets snille har gjort Venedig namnkunnigt, Palladio har gett en odödlig glans åt Cornaros och Pisanis palatser; och smaken och inbildningsgåfvan hafva med skönheter beklädt det som vore dött utom dem.

Venedig är veklighetens och sysslöshetens hemvist. Man ligger i gondoler, som halka öfver de fängslade vågorna; man ligger i loger, dit ljudet af Italiens skönaste röster sväfvar. Man sofver en del af dagen; man är, om natten, antingen

på operan, eller i så kallade Casino-sällskap. Marcusplatsen är Venedigs hufvudstad; om natten, det goda sällskapets mötes-sal, om dagen, folkets samlingsställe. Der följa Spektakel på Spektakel; kaffe-husen öppnas och tillslutas oupphörligt; salubodarne utbreda sin lyx: Armenianern röker i tysthet sin sigar, medan den förnäma Venetianarns hustru, höljd i sin slöja, och döljande till hälften sina behag, som hon ändå bemödar sig att visa, med lätta steg genomgår denna plats, som om morgonen tjänar henne till promenad och om aftonen ser henne, lysande af diamanter, besöka kaffe-husen och teatrarne, och slutligen ta sin tillflykt till ett Casino-sällskap, för att der vänta solens uppgång. Lägg till allt detta, Ernst, stojet på skeppsbron, som stöter

till Marcus-platsen, dessa grupper af Dalmatier och Slavoner, dessa fartyg, som kasta på stränderna alla öarnes frukter, dessa byggnader, der majestätet herrskar, dessa kolonner, der de namnkunniga hästarne lefva, stolta öfver sitt mod och sin antika skönhet; se Italiens himmel förena sina milda färger, med monumenternas åldriga svärta; hör klockornas ljud blanda sig med gondolierernas sånger; se denna folk-mängd: i ett ögonblick äro alla knän böjda, alla hufvuden sänka sig af helig vördnad: det är en procession, som tågar förbi. Observera denna magiska utsigt på afstånd. Det är Tyrolska bergen, som formera denna af solen förgyllda förlåt. Hvilken präktig gördel som vekligt omfattar Venedig! Det är Adriatiska hafvet; men dess inspärrade vågor äro icke

desto mindre oceanens döttrar; och om de leka kring dessa sköna öar, hvarifrån dystra cypresser lösslitas, vredgas de äfven stundom och hota att fördränka dessa förtjusande fristäder.

Jag promenerar ofta, Ernst, på dessa strandbroar; jag förlorar mig i folkhopen; jag störtar mig öfver hafvet, men jag undflyr icke mig sjelf. Jag ville likväl icke tala med dig om mig i dag. Jag söker att döfva mig, och jag målar för dig allt hvad som omger mig, för att icke tala om en passion, som jag alldrig kan kufva.

Farväl, Ernst; jag känner att jag eljest skulle börja tala om Valerie.

TJUGUNDE ANDRA BREFVET.

V e n e d i g.

Nej, Ernst, nej alldrig skall jag vänja mig vid verlden; det lilla jag sett deraf inger mig redan samma olust, samma afsmak, som alltid förföljer mig, då jag är tvungen att lefva i stora sällskap. Du må fritt vela att jag, genom detta medel, skall söka glömma Valerie, eller mera svagt sysselsätta mig med henne: skall jag någonsin kunna det? och bör min karakter ännu förändras, förbittras? bör jag bjuda till att återvinna mitt lugn, på bekostnad af de mäst tröstande grundsatser? Du vet det, min vän; jag har ett behof att älska människorna; jag tror dem, i allmänhet, aktningsvärda, och om så icke vore, skulle ej samhällslef-naden längesedan hafva blifvit upp-

löst? Ännu råder ordning i världen; dygden har då öfvervigten. Men den stora världen, denna klass, som ärelystnaden, högheten och rikedomens skilja så långt från den öfriga menskligheten, den stora världen förekommer mig som ett stridsfält, fullt med pikar, der, vid hvart steg, man fruktar att såras. Misstroendet, egoismen och egenkärleken, dessa födda fiender till allt stort och skönt, vaka oupphörligt vid ingången till detta stridsfält, och gifva der lagar, som qväfva de ädla och älskvärda rörelser, hvaraf själen höjes, blir bättre och följakteligen lyckligare. Jag har ofta tänkt på orsakerna hvarföre alla de, som lefva i stora världen, sluta med att afsky hvarandra, och nästan alltid dö under smädelsor emot lifvet. Det gifves få elaka människor; de som icke tyglas af sam-

vetet, tyglas af samhället. Hedern, denna stolta och ömtåliga dotter af dygden, hedern bevakar hjertats tillgångar och drifver tillbaka hvarje låg och nedrig gerning, likasom det naturliga instinkt afskyr hvarje grufsamhet. Har icke hvar och en af dessa människor särskilt nästan alltid några goda egenskaper, några dygder? Hvad är det då som alstrar denna mängd af laster, som oupphörligt sårar oss? Jo likgiltigheten för det goda, som är den farligaste af all immoralitet. Endast stora brott förvåna, emedan de förskräcka samvetet, men man vårdar ej en gång sysselsätta sig med de mindre fel, som oupphörligt störa lugnet, anscendet och lyckan hos dem med hvilka man lefver, och som derigenom dagligen oroar samhällslefnaden.

Valerie och jag talte härom, i går aftons, och jag gjorde henne uppmärksam på de enformiga drag af köld och ledsnad, som i dessa lysande samlingar, midt ibland den mängd af menniskor från alla land, som komma hit för att roa sig, synas i hvarje ansigte. De små passionerna, sade jag, börja med att utplåna dessa grunddrag af mildhet och godhet, som vi så gerna se hos barnen: fåfången underkastar allt en allmän konvenans; allt måste antaga dess färger; fruktan att synas löjlig beröfvar rösten dess mäst älskvärda böjningar, sträcker sitt inseedande ända till hvarje blick, regerar språket och kufvar alla själens intryck under sin despotism. O Valerie! sade jag, derföre är ni så älskvärd, att ni blifvit uppfostrad långt ifrån den verld, som vanställer allt, derföre

är ni så lycklig, att ni sökt sällheten endast der himlen tillåtit den att finnas. Förgäfves väntar man den anorstädes än i ömheten, i den rörande godheten, i de rena och lifliga böjelserna, med ett ord, i allt hvad den stora verlden kallar öfverdrift, eller dårskap, och som likväl, utan uppehör, erbjuder oss de lyckligaste rörelser.

Ernst, jag kände, att om jag så älskade henne, så var det derföre att hon qvarblifvit nära naturen. Jag hörde hennes röst, som alldrig förställer något; jag såg hennes ögon, som fuktas af medlidandet, och som icke känna andra än de mest himmelska uttryck; jag lemnade henne hastigt, Ernst, jag lemnade henne; jag fruktade att förråda mig.

TJUGUNDE TREDJE BREFVET.

Venedig.

Jag får nu veta att alla de bref, vi, sedan två månader tillbaka, skrivit, qvarstadnat i Hamburg, hos Bankieren Martin. Kuriren, som grefven expedierat, hade fått befallning att lemna sina depecher hos vår Konsul i Hamburg och sjelf bege sig till Berlin. Olyckligtvis har han glömt att lemna brefpaketet till din adress.

Men hvad hade du fått veta? Jag är beständigt densamma; stundom ångerfull och alltid den svagaste bland menniskor. Min olyckliga hemlighet är ännu dold för Valerie; men min belägenhet, i anseende till grefven, är verkligen mycket plågsam. Jag har stundom funnit honom nära att fråga mig; han sade

mig, att han fann mig ängslig, att jag alldrig kunde ha en bättre vän: Var det icke att räkna på mitt förtroende? Och jag, jag flydde honom, jag undvek hans blickar; jag syntes honom misstrogen, kanske otacksam! Ernst, huru mycket plågar ej denna tanke mig! jag kan icke säga dig mer härom; grefven väntar mig.

TJUGUNDE FJERDE BREFVET.

V e n e d i g.

Jag vet icke huru jag lefver, huru jag kan lefva, under de våldsamma rörelser jag oupphörligt erfar. Borde jag väl älska? Hvilken själ har jag då icke fått! Den känslfullaste, till och med grefvens, huru

långt är den ej ifrån att lida så som min! och likväl älskar han väl denna kvinna, som förstör mitt förnuft, min sällhet, mitt lif; och som, okunnig om sitt välde, skall kanske se mig dö, utan att ana orsaken till mitt olyckliga öde. — Grufliga tanke! Ack! förlåt, Valerie, det är icke öfver dig jag klagar, det är mig sjelf jag afskyr. — Endast svagheten kan vara så olycklig; alltid beroende, har hon plågor som icke våga nalkas någon annan; jag släpar i mina spår tusende smärtor, okända för andra.

Men jag glömmmer att du ännu icke vet något. Nej, du kan icke fatta hvad jag lidit, Ernst: jag har så litet förnuft, så litet välde öfver mig sjelf! Hör då, min vän, om det blott är mig möjligt att sätta

någon liten ordning i min berättelse. — Ehuru Valerie endast är i sjunde månaden af sin grossess, fruktade man hennes nedkomst i förrgår. Hennes ungdom gör henne så ömtålig, att man alltid föreställt sig det hon ej skulle uppnå den af naturen bestämda tidpunkten. Vi hade ätit middag, senare än vanligt, emedan Valerie icke mådde väl. Mot slutet af måltiden såg jag henne ömsom blekna och rodna; hon såg på mig och gaf mig tecken att tåga; men efter några minuter fann hon sig nödsakad att stiga upp ifrån bordet: vi följde henne i salongen, der hon lade sig på en ottoman; den bestörta greffen ville straxt skicka efter en läkare. Sedan Valerie begett sig in i sin kammare, vågade jag icke göra henne sällskap dit; men jag gick

i ett litet tillstötande bibliotek, hvar-
 est jag kunde stadna, utan att bli
 sedd. Der hörde jag Valerie klaga,
 under det hon sökte qväfva sin kla-
 gan. — Jag vet icke mer hvad jag
 kände, ty lyckligtvis medföra smär-
 torna en förvirring, som hindrar oss
 att återfinna dem i hela deras vidd,
 medan sällheten har ett lugn, hvar-
 under själen njuter af sig sjelf, an-
 tecknar, att jag så må säga, sina
 känslor, och sätter dem i förvar för
 framtiden.

Jag har endast kvar förvirrade
 och smärtande idéer af dessa grufli-
 ga ögonblick. Då Valerie tycktes
 plågas mycket, steg allt mitt blod
 upp i hufvudet, och jag kände puls-
 ådrorna slå med häftighet. Jag stod,
 lutad emot en dörr, som gick till
 grefvinnans kammare; jag hörde hen-

ne stundom tala med lugn, och då kom friden åter i min själ. Men hvad blef jag, då jag hörde henne säga att hon förlorat en syster, i dess första barnsäng! — jag darrade af fasa, mitt blod tycktes stadna i mina ådror, och jag nödgades släpa mig långs åt väggen, för att sätta mig på en stol.

Grefvinnan ropade Marie, och bad henne söka mig; jag gick ut ifrån biblioteks-rummet, henne till mötes, och följde henne till Valerie. "Jag skickar efter er, Gustaf," sade hon, och tog en nästan glad min; men de spår af lidande, som ännu voro kvar i hennes ansigte, undfölllo mig icke; "jag ville se er ett ögonblick och säga er att detta icke betyder något: mina plågor försvinna. Jag trodde det mycket skulle

fägna er att höra denna försäkran ; jag känner ert deltagande för edra vänner.” Med hvilken godhet sade hon mig icke detta ! Mina blickar tolkade huru rörd jag var deraf att hon riktigt gissat till hvad jag tänkte. “Ni borde spela litet Gustaf, sade hon, men icke i salen, jag kan ej höra er då ; här på sidan finner ni mitt lilla forte-piano, det skall distrahera mig.” Visste hon, Ernst, att jag sjelf behöfde distraktion och lugn ? Jag fann pianot öppet ; der låg en romans, som hon sjelf afskrifvit ; jag tog den, utan att känna den, och begynte sjunga ; jag fogar härjemte sista kupletten, på det du må se, huru, genom en obegripelig kombination, denna romans återsänkte mig i mina plågor och i den gruffligaste ängslan ; den börjas så här :

J'aimais une bergère.

Musiken och orden äro, som jag tror, af Rousseau; det var kanske ingen, utom mig, som icke kände denna romans. Jag tyckte att Valerie på nytt begynte klaga! jag fortfor likväl. Jag kom till sista kupletten:

Après neuf mois de mariage,

Instans trop courts!

Elle alloit me donner un gage

De nos amours,

Quand la Parque qui tout ravage

Trancha ses jours.

Min förändrade röst tillät mig ej att sluta; en kall svett gjorde mig orörlig: Valerie gaf till ett rop; jag ville stiga upp och flyga till henne; jag föll tillbaka på min stol, och trodde att jag helt och hållet skulle förlora all sansning. Jag kom mig likväl så mycket före, att jag

kunde springa till dörren af greffvinnans rum. Der mötte jag Doktorn. "I himmelens namn, sade jag, och fattade hans hand, under det jag darrade af alla krafter, säg mig, är det någon fara?" Han lyfte på axlarne, och svarade: "Jag hoppas väl att det icke så är, men hon är så ömtålig, att man icke kan ansvara derföre, och hon kommer att lida mycket." Jag tyckte att helfvetet och alla dess plågor var i detta jag hoppas. Hvarföre sade han icke: Nej, det är ingen fara — "Men ni sjelf", tillade han, "ni synes mig icke må väl." I hvarje annan stund hade hans anmärkning kunnat förorsaka mig oro, men jag var nu så olycklig, att all annan konsideration försvann i detta ögonblick. Jag sprang omkring hela huset, min oro lemnade mig icke någon hvila;

jag vet icke allt hvad som tilldrog
 sig; men jag befann mig, vid da-
 gens slut, på Venedigs gator, der jag
 sprang, utan att stadna; jag ville
 begära ett glas vatten i ett kaffehus;
 jag såg en karl af mina bekanta,
 som kom emot mig; fruktan att rå-
 ka honom, dref mig att gå mycket
 fort åt ett motsatt håll; mina kraf-
 ter uttömdes helt och hållet. Jag
 gick förbi en kyrka; hon var öppen,
 jag gick in, för att hvila mig. Der
 var ingen, utom en åldrig quinna,
 som gjorde sin bön. Hon låg framför
 ett altare, på hvilket stod ett kru-
 cifix, och vid det svaga skenet, som
 spriddes af några vaxljus, såg jag
 hennes ansigte, der ett mildt lugn
 var utbreddt. Hennes händer voro
 sammanknäppta, hennes ögon upp-
 sände till himmelen blickar, hvori
 en stilla undergifvenhet målade sig,

blandad med en himmelsk glädje. Jag hade lutat mig mot en pelare, då mina ögon fästades på denna kvinna; hennes åsyn lugnade mig mycket; jag tyckte att andakten och tystnaden, som herskade omkring mig, stillade stormen i min upprördas själ. Gumman steg sagta upp, gick förbi mig, fixerade mig ett ögonblick med välvilja, såg sedan på stället der hon hade bedt, och kastade sina ögon tillbaka på mig; fällde ner sin slöja, och gick ut. Jag gick till detta ställe, jag föll på knä, jag ville bedja, men den starka skakning jag nyss rönt, tillät mig icke att samla mina tankar. Imellertid led jag mindre; jag tyckte att, i den Eviges närvaro, fastän jag icke kunde åkalla Honom, mina plågor mildrades, endast derigenom, att jag anförtrade dem i Hans

sköte, här, i denna fristad, dit så många af mina likar komma att anropa Honom. Jag upprepade blott dessa ord: "Barmhertighetens Gud! miskund! Valerie. . . ." derefter teg jag, och jag kände tårar, som lättade mig. Jag vet icke huru länge jag så blef qvarliggande; då jag steg upp tyckte jag att jag hade ett nytt lif, jag andades fritt, jag befann mig framför en af de skönaste tafolor i Venedig, en Madonna af Solimene; flera vaxljus upplyste den; friska, nyligen ditbragta blommor, blandade sina milda färger och sin vällukt med rökelsen, som man hade bränt i kyrkan. Det är kanske kärleken, sade jag, som anropat den heliga jungfrun; det är tvenne blyga och rena hjertan, som brinna af åtrå att förenas, genom lagliga band.

Jag suckade djupt; jag betraktade taf-
lan; jag tyckte att en gudomlig blick,
ren som himmelen, hög och öm, på
en gång, nedsteg i mitt hjerta; jag
tyckte att denna blick hade någon-
ting af Valerie. Jag kände mig lugn:
hon lider icke mer, sade jag för
mig sjelf; snart skall hon bli åter-
ställd, hennes drag skola återta de-
ras förra ömma uttryck. Hon skall
beklaga, att jag lidit så mycket för
hennes skuld, hon skall beklaga, hon
skall kanske älska mig. Oförmärkt
förvirrades mitt hufvud: jag föll på
knä. O blygsel! o nedrighet af mitt
afskyvärda hjerta! skulle du tro det,
Ernst? jag vågade anropa himme-
lens och dygdens Gud, som icke kan
beskydda annat än dygden, som gaf
den åt jorden, på det vår tanke
derigenom skulle föras till Honom;
jag vågade be Honom, på detta hel-

gade rum, att skänka mig Valeries hjerta. Jag såg ingen annan än henne; blommorna, deras vällukt, den melankoliska tystnaden, som rådde omkring mig, allt bidrog att kasta dessa brottsliga tankar i mitt hjerta. Jag väcktes ur dem af en Chor-gosse: han hade förmodligen, flera gånger, ropat mig, ty han skakade min arm: "Nådige herre, sade han, man tillsluter kyrkan." Han höll ett vaxljus i handen; jag såg på honom, med en förundrad uppsyn; inbegripen i min yra, hade jag glömt det heliga rum, der jag var. Chorgossens lutade vaxljus visade mig stället, der jag låg på knä; det var en graf: jag läste der namnet Eufrosina; och det tycktes vara der, för att kalla mitt samvete inför den Högstes domstol. Du vet,

Ernst, att detta namn tillhörde min Mor, min Mor, som också nedstigit i sin graf, och som emottog mina eder för dygden. Jag tyckte mig känna hennes stelnade händer, då hon, sista gången, lade dem på min panna, för att välsigna mig; jag tyckte mig ännu känna dem, men att de stötte mig tillbaka. Jag steg upp, med en förvirrad uppsyn; jag vågade icke mer bedja; jag vågade icke mer åkalla den Evige, och jag såg åter Valerie döende: min inbildning visade mig henne blek, kämpande med döden. Jag vred mina händer; jag dolde mitt huvud och omfamnade en af pelarne, under obeskriflig ångest. "O Signor!" ropade gossen, förskräckt, "hvad fattas er?" Jag såg på honom; han ville gå ifrån mig. "Frukta ingen ting", sade jag, och min

förändrade röst kallade honom tillbaka. "Jag är olycklig, min vän; fly mig icke." Han kom närmare till mig. "Är ni fattig?" frågade han; "men ni har en vacker klädning. — Nej, jag är icke fattig, men jag är mycket olycklig." Han räckte mig sin lilla hand, och kramade min. "Nå väl, sade han, så köp vaxljus åt Madonnan, och jag vill be för er — Nej, icke för mig", inföll jag häftigt, "men för en mycket god dam, så god som du sjelf. Ack! kom", sade jag, och tryckte honom till mitt hjerta, under det jag lät mina tårar rinna på hans ansigte, "kom, rena oskyldiga varelse; du som Gud älskar, och som icke förtörnar honom, bed för Valerie. — Hon heter Valerie? — Ja — Och hvarom skall jag be Gud? — Att Han bevarar henne; hon lider;

hon är sjuk. — Min Mor är också sjuk och tillika fattig. Är Valerie det äfven? — Nej, min vän; se här hvad hon skickar till din Mor." Jag drog upp min börs, der det lyckligtvis fanns några guldmynt. Han såg på mig med förundran, "Ack! hvad ni är god! hvad jag alla dar skall be Gud och den heliga Jungfrun för er! Och för - - - huru heter hon? — Valerie — Ack! ja för Valerie!" Han knäppte ihop sina händer; han föll på knä. Utan att våga framföra ett ord, hopknäppte jag också mina händer; jag sänkte mina blickar mot grafven, mitt hjerta var förkrossadt, sönderslitit; och jag nedlade min ånger och mitt straff vid foten af det kors der Carrache sökt uttrycka den döende Christi storhet; jag såg framför mig den-

na sköna tafra, som svagt upplystes
af gossens vaxljus.

TJUGUNDE FEMTE BREFVET.

Venedig.

All min oro är förbi; jag bäfvar icke mer för hennes skuld som varit, endast ett ögonblick, det är sannt, den lyckligaste Mor, men som lefver, som mår väl. Ja, Ernst, jag har sett den känslofulla Valerie, tusende gånger skönare, mer rörande än någonsin, gjuta på sin son de ljufvaste tårar, visa mig honom vaken, sofvande, fråga mig, om jag observerat alla hans drag, spå att han skulle få sin Fars småleende, och alldrig tröttna att beundra honom.

Ack ! någon tid derefter, hafva dessa samma ögon utgjutit tårar af sorg och den bittraste smärta : den unga Adolf lefde blott några ögonblick ; och hans Mor begråter honom alla dagar. Likväl visar hon undergifvenhet ; men hon har förlorat denna milda glädthet, som följde på hennes första sälla förtjusning ; den djupaste melankoli är intryckt i hennes drag ; de hafva alltid något som afmålar smärtan. Förgäfves söker grefven att ge henne förströelser ; det som skänker henne lugn är just det som återför henne till Adolf. Hon har köpt en liten plats, som tillhörde ett kloster ; den är på Lido, en förtjusande ö, nära Venedig ; der begrofs Valeries son. Grefven var djupt rörd öfver sin förlust ; jag lemnade honom icke under hans sorg. Min sanna smärta,

mitt sätt att uttrycka den, mitt beständiga bekymmer rörde denna förträfflige man. Han visade mig en så liflig ömhet! Jag såg att han väl upptog att jag lemnat min ensliga lefnad. Ack! han skall aldrig veta, huru mycket mod det fordrats mig att kämpa emot dessa vanor, så långa, så ljufva, så dyrbara för mitt hjerta! Jag skall aldrig bli förstådd. Du endast, Ernst! du skall kunna beklaga mig, fatta min smärta, och gråta öfver mitt öde.

TJUGUNDE SJETTE BREFVET.

V e n e d i g.

Förklara mig, Ernst, hvarföre man icke kan älska Valerie så, som man skulle älska hvar och en an-

nan kvinna? I går promenerade jag med grefven; vi mötte ett fruntimmer, som stadnat vid en bod på Rialto-bron. "Se der en bra vacker menniska", sade grefven. Jag betraktade henne, och hennes växt och hår erinrade mig Valerie; jag hade lust att säga att hon liknade grefvinnan, men jag fruktade att min röst skulle förråda mig. Som det likväl var mycket buller på bron, och grefven icke så noga gaf akt på mig, så meddelade jag honom min anmärkning. "För ingendel, svarade han, detta fruntimmer är en skönhet; Valerie har ungdom och tycke; men alldrig skall hon väcka uppmärksamhet." Jag erfor någonting smärtande, icke derföre att jag behöfde det andra utom mig skulle finna henne förtjusande, men för det jag tänkte huru jag älskar

henne med en så häftig passion, att hon för mig är ett ideal af alla behag, af alla fullkomligheter, och att jag aldrig, ett enda ögonblick i min lefnad, skall kunna tolka för henne hvad jag känner. Jag vågade icke säga grefven huru orätt jag fann att han hade. "Åtminstone sade jag, kan man icke bestrida grefvinnan segern i dygd och själens skönhet. — Ack! utan tvifvel, det är en förträfflig qvinna, hon blir en fullkomlig hustru; och när hon fått vara litet mer med i verlden, skall man till och med finna henne högst älskvärd."

Hvad! Valerie, du behöfver mera utveckling, för att vara högst älskvärd! Ditt förstånd, din känslfullhet, dina förtrollande behag, utmärka de icke redan för dig första

rummet, som vågar bestridas dig af dessa ytliga qvinnor, hvilka med några miner, några tillgjorda behag och en kall efterapning af det högsta behaget, som den sanna godheten allena förmår skänka, tro sig älskvärda? Huru kan du bli bättre, du, som endast andas för andras sällhet, som, slutet inom dina pligters krets, räknar dina nöjen endast efter dina dygder, som använder hvarje ögonblick af ditt lif, i stället att förströ det, som styr ditt hus och uppfyller det med den renaste lycksalighet? Skall då jag allena vara bestämd att förstå dig, att värdera dig, och har jag ej fått denna förmåga för annat, än att bli så olycklig? Dessa sorgliga betraktelser hade bemäktigat sig hela min uppmärksamhet; jag gick stillatigande vid grefvens sida, och sade för

mig sjelf: skall då menniskan all-
drig förstå att njuta den sällhet
himlen skänker henne? Och denna
så utmärkta man, som så fullkom-
ligt är skapad att vara lycklig ge-
nom Valerie, borde han icke, i
sjelfva verket, finna sig mer af-
vundsvärd och mer säll, än nå-
gon annan? Men hvarföre måste
lyckan vara en yra? Nedsättes hon
icke just af det rus, hvori kärleken
bedömmar henne? och ser jag icke
grefven, hvar dag, bringa Valerie
de skönaste offer, anförtro henne
sin framtid, säga henne att hon för-
skönar hans lefnad, och att han be-
höfver henne, såsom luften, för att
andas? Men förgäfves sade jag mig
allt detta; jag slutade ändå med den
tanken: "Ack huru mycket fullkom-
ligare skulle icke jag älska henne!"

TIUGUNDE SJUNDE BREFVET.

Venedig.

Grefven fruktar, som du redan vet, för de färder Valerie gör till Lido; men han slutar alltid dermed att han ger vika; hans affärer selsätta honom, och det är jag som, med Marie, dessa dagar, utgjort hennes sällskap. Vi foro dit, i förra veckan. Hennes milda förtroende förtjuser mig. Hon är så säker att hennes vilja alldrig finner något motstånd på min sida, att hon icke frågar: "Kan ni komma med mig?" utan hon säger: "Är det icke så, Gustaf, ni kommer ju med mig?"

Jag har varit på Lido, i hennes frånvaro, och ditfört buskar, som med sorgfällighet blifvit tagna ur en trädgård, och fortfarande att blom-

stra; jag har planterat Amerikanskt vide och hvita törnrosor på Adolfs graf. Valerie var mycket sorgsen, den dagen vi skulle bege oss dit tillsammans. Då vi stego ur båten vid Lido, såg jag henne tryckt af smärta; hon tycktes lida mycket; hennes ögon voro melankoliskt nedslagna mot jorden. Vi kommo till klostrets område; vi gingo genom en stor, öfvergifven gård, der det höga, af torkan vissnade gräset hindrade oss i vår gång. Dagen var ännu ganska het, ehuru vi voro i slutet af Oktober. En af klostersystrarne kom och öppnade porten till den lilla plats, som Valerie köpt; Valerie tackade henne; hon fattade ömt hennes hand och sade: "Min syster, ni borde ge en nyckel åt någon af mina gondolierer, jag kommer alltför ofta och besvårar

er att öppna denna port. Har ni länge varit här i klostret? tillade hon. — Alltsedan min barndom — Har ni icke ledsamt der? — Oh! aldrig: jag tycker dagen ej är nog lång; Vår orden är icke sträng; Vi hafva ganska vackra röster i vårt kloster; det gör oss besökta af mycket folk — Men ni ser icke det folket? — Jag ber om förlåtelse: vi hafva mycket mer frihet än annorstädes; och med abedissans tillåtelse kunna vi se dem hon lem- nar tillträde. Högtidsdagarne pry- da vi kyrkan med blomster; vi od- la deraf flera rätt vackra sorter: vi äro också sysselsatta med barnens undervisning. — Håller ni af barn? frågade Valerie lifligt — Mycket, svarade systemen.” I samma ögon- blick kallades nunnan af kloster- klockan. Valerie stannade på det

stället der hon lemnade oss ; hon följde henne med ögonen. "Alldrig, sade hon, skall hon känna smärtan af en älskad sons förlust ! — Eller en olycklig kärleks smärta ! tillade jag suckande — Hon ser så lugn ut ! Men också känner hon icke all den salighet som är förenad med lyckan att älska ; och huru stor är den icke ! Och sedan, Gustaf, så skola vi återfinna dem vi älskat och förlorat här nere. Den oskyldiga kärleken, den trogna vänskapen, den Moderliga ömheten, skola de icke fortfara i ett annat lif ? Tror ni icke det, Gustaf ? frågade hon, med rörelse. — Jag tror det, svarade jag, djupt rörd, och fattade hennes hand, som jag tryckte mot mitt bröst: kanske skola då, fortfar jag, de känslor, som här nere blifvit förkastade, våga visa sig i all

sin renhet ; kanske skola hjertan , skilda på jorden , då förenas. Ja , jag tror på dessa föreningar , såsom jag tror på odödligheten. Hvarken belöningar eller straff kunna finnas utan minne ; ingenting af oss skulle fortfara , utom denna förmåga. Ni skall erinra er det goda ni gjort , Valerie , och i ert minne återfinna dem er välgörenhet sökte på jorden ; ni skall alltid älska dem ni älskat. Hvarföre skulle ni straffas genom deras frånvaro ? O Valerie ! den himmelska godheten är så vidtomfattande !” Solen kastade , i detta ögonblick , på oss sina strålar ; hafvet var purpurfärgadt af dem , liksom Tyrolska Alperna ; och jorden syntes för oss i förnyad dräkt , skön som den förhoppning , hvaraf vi lifvades. Vi kommo till grafven ; buskarne dolde den : Valerie , förundrad öfver denna för-

ändring, gissade att jag låtit plantera dem; hon tackade mig, med rörd röst, och sade att jag verkställt hennes idé. Vi böjde undan de lumiga grenarne, som ännu en gång burit blommor denna höst. Valerie fästade sina blickar på Adolfs graf; hennes tårar runno; hon lyftade sina ögon mot himmelen; jag såg hennes läppar sakta röras, hennes ansigte förskönas af andakten; hon bad för sin son. Himmelska röster blandade sig i denna känslans stund; nunnorna sjöngo heliga sånger, som hunno oss, genom tystnaden, i samma ögonblick solen långsamt gick ned, öfvergaf jorden och släcktes i vågorna, såsom människans lif slocknar, då det tyckes falla i mörkrets afgrund, för att, mer skönt och mer glänsande, träda derur.

TJUGUNDE ÅTTONDE BREFVET.

Venedig.

Grefven vill skingra Valeries sorg; han fruktar för hennes hälsa; han finner att hon magrat; han vill, säger man påskynda sin resa till Rom och Neapel. Det tyckes som hade han ännu icke talt derom med sin fru. Det är min gamla Erik, som fått veta, af grefvens kammar-tjenare, att man i tysthet gjorde anstalter till resan, för att så mycket angenämare öfverraska Valerie. Ernst, jag har ofta, förtjust, talt med grefven om denna sköna del af Italien, om mitt begär att se den; nå väl, om han skulle proponera mig att vara med på resan, så vägrade jag; jag vägrade; mitt beslut i den delen är oryggeligt. Tillhör det mig att missbruka hans

ofösliga godhet? Om, genom ett
 underverk, jag ännu icke blifvit
 den föraktligaste menniska, om min
 hemlighet ännu är i mitt hjerta,
 om Valeries innerliga oskuld tjenat
 mig mer än min bräckliga dygd,
 skulle jag blottställa denna olyckliga
 hemlighet för faran af en ny resa,
 för denna ständiga närvaro, för den-
 na farliga förtrolighet? Nej, nej,
 Ernst, jag skall vägra, och gjorde
 jag det icke, sedan jag så tydligt
 insett min pligt, så förtjente jag
 icke mer att älskas. O min Mor!
 kasta, ifrån din höga, himmelska
 boning, en blick på din son! Han
 är väl svag, han har väl störtat sig
 i en mängd af smärtor, men han
 älskar ännu denna dygd, denna
 stränga och stora skönhet i den
 moraliska verlden, som dina läror

och ditt exempel intryckt i hans hjerta!

TJUGUNDE NIONDE BREFVET.

Venedig.

Du allena, du är nog god, nog barmhertig, för att läsa hvad jag skrifver och icke småle af medömkan, såsom de hvilka tro sig kloka, och dem jag afskyr.

I går, under den dystra dröm, som omger alla mina dagar, och i hvilken jag blott tänker på Valerie och på omöjligheten att någonsin bli lycklig, följde jag den stojande hopen på Marcus-platsen. Dagen skred till slut; den vidsträckta Judeica - kanalen var ännu rödfärgad

af aftonens sista strålar, och vågor-
na mumlade sakt. Stående på
strandbryggan, betraktade jag dem
med orörliga blickar, då hastigt
fraset af en siden-klädning väckte
mig ur mina djupa tankar. Den
passerade så tätt förbi mig, att min
tankspriddhet deraf skingrades. Jag
såg upp och mitt hjerta begynte våld-
samt klappa. Fruntimret som gått
så nära förbi mig, hvars ansigtsdrag
jag icke kunde se, men hvars växt,
hvars hår icke undföllu mig, trod-
de jag. trodde jag vara hon.
Den förvirring hennes närvaro all-
tid åstadkommer hos mig, höll mig
qvar på stället, jag tordes icke föl-
ja henne, för att få upplysning i
mina tvifvelsmål. Hon hade ännu
sin morgon klädning; Zendalen, den
mysteriösa Zendalen, som ömsom
betäcker och ömsom döljer hela fi-

guren; den svarta sidensars kjorteln, den blekröda korsetten, densamma som Valerie alltid nyttjar, och som jag såg henne bära ännu qvällen förut; en svart slöja omgaf hennes hufvud, och undan den smög sig fram en lock af ljusa hår, af dessa hår, som icke kunde tillhöra någon annan än Valerie. Är det grefvinnan, frågade jag mig sjelf? Men allena, utan någon domestik, här på strandbron, vid denna timma? det är omöjligt; och gick hon, såsom hon ofta gör, att uppsöka behofvet, skulle väl Marie, hennes älskade Marie, vara med henne. Under det jag endast observerade detta fruntimmer, följde jag henne mekaniskt. Slutligen stavnade hon vid ett hus, af ringa ansende. Hon klappade en gång starkt på porten; dagen var hel och hållen försvunnen. "Hvem

är der?" skrek en åldrig röst. "Ack! det är du, Bianca"; i detsamma öppnades porten och jag såg fruntimret försvinna. Jag stannade, lika som till intet gjord af förundran, på detta ställe, der nyfikenheten och en hemlig tjusning dessutom qvarhöllo mig. Jag måste ännu en gång se detta fruntimmer, sade jag för mig sjelf - - - - Hvilken förvånande likhet! Det ges då ännu en varelse, som kan få mitt hjerta att klappa! Tusende orediga idéer förenade sig med denna: om jag såg Valerie resa ifrån Venedig, om jag aflägsnade mig från henne, såsom en sträng lag befäller mig, då skulle jag ännu ha något qvar, som lifvade mina minnen, en varelse som ägde förmågan att framställa för mig Valeries bild. Ack! tvifvelsutän kunde

jag alldrig ett ögonblick, bli henne otrogen. Men såsom man ville kvarhålla skuggan af ett älskadt föremål, då man skiljes från dess åsyn, så skall denna qvinna erinra mig om henne. — Natten inföll; den var dyster. Jag satte mig under fönstren af nedersta våningen, och tänkte på Valerie, då jag hörde en af jalousierna öppnas; jag lyftade upp hufvudet och såg ljus; ett fruntimmer kom och satte sig i fönstret; jag tyckte det var Bianca, och hela min nyfikenhet spändes å nyo. Efter några minuter, kände jag någonting falla vid mina fötter; det var orange-skal, som Bianca hade nedkastat. Skulle du tro det, Ernst? skalet af en orange, lukten af en frukt, som växer öfverallt i Italien, som jag ser, som jag smakar alla dagar, kom mig att darra, uppfyll-

de, med en outhärlig vällust, alla mina sinnen. För fjorton dagar sedan, då jag satt med Valerie på balkongen åt stora kanalen, talte hon om sin resa till Neapel och om grefvens projekt att taga mig med sig; jag kände mina kinder brinna och mitt hjerta växelvis klappa och lida af vanmakt; än fördes jag, af hänryckande förhoppningar, till denna förtjusande strand; Valerie var vid min sida och himmelens saligheter omgäfvade mig; än suckade jag åter och vågade icke öfverlemnade mig åt dessa bilder af sällhet, tvungen att böja mig under den grufliga lag, som föreskrefs mig af pligten; deciderad att icke resa, och utan styrka att utsäga min egen dom. Valerie hade förmått de andra att gå supera; hon klagade öfver en

lindrig hufvudvärk, och ville icke äta annat än några oranger, som hon bad mig hämta sig. Vi hade blifvit allena: jag satt vid hennes fötter på en soff-dyna; jag öfverlemnade mig till vällusten att höra hennes röst afmåla för mig alla de nöjen hon lofvade sig af denna resa: min inbildning följde obestämdt hennes fjät, och det ögonblick då jag såg henne aflägsna sig ifrån mig, kastade en melankolisk slöja öfver alla dessa bilder. Snart, sade hon, skola vi se Pauzilippe och denna sköna himmel, som ni så mycket älskar. Otålig deröfver att jag icke nog lifligt deltog i det som förtjuste henne, kastade hon på mig några orange-skal. Jag såg bland dem ett, som hennes läppar vidrört, jag nalkades det med mina: en ljuf rysning bragte mig att dar-

ra; jag samlade dessa skal; jag andades deras vällukt; jag tyckte att framtiden blandade sig med mina närvarande njutningar; Valeries ljufva förtrolighet, hennes godhet, tanken att endast för en kort tid lämna henne, allt gjorde detta ögonblick till ett af de mäst förtjusande. Jag sade mig sjelf, att jag, dömd till en evig tystnad, i försakelsernas sköte, ännu var lycklig, emedan jag kunde känna denna kärlek, hvares minsta favörer öfverträffa vällusten af hvarje annan känsla.

Se der, min vän, se der det minne som denna afton återkom, med så mycket behag; och när, under samma himmel som sträcker sig öfver Valerie och mig, omgifven af mörkret och Italiens varma och ljufva luft, med hjertat alltid

fullt af henne, jag kände samma
vällukt, säg mig, min Ernst, när
allt förenade sig att gynna min il-
lusion och i mitt minne återkalla
denna magiska stund, var min yra
då så förundransvärd?

TRETTIONDE BREFVET.

Venedig.

Hon har rest, jag har redan
sagt dig det; jag upprepar det, eme-
dan denna tanke alltid är närvaran-
de, för att nedtrycka min varelse.
Jag tycker att jag släpar sekler efter
mig, i stället för dagar. Jag lider
endast af det slags ledsnad, som
utgör den gruffligaste af alla plågor,
af denna oöfvervinnerliga ledsnad,
som bringar till en ödslig enformig-

het hvarje ögonblick, lika som hvarje tanke. Ingenting rör mig, icke en gång minnet af henne. Jag säger till mig sjelf: hon är der icke mer; men knappt har jag styrka att sakna henne; jag känner mig invärtes död, ehuru jag ännu går och andas. Hvad är det då för en grufelig sjukdom, som bringar mig att tro, det jag icke mer är i stånd att med passion, ej en gång med ett lifligt deltagande fästa mig vid något; som skulle väcka afvund hos mig öfver de mäst medelmåttiga menniskor, endast därför, att de tyckas finna värde i saker som icke äga något? Då naturen, och dess storhet och dess tystnad talade till mig, var hon annorlunda beskaffad än nu? Hvar äro de, dessa bergens, strömmarnes, skogarnes röster? Äro de slocknade? eller bär

väl människan, inom sig, med förmågan att fatta det stora, äfven den att drömma om outsägliga harmonier? Ack! tvifvelsutan är det ett lefvande språk inom oss sjelfva, som tyder för oss alla dessa hemliga språk. — Böljorna blifva målande, då de visa, i sin spegel, ett vackert landskap, men för att visa det, måste de vara rena.

Jag tycker att en orkan rasat inom mig, och denna kärlek, som skapar förtjusande nöjen, har, hos mig, lemnat efter sig endast en öken.

Jag känner att jag glömmet mig sjelf. Då jag såg henne var jag ofta olycklig. Tvungen att dölja för henne min kärlek, såsom man döljer ett brott, såg jag en annan

vara älskad och utgöra nog för hennes sällhet; och denne lycklige var en välgörare, en far, som jag fruktade att förolämpa; likväl kände jag inom mig en annan makt, en kraft af passionen, som dref mig tillbaka i en brottslig yra. På detta sätt nödsakad att älska dem begge, utan förmåga att undfly någondera af dessa båda böjelser, utgjorde mitt lif en beständig strid; men midt i vågorna sökte jag ännu att uppnå endera stranden. Brant och stenig förskräckte den ena mig, men jag såg dygden räcka mig handen, och det var någonting hos mig, som, allt ifrån mina spädaste år, lifvade mig för henne. Den andra stranden liknade en af de sköna öar, som, spridda på aflägsna haf, med sin vällukt berusa den resande redan förr än han blifvit dem varse. Jag

tillslöt ögonen, jag förlorade ande-
dräkten, och vällusten förde mig,
som ett svagt barn; men under
dessa korta ögonblick, ägde jag åt-
minstone rusets sällhet, som ej
håller räkning med förnuftet. Tvfif-
velsutan vaknade jag, och det var
för att lida; men i dessa farans, of-
ta smärtans stunder, underhölls jag
genom en verksamhet, genom en
passionens feber, genom ögonblick
af stolthet, genom skönare ögon-
blick af mistroende, som dygden
tillegnade sig; min varelse utgjor-
des af starka rörelser; och Valeries
anda, någonting som nalkades och
omgaf mig, hindrade mig att slock-
na så som nu.

TRETTIONDE FÖRSTA BREFVET.

Venedig.

Det är mycket länge sedan jag skref dig till, min vän; men hvad hade jag haft att säga dig? Talar man om en öfvergifven strand, der allt inger ängslan, hvarifrån de flytande vattnen försvunnit, hvaröfver förstörelsens vind rasat och förtorkat allt? Men nu, då hoppet att vara mindre olycklig åter hunnit min själ, tänker jag på dig, på dig, hvars vänskap spridde öfver mitt lif så sköna strålar, på dig, som jag älskade i en ålder der varaktiga böjelser alstras, i barndomen, der hjertat ännu af ingenting hårdnat.

Ernst, jag är mindre olycklig; hvad säger jag? jag är det alldeles

icke mer. Jag lefver, jag andas fritt; jag tänker, jag känner, jag handlar för henne; och om du visste hvad som verkat denna stora förändring! En tanke af henne har rört mig, på hundrade mils afstånd. Jag tyckte att hon återfattat de öfvergifna tyglar, hvarmed hon ledt mitt uppförande, och mitt hufvud upplyftades, en varmare blod flöt i mina ådror, en mild stolthet återhöjde min mot jordens nedslagna blick.

Det var i går två månader, sedan hon reste. Man berättade mig att jag i tullen hade paketter ifrån Florens, jemte et bref af grefvinnan, hvilket man bad mig sjelf afhämta. Vid dessa ord kände jag mitt blod drifvas till hjertat, med häftiga och ojemna slag; jag erför en otålighet, som mycket

illa öfverensstämde med mitt tillstånd; jag var så svag, att jag knappt kunde kläda mig, och mina ögon sågo allting dubbelt. Om-sider följde jag min ledsagare. Jag fick brefvet; men jag vågade icke läsa det, af fruktan att falla i vanmakt; jag tryckte det konvulsigt emellan mina fingrar, och så snart jag kunde skilja mig från tullbetje-ningens åsyn, förde jag det till mina läppar. Jag tog en gondol, hvori jag lät föra paketterna, och gick sjelf till en helt nära belägen enslig trädgård, der jag kastade mig ned under ett lagerträd. Redan i stånd att känna ljufva rörelser, lät jag den nedgående solens strålar falla öfver mitt hufvud; jag höll redan räkning med nöjet, och efter jag lefde, sedan två minuter, ville jag redan lefva lycklig. Se sådan

är människan! Och hvad var det som drog mig ur mitt känslolösa tillstånd? Ett pappersblad? Jag visste ännu icke hvad det innehöll, lika mycket, med det voro alla mina minnen återkomna; Valerie hade rört min inbildning, det var hon, som hade tänkt på mig. På lång tid kunde jag icke läsa; tjocka moln betäckte mina ögon; stundom ledarrade jag, och sade till mig sjelf: "Kanske grefven blifvit återkallad och icke kommer tillbaka till Venedig." Så snart jag kunde läsa, sökte jag de sista raderna, för att se om der icke fanns någonting utomordentligt, om de icke sade mig ett långt farväl - - - jag såg dessa ord: "låt upphänga mitt porträtt i lilla gula salongen der vi dricka té."

O! hvilka ögonblick af berusande hänryckning! Valerie, jag återsåg dina förtjusande drag, jag skall kunna se dem hvarje timma! Om morgonen, då den gryende dagen ännu visat sig endast för mig, skall jag flyga till detta älskade rum; eller häldre, dold för alla öfriga i huset, skall jag tillbringa nätterna der, jag skall tro mig se din blick fästad på mig, och du skall ännu, som en välgörande ande, återsynas i mina drömmar. Min vän, emot min vilja, måste jag sluta; jag är för mycket svag att skrifva långa bref.

TRETTIONDE ANDRA BREFVET.

Venedig.

Se här en afskrift af Valeries bref. Som jag icke kunnat sofva, har jag afskrifvit det för din räkning, min vän. — Hvilken förtjusande natt har jag icke tillbragt! — Jag har bosatt mig i lilla gula salongen: jag lät der upphänga Valeries porträtt, men du vet ännu icke hvad som för mig egenteligen är förtrollande i denna tafla, som Angelica målat: jag vill att du själf skall finna det uti Valeries konstlösa och nästan ömma uttryck. Kom med mig i Salongen, Ernst. Under taflan som intar ett stort rum, är en ottoman af Indiskt tyg: jag satte mig deri, jag gjorde upp eld; jag ställde, bredevid ottomanen, ett stort orange-träd, som Valerie mycket äl-

skar; jag lagade té-bordet i ordning, jag drack, såsom jag drack det med henne, ty hon dricker det mycket gerna — Téets och orange-trädets vällukt, stället der hon sutit, och der jag icke satte mig, för att kunna tro att det ännu upptogs af henne, allt återförde till mig hänryckande minnen. Jag förblef på detta sätt ända till klockan tre om morgonen, och derefter har jag långsamt afskrifvit hennes bref, och stadnat vid hvarje rad, såsom man stadnar, då man, efter en lång frånvaro, återser sin födelseort, vid hvarje ställe som talar om det förflutna.

Afskrift af Valeries bref.

“Ni har väl icke trott, goda och älskade Gustaf, att edra vänner kunnat glömma er, midt under deras

sällhet. Om jag så länge dröjt att skriva er till, så är det därför att jag velat skänka er mer än ett nöje på en gång; och jag visste att mitt porträtt skulle bidra dertill, i synnerhet som det erinrade er om stunder dem ni älskat. Jag har då dröjt med mitt bref, och ni får i dag Valeries bild; ni får minnen af Lido och dessa ord, som jag ville göra rörande, genom den så uppriktiga vänskap jag hyser för er."

Hvarföre har jag icke, som ni, eller som min man, studerat historien och konsterna, för att värdigare kunna tala med er om allt hvad jag ser! Men jag är endast en ignorant; och om jag kan känna, är det icke därför att jag kan tänka, det är därför att det gifves så sköna saker, att de hänrycka hvar och

en, och att de tyckas väcka en för-
måga som underrättar oss, att skön-
heten är der. Jag skrifver er till
ifrån Florens, som är, säger man,
konsternas stad. Ack! naturen har
äfven moderligen sört för denna
stad! Också, huru många gånger
har jag ej öfverlemnadt mig till mi-
na drömmar på Arnos stränder och
i Caccinernas tjocka skugga! Detta
har återkallat i mitt minne våra
promenader vid Sala och omkring
Verona. Här är icke någon Circus;
men huru många monumenter på-
kalla ej uppmärksamheten! huru
många särskilda skolor hafva icke
hitsändt sina mästerstycken! Det är
också här som Venus och den un-
ga Apollo lefva: man kan verkeli-
gen säga att de lefva, de äro så
oskyldiga, så unga, så älskvärda!
Då jag icke sjelf förstår att säga

något måste jag återhämta för er
 hvad min man sade: Huru skön
 är icke Venus; och man känner än-
 då, att om det fanns en qvinna,
 som hon, skulle hon icke kunna
 väcka de öfrigas afvund. Hennes
 min utmärker så väl att hon icke
 känner sig, att hon är förundrad
 öfver sig sjelf! Hennes blygsamhet
 höljer henne; någonting himmelskt
 betäcker hennes former; och hon
 afväpnar djerfheten, då hon tycks
 begära skonsamhet. — Jag har va-
 rit i Storhertigens ryktbara gallerie;
 jag har der sett Rafäels Madonna
 della Seggiola; mina blickar hafva
 intagits af dess sublimes skönhet:
 Hvad för en himmelsk kärlek upp-
 fyller ej dessa så rena drag! en he-
 lig vördnad, en ljuf hänryckning
 hafva bemäktigat sig mitt hjerta.

Jag såg, icke långt ifrån henne en tafla af en föga känd mästare; den föreställde en vagga och en ung qvinna sittande vid sidan deraf. Hastigt begynte jag gråta; jag tänkte på min son och på den ljuftva lycksalighet hvarom jag så ofta drömt: jag erinrade mig denna vagga, dit jag lade honom blott tvenne gånger; jag afmålade den för mig, upplyst af solens första stråle, med mitt barn sofvande deri, och mig sjelf ryckt ur sömnen, jollrande några söta ord, för att söfva honom; och jag sade för mig sjelf: "O min lilla Adolf! du föll från mitt sköte, som ett två mornars blomster och du föll i likkistan! och mina ögon skola icke mer se ditt smålöje!" och jag drog mig undan i ett fönster der jag gret ymnigt, under det jag sökte dölja mina tårar. Min

man kom till mig och ville trösta mig. Ni vet hvad värde denna älskvärda, förträffliga varelse har öfver mig. Men min smärta återförde mig ej heller mindre till hugkomsten af er, till ert outrötteliga tålmod, huru ni alltid sökte att stilla mina plågor; huru ni alltid talte med mig om min Adolf! Jag har ingenting glömt, Gustaf. Jag ser er ännu på Lido, förbyta min torra smärta till melankoliska tårar, och vid min sons graf plocka rosor, som ni der planterat; dessa blommor, så ofta bestämde för sällheten, syntes mig tusende gånger vackrare genom sjelfva den sorgsna kontrasten af döden och deras skönhet: så förskönas allt af en tanke, som rörer själen!"

"Dessa älskade och sorgsna min-

nen hafva väckt mitt begär att kvar hålla dem, att ännu fästa dem, och, om jag en gång lemnar Venedig och det ställe der min Adolf sofver, att föra dem med mig till ett land, der de litligt skola erinra mig om Lido.”

“Min man ville, redan för längre tid tillbaka, hafva mitt porträtt, måladt af den namnkunniga Angelica, och jag tänkte att en tafla efter min idé kunde förena våra ömsesidiga förslag. Min tanke har på ett förundranvärdt sätt lyckats i verkställigheten: döm sjelf. Är det icke Valerie, sådan som hon så ofta satt på Lido; hafvet som brusar på afstånd, lika som vid den strand, der jag lekte i min barndom; den tökniga himmelen, aftonens rosenfärgade skyar, i hvilka jag trodde mig

se min sons unga själ; denna sten, som betäcker hans sköna, ack! numultnade lemmar; och denna sorgsna pil, som lutar sitt hufvud, lika som den kände min smärta; och dessa cytis - klasar, som i sitt fall smeka grafstenen; och i fonden detta gamla kloster, der heliga flickor lefva, som aldrig skola bli mödrar, hvilkas röst förekom oss som änglarnes? — Är det icke en trogen tafla af detta rörande smärtefulla upptråde? Någonting felas der ännu; det är den vän, som tröstade Valerie, och icke öfverlemnade henne till sin djupa smärta, det är Gustaf. Kan han tro henne nog otacksam att hafva glömt honom? Valerie kunde icke ge honom sjelfrum på taflan, men han är der ändå, han skall der känna sig igen. Må han påminna sig den 15. No-

vember, då jag ensam hade farit till Lido, der, i en dyster sorg, mina ögon stannade fästade på Adolfs graf: Gustaf kom; han bar en ung buske, som han ville plantera nära till detta ställe; han hade också Syrener, bundna i en näsduk; han visste huru mycket jag tyckte om dessa tidiga och täcka blomster, och hans omsorg hade tvungit några af sjelfva denna årstid, som nästan alltid vägrar dem. Deras välukt väckte mig ur mina dystra drömmar; jag såg Gustaf så lycklig för det han hämtade mig dem, att jag icke kunde afhålla mig ifrån att småle, för att tacka honom; och Gustaf skall finna på taflan, nära till stället der jag sitter, en hopbunden näsduk, hvarutur syrener synas, och hans namn märkt på näsduken."

“Jag skickar er också en utmärkt vacker skifva Carrarisk marmor, rosenfärgad som ungdomen, och svartådrad som lifvet; lät sätta den på min sons graf. Den har blott denna enkla inskrift: Här sofver Adolf M--- oskuldens och dödens dubbla sömn.”

“Jag skickar er vidare unga buskar, som jag funnit i Villa-Medici. De äro från de södra öarne och blomstra senare än dem vi redan hafva: då de med försigtighet täckas öfver vintern, gå de icke ut, och vi skola af dem ännu ha blommor, då de andra redan fallit.”

“Min man skrifver er till från Rom: han skickar er tvenne utsigter af Volpato. Lät hänga mitt porträtt i lilla gula salongen der vi vanligen dricka té.”

Nå väl, Ernst, hvad säger du om detta förtjusande bref, så berusande för mig, och ändå så fullt af oskuld? Vore jag icke den afskyvärdaste menniska, om jag tänkte på Valerie annorlunda än med den djupaste vördnad! Huru rörande är icke detta bref! Huru skön är icke denna själ, hos Valerie, hos henne som värdigas vara min syster, min vän: och huru låg vore ej den hvars passion icke vördnadsfullt skulle stadna för denna ängel, som tyckes lefva endast för dygden och den moderliga ömheten!

TRETTIONDE TREDJE BREFVET.

Venedig.

Jag har återvunnit min hälsa; åtminstone mår jag bättre. Jag sysselsätter mig med mina pligter, och mina dagar förflyta ej utan att jag räknar äfven stora nöjen. Hvar morgon besöker jag taflan; jag uppfyller mig med dess ljufva åskådande; jag tycker, i dessa kärlekens och förvillelsens stunder, att hon ser mig, att hon befäller mig att icke öfverlemna mig till en skamlig sysslolöshet, till en veklig nedslagenhet; och jag arbetar.

Detta hus, som förekom mig så ängsligt, efter hennes afresa, har åter blifvit för mig en förtjusande boning, sedan jag börjat att ofta vistas i gula salongen; porträttets

likhet är frappant; det är helt och hållet hennes ansigte, det är uttrycket af hennes själ, det är hennes former. Det händer ibland att jag tilltalar det, att jag berättar det hvad jag gjort. Jag far ofta till Lido. Jag har der planterat de buskar hon skickade mig; jag har äfven låtit sätta stenen på Adolfs graf. I går dröjde jag mycket länge på Lido; jag såg månen gå upp. Jag satte mig vid hafsstranden; jag genomgick långsamt hela den tidrymd, som innefattar min lefnad, sedan min bekantskap med Valerie; jag erinrade mig dessa aftnar, då vi, sittande tillsammans, hörde den vissnade säfven prassla, då månen spridde ett blekt och dunkelt sken öfver böljorna, öfver fiskrarnes båtar, då detta sken darrande hann oss, genom de åldriga mullbärsträdens blad, så-

som orden darrande hunno mina läppar, då jag talte med Valerie om min kärlek för en annan. Då instämde äfven Nunnorna i deras heliga sånger, och dessa röster, som, endast bestämda för himmelen, stilla nalkades oss, besvuro stormen i mitt bröst, såsom fordom de Christnas gudomliga lagstiftare besvor stormen på hafvet och befalle vägorna lägga sig. Detta allt återkom i det minne jag bär i mitt hjerta, och som alldrig saknar tårar och en ljuf rörelse.

Kanske borde jag icke så tänka på Valerie, icke så återkomma till henne genom hvarje föremål, som erindrar mig om henne; jag känner det nog: det är icke försigtigt att söka lugnet på så farliga vägar.

Men är icke hufvudsaken ändå att finna mig sjelf igen, och bör jag icke, innan jag kastar det förflutna i glömskans afgrund, söka förvärfva mig krafter dertill? Om jag, hvar dag, gjorde blott ett steg, om jag kunde vänja mig att älska henne med lugn. . . . Ja, jag lofvar dig, Ernst, jag skall göra detta steg, som, då det aflägsnar mig från henne, skall närma mig till henne och göra mig värdig hennes högaktning och din.

TRETTIONDE FJERDE BREFVET

Ernst till Gustaf.

H. d. 26 Januarii.

Jag är i Skåne, bästa Gustaf; jag har lemnat Stockholm, och, vid

min hemresa, besökt dina egendommar. Jag gjorde min resa med den ovanliga skyndsamhet, som årstiden tillåter: min släde flög öfver snön. Ack! Hvarföre närmade ej denna hastiga fart mig till dig? På nära två månader har jag icke hört hvad du gör, och det öker ännu mer frånvarons smärta. Jag vet dessutom huru mycket Valeries bortresa oroat dig. Stackars vän! hvad gör du? Ack! förgäfvets frågar jag det af den sofvande naturen omkring mig. Mitt hjerta till och med, mitt hjerta, så brinnande af vänskap, svarar mig icke, då jag frågar det om ditt öde: det ger mig aning om, jag vet icke hvad för sorgligt och äfven dystert. Gustaf, Gustaf, du förskräcker mig ofta - - - - - Jag ville resa, se dig, försäkra mig om ditt öde. Älskade vän, jag känner

att, jag icke kan lefva utan dig----
jag skall gå att rycka dig från denna olycksfulla ort. Du vet det, under detta sken af lugn, hyser din vän en känslofull själ, och det är kanske just denna känslofullhet, som låtit mig finna vänskapen ljuft tillräcklig för mitt hjerta.

Jag skall, i morgon, fortsätta mitt bref; jag skall skrifva dig till ifrån dina faders slott, och då jag icke kan vara med dig, skall jag besöka de ställen, som voro vittnen till våra första nöjen.

Jag skrifer detta på din egen kammare, som jag låtit öppna, och der jag ännu funnit tusende saker, tillhörige dig; jag har betraktat allt, din bössa, dina böcker; jag tyckte jag var allena i verlden med alla

dessa föremål. Jag bläddrade i en af dina favorit-filosofers; han talte om mod, om sinnesstyrka; han lärde att bära smärtorna, men han tröstade mig icke; jag lemnade honom; derefter öppnade jag dörren åt terrassen, och gick ut. Natten var klar och mycket kall; tusende stjernor lyste på fästet. Jag tänkte huru ofta vi gått tillsammans, betraktat himmelen, glömt kölden, och sökt, bland stjernorna, Ariadnes krans, Ariadnes, hvars kärlek och olyckor rörde dig så mycket, och nordstjernan, och Castor och Pollux, som älskade hvarandra såsom vi: deras vänskap blef i fabeln för- evigad; vår, sade vi, skall äfven bli det, emedan ingenting stort och skönt förlorar sig. Jag erindrade mig våra samtal, och jag kände mitt hjerta lugnadt. Naturen alle-

na förenar med sin storhet, detta lugn, som alltid meddelar sig, medan konstens skönaste verk trötta oss, då de icke visa oss annat än människornas historia.

Jag gick tillbaka i din kammar. Huru rörd blef jag icke, Gustaf, då jag fann i din öppna byrå ett minnestecken af din välgörenhet, ett fragment af en biljett.*) Jag afskrifver den, på det ditt hjerta, genombåradt af sorgen, må, några ögonblick, finna en ljuf hvila.

Gustaf, dessa rader fullkomnade min rörelse; ett outsägligt behof att trycka dig mot mitt hjerta, som så väl förstår att älska dig, väckte hos mig en skakning, som

*) Detta fragment har icke igenfunnits.

jag icke kunde stilla, som öktes af allt på detta ställe, så uppfyllt af din hugkomst. Jag gick ned på stora slotts-gården; jag genomvandrade dess vidsträckta korridorer, fordom så lifvade af våra och våra kamraters lekar, nu öde och tysta; jag gick förbi räfkojan, och erinrade mig, vid åsynen af dessa djur, den dag, då, genom min oförsigtighet, ett af dem farligt sårade dig. Jag nalkades galler-verket och såg räfvarne komma i rörelse och springa af och an. Hektor, denna vackra, trogna hund, kom, blef mig varse, och sprang omkring mig, för att visa att han kände igen mig; jag fattade hans hängande öron, jag smekte honom, under det jag tänkte att han höll af dig och säkert icke hade glömt dig: och hastigt flög en tanke genom mitt huf-

vud, hvaråt du skall skratta; jag sprang i din kammare, der jag ännu hade sett en af dina jagtklädningar; jag bar den till Hektor, lät honom vädra derpå, och jag trodde mig se att den beskedliga hunden igenkände den. Så mycket är visst, att han lade sina tassar på klädningen, viftade med svansen och gaf alla tecken till glädje, deri han blandade några klagande ljud. Detta uppträdde rörde mig så, att jag tryckte djurets hufvud emot mitt bröst och kände mina tårar rinna.

Farväl, Gustaf, jag reser till ***
prestgård, hvarifrån jag skall skriva dig till, efter några dagar.

Jag har varit på prestgården; jag har sett vår vördnadsvärda vän, den gamla Pastorn, och hans vackra döttrar. Skulle du tro det? Helena gifter sig i morgon och jag har lofvat bivista bröllopet. Jag kom klockan sex om aftonen till detta fredliga hus; en omätlig horisont af snö lyste mig, så att jag kunde hitta fram, ty det var redan mörkt då jag reste. Min släde klöf luften, ljusen i prestgården ledde min kosa, och jag tog vägen öfver sjön, der unga lärkträd visade mig den stråt jag borde följa; ty du vet hur farlig denna sjö är, i anseende till de strömmar som finnas der och som hindra henne att frysa jemt öfver allt. Nattens och det fängslade vattnets tystnad tillät mig höra hvarje steg af mina hästar och förde till mig ljudet af andra resan-

des bjellror, som tidtals blandade sig med vargarnes hesa och ödsliga tjut från den närbelägna skogen: jag såg en af dem springa framför min släde, han stodnade på något afstånd, men vågade icke anfälla mig.

Då jag kom fram till prestgården, såg jag i lidret, nära till byggningen, en myckenhet slädar, med stora björnhudar, som täckte dem, och hvaraf jag slöt att de icke kunde tillhöra bönder; jag fann förstufvan väl upplyst, och golfvet beströdt med fin hvit sand, samt qvistar af lärkträn och välluktande örter: jag hann knappt taga af mig min stora respäls, förr än dörren öppnades och ett talrikt sällskap visade sig för mig. Den gamla pastorn emottog mig med en rö-

rande uppriktighet; han fagnade sig mycket att se mig. Helenas unga syster bjöd mig likörer, som hon sjelf tillverkat, och torkad frukt. Sluteligen gjorde gubben mig bekant med en ung karl, af hyggligt utseende, hvarvid han sade: "Se här min tillkommande mäg; han skall i morgon gifta sig med Helena." Vid dessa ord kände jag någon hjertklappning. Du vet huru mycket jag tyckte om Helena; jag var ganska nära att bli kär i henne; men den tanken att min mor alldrig skulle gilla en förening emellan henne och mig, gaf mig styrka att från början strida emot en känsla, som, för att fullkomnas, endast behöfde utveckling. Förnuftet hade befallt mig lemna henne, men i detta ögonblick återkommo alla dessa ljufva hugkomster i mitt minne,

och jag erindrade mig lifligt huru gladt jag med henne tillbragte en hel sommar. Helena gick fram till mig, på sin fars befäling; hon hälsade mig, för andra gången, och med mer förlägenhet än den förra. Gubben lät hämta Mallaga vin, som göts i en silfverkanna, för att låta mig, enligt bruket, dricka det unga parets skål. Helena, för att också följa bruket, förde kannan till sina läppar, och räckte mig den sedan med nedslagna ögon. Jag rodnade, Gustaf, jag rodnade fasligt. Jag erinrade mig, att fordom, då jag satt till bords bredevid Helena, och samma kanna gick omkring, mina läppar alltid sökte spåret af hennes: nu befällte mig allting ett motsatt uppförande. Min unga vän märkte det, och jag såg denna så oskuldsfulla panna äfven betäckas

med rodnad. Jag gick hastigt ut och slog några slag i den lilla trädgården, där jag ännu såg de träd vi planterat tillsammans. Månen var uppgången; jag hade blifvit lugn, som den: jag lyckönskade mig att icke hafva stört freden i Helenas hjerta, genom en passion, som på ett smärtande sätt kunnat upplösas, att ej heller hafva bedröfvat min mor; och jag sammansatte af den sällhet, som väntade Helena, hvilken jag redan såg lycklig mor och maka, en rad af bilder, som tröstade mig öfver hvad jag förlorat.

Farväl Gustaf! Hvarföre är du icke här, ibland dessa naiva och lugna Scener, eller hvarföre är jag icke hos dig, för att mildra dina plågor.

TRETTIONDE FEMTE BREFVET.

Venedig.

Denna dag är en sällhets dag för din vän.

Jag har fått ditt bref, bästa Ernst, och i detsamma äfven ett ifrån grefven. Det tyckes som vänskapen hade valt denna dag, för att försköna den med alla sina välgeringar. Och när ditt hjerta återförde mig till Sverige, midt ibland så många taflor, der både fäderneslandets minnen och ännu mer älskade böjelser sammanflätade sig, flyttade grefven mig, i sin ordning, midt ibland snilletts undransvärda skapelser, ibland dessa ålderdomens lemningar, hvarifrån historien helt lefvande tyckes utgå, för att ännu berätta oss hvad andra Sekler sett.

Du måste, Ernst, deltaga i hvad jag rönt, och jag skickar dig fragmenter af de ställen, som mäst interesserat mig. Jag vill icke vidröra det stället, som afmålar för mig grefvens beständiga tillgifvenhet; du skall se huru han bedömer mig och huru jag är älskad af honom.

Fragment af Grefvens bref till Gustaf.

“Jag vet icke hvar jag skall börja, Gustaf. Midt ibland så många skönheter stadnar min själ oviss. Hon ville föra er öfver allt, låta er dela sina nöjen, och åtminstone erbjuda er inbildning några utkast af de taflor ni icke velat se jemte mig.”

“Men huru skall jag beskrifva för er hvad jag beundrar? Huru tala om detta af naturen älskade land, om detta land, der en evig ungdom, en evig skönhet herrskar, midt ibland de urgamla ruiner som betäcka det? Ni vet det, Italien, det stolta Italien, som konsterna tvenne gånger hälsat för sin moder, erhöll icke blott hela jordens präktiga rof; det skänkte äfven, i sin ordning, nya underverk, nya mästerstycken åt verlden. Dess minnesmärken hafva sett Sekler bortrulla, nationer försvinna, släkter utslockna, och deras stumma storhet skall, ännu länge, tala till kommande generationer.”

“Tiden har uppslukat detta folk, som förvånade oss. Det fordna Roms starka tankar, manli-

ga dygder och barbariska storhet, allt har försvunnit; minnet allena sväfvat tyst öfver dessa fält; än erinrar det om stora namn, än visar det ett brottsligt stoff, än teknar det dessa gigantiska Scener, der seger och död, fester och smärtor, magt och slafveri blanda sig om hvarandra, dessa Scener, der Rom gaf lagar, regrade öfver verlden, och omkom genom sjelfva sina seg- rar."

"Den resande öfverlemnar sig då gerna till sina betraktelser på verdens ruiner; men trött att fråga inkräftarens stoff, som han ännu tycker sig se tyngas af så mycken jemmer, söker han, i fredliga lunder, eller nära till ett tröstande monument, som religionen upprest, öfverlevorna af dessa män, som,

i Mediceernas tidehvarf, gåfvo en ny glans åt Italien, som talade till sina bröder ett himmelskt och okonstladt språk. Vi tro oss se dem helga konsterna till själens lyftning, till skapande af en renare lycka, och, darrande, söka att återge världen den heliga skönhet som hänrycker dem."

"Målarekonsten, poésien och musiken kommo, som gracerna, hand i hand, att andra gången förtjusa de dödliga; men de förbundo sig icke mer, som i fabeln, med barnsliga orimligheter. En himmelsk skönhet lyste i dessa blygsamma och tjusande flickors drag; och då de smålogo mot jorden, höjde sig deras blick till himmelen. Konsterna helgade sig då åt en renad och sträng men tröstande reli-

gion, som skänkte människan dyg-
derna, för dess sällhet.”

“Här uppstego äfven Dante och
„Michel-Angelo, like profeter, som
„bebådade hela katolska religionens
„glans. Den förre sjöng sina hög-
„tidliga, hemlighetsfulla verser, som
„uppfylla oss med bäfvan; den se-
„nare skapade, med ett vildt behag,
„som icke erkänner annan lag än
„sin egen, dessa stora och dristiga
„former, dem han klädde i alfvar-
„sam skönhet: han fördjupar sig
„i religionens hemligheter, han ut-
„tömmar fasan, han bringar tiden
„att fly, och lemnar ändtligen den
„förvånade konsten sitt underverk:
„yttersta domen.”

“Men hvad jag i synnerhet äls-
„skar hans snille, då det förevigar

„sig i denna stora skapelse, i detta
 „tempel, hvars omätliga rymd kal-
 „lar tanke på tanke, och som ett
 „helt århundrade långsamt uppbygg-
 „de! Klippor beröfvades naturen,
 „kalla stenbrott utplundrades, oräk-
 „neliga händer arbetade att samla
 „dessa stenar, och stelnade sjelfva.
 „Men hvar är han, han som åt
 „detta allt gaf en tanke? hvem be-
 „fallte dessa präktiga kolonner resa
 „sig? hvem skref lag för denna o-
 „fantliga döm, och underkastade den
 „sin djerfva idé? hvem realiserade
 „så denna otroliga dröm, genom den
 „fromma konstens biträde och dessa
 „påfvars, som buro den tredubla
 „kronan? Ack! äfven han har gått,
 „upphofsmannen till dessa under,
 „och som han, hafva påfvarne lång-
 „samt stigit från sina heliga säten,

„nedlagt Tiaren och försvunnit under
 „dina hvalf, sublimes monument, ma-
 „jestätliga Petri kyrka! du, som ska-
 „pad af menniskor, sett dina ska-
 „pares slägte dö ut, och skall ännu
 „i Sekler se generationer andakts-
 „fullt knäböja under dina dömer.”
 (Tick.)

“Ni ser, Gustaf, huru långt jag
 låtit hänföra mig, och ändå, om
 huru många saker hade jag icke
 ännu att tala med er!”

“Följ mig. Se icke långt här-
 ifrån, der ärelystna Cesarer sofva, va-
 ka menlösa flickor, som försakat allt;
 se under segrarens triumfbåge spin-
 ner spindeln i stillhet sitt nät. Vid fo-
 ten af detta Capitolium, der så mån-
 ga välden sågo sitt slut, har jag läst
 Livius; och på stranden, der jag äger

utsigt åt Caprea, har det roat mig att läsa Tacitus och se den grymma Tiberius, genom Försynens rättvisa straff, smida sin egen olycka, då han smidde så många andras, och skrifva till Senaten, att han var den beklagansvärdaste människa.”

“Men lemnom Romrarnes brott, och vändom våra blickar åt de grönskande öar, som synas ifrån samma strand, prydda med en evig ungdom, och på Vesuvius, som dundrar invid samma hafsvik, der vi i lugn låta föra oss åt Pausilippe. Längre bort, på detta mytologiska land, der Sybilla fordom spådde, ser jag ett kloster, hvarifrån en fattig munk går ut, att predika dygden och spå om dess belöning.”

“Hvad jag gerna stadnar i des-

sa dalar, som himlen tyckes åse med glädje, och der min fot ofta stöter på en grafsten! Tiburs lunder, täcka Tivoli, trädgårdar der Cicero tänkte, gånstigar som Plinius följde, under sina betraktelser öfver naturen, med hvad vällust ser jag mig icke midt ibland er! Ack! åtminstone skolen I alltid bli kvar för Italien, der den resande skall söka edra spår och finna dem."

"Men I, mästerstycken, som mina tjusta sinnen ofta betrakta, i hvilka menniskor ännu lefva, som vi alldrig tillräckligt beundra, I kunnen lemna denna himmel, lika fångar som föras långt ifrån sin födelse bygd; en ny Alexander kan förvåna världen och rikta sin triumf med ert präktiga byte: lycklig då den, som sett er här, här der I da-

nades af religionens ingifvelse, och der religionen omgaf er med sin ståt! Lycklig den som sett er i dessa tempel, der den ödmjuka, irrande andakten och den höga, stolta makten knäböja för er!”

“Om man tar härifrån Christi förklaring, den heliga Cecilia, den heliga nattvarden, af Dominiquin, hvar skall man ge dem rum? Så präktigt ock det palats, eller den byggnad, må vara, som bestämmes för dem, skall deras verkan likväl förlora sig. Det är i fonden af ett Kartheuser-kloster, det är full af förskräckelse och fasa, man bör se en St. Bruno, och icke invid en rosenkrönt panna. Och dessa rena jungfrur, med sina gudomliga drag, med sina själar, som icke känna annat än himlen, skall man väl utan sorg, kunna se dem

vid sidan af profana och okyska kärleksgudar?"

"Och äfven I, Grekelands barn, half-guda slägte, konstens förtjusande mönster, som då I lemnaden Grekeland, ombyttan endast land, icke luftstrek, öfvergifven alldrig detta ert andra fädernesland, der minnet af det första så lifligt är intryckt! Här, under lätta portiker, eller hädre under en klar himmels skönare hvalf, vända sig edra blickar ännu åt Athén, eller det fabelaktiga Sicilien. Skullen I gå att dölja edra hufvuden inom tjocka murar, eller midt i ett främmande land? I nymfer, spridda kring dessa lunder, skullen I lefva vid fångslade bäckar? Och äfven I, gratier, som icke ären klädda, som icke kunnen vara det, hvad skullen I göra i oblida luftstrek?"

“Ni bör tacka mig, min vän, för ett så långt bref; ty detta är icke ett land der man gerna skrifer, och jag använder hvarje minut att samla erinringar. Dessutom borde jag nästan vara ond på er, om jag icke fann det mycket ljufvare att älska er, sådan ni är. Jag måste likväl tala om er sjelf, Gustaf, icke i dag, men med det första. Ni förskräcker mig stundom, och det derföre att ni gått förbi er ålder. Gustaf, Gustaf, det är icke godt att dra sig tillbaka för lifvet, som för en ovän, med hvilken man lika litet bryr sig om att slåss, som att försonas. Hvari bestå dessa dystra fördommar, denna misströstan om sällhet? Jag ville häldre se er begå fel; ert hjerta skulle ställa mig tillfreds i afseende å alla dem som kunde vara er farliga. Ni är helt

och hållet motsatsen af de flesta unga personer, som anse ungdomen för allt, och tro att dessa vackra år, med deras lifliga färger och deras yra, blifvit oss gifna endast för att dölja bekymret och ledsnaden af dem som komma, då vi likväl, om vi kände lifvet, skulle se, att när vi göra oss värdiga deraf, det icke är någon olycklig skänk, någon bitter frukt, under ett sött och lysande skal. Men jag spar till ett annat bref vidare reflexioner i detta ämne. Jag ville imellertid, Gustaf, att er ungdom liknade en skön pelargång, som bör leda till en ännu skönare byggnad. Jag ville, Gustaf, se er, icke alltid lycklig, — det är allt för nyttigt att icke alltid vara det, — men med er ålders sällhet och med alla dess älskvärda fel. Det är från oss sjelfva vi böra

hämta vår lycka; det tillhör oss att gifva allt åt andra, äfven då vi tro oss undfå mycket af dem: att vara rik, det är att äga förmågan att njuta; det är att äga inom sig någonting som öfverväger allt hvad människorna kunna gifva.”

„Må hopen beklaga sig öfver störda illusioner; det gifves, för den högre människan, en stadig verklighet, och jag ler då jag ser denna förderfvade mängd vilja äga ett godt, som den icke kan meddela och af hvars tyngd allena den skulle krossas.”

“Hvad er angår, Gustaf, så är ni skapad att njuta af sjelfva er smärta, och att finna tröst i er styrka. Jag borde, i stället för smärta, säga motgångar, hinder, dem

man ger för mycket rum i lifvet, och som försynen sänder, för att lära oss strida, segra öfver dem, och se dem under våra fötter, medan våra blickar omfatta en skönare horisont."

"Stora smärtor äro sällsynta, och den som vill känner dem icke. Jag har lofvat er Far, vid hans dödssäng, att vara er vän; jag tryckte er mot mitt hjerta, antog er, som en son: jag lade Valeries hand i er, såsom en systers, hvars röst och blick borde sprida behag öfver er lefnad; eller snarare, jag ställde de milda dygderna vid er sida, viss derom att ni skulle värda dem, att deras välde skulle bringa er att fly allt hvad som icke liknade dem, och att min sällhet skulle göra en lika sällhet älskad af er. Skall jag

säga er det? Jag fann er skygg, van vid en alfvarsam lefnad; ni var allt för långt ifrån dessa milda böjelser, som äro lifvets gratier, och som, då de sammansmälta vår känslfullhet och våra dygder, bevara oss lika mycket för öfverdrifna passioner, som för en skamlig förnedring. Gustaf, måtte jag icke hafva bedragit mig! måtte ni, under er vandring genom lifvet, känna er själ förstoras och se allt hvad det har älskvärdt! måtte era sista blickar, välsignande, falla på min aska!"

TRETTIONDE SJETTE BREFV.

V e n e d i g.

Erinrar du dig, Ernst, det besynnerliga äfventyr, som jag icke

fullföljde, men hvarom jag berättade dig, för sex månader sedan: denna Bianca, som så lifligt rörde mig, genom sin förundransvärda likhet med grefvinnan? Jag skaffade mig några underrättelser om henne, jag fick veta att hon var dotter till en fattig kompositör, som ruinerat sig under det han författat dåliga operor; att han var död, och att hon lefde tillsammans med en gammal tant; att ingendera såg någon meniska hos sig, och att Hertiginnan M , som stått fadder för Bianca, värdar sig om henne, och bland annat, gör sig ett nöje af att förhöja hennes behag genom en elegant klädsel: hon har dessutom gett henne talanger, och Bianca, säger man, äger mycken musikalisk skicklighet. Jag talte om henne för Valerie; vi sökte att få se hen-

ne, men förgäfves, och jag glömde henne.

Då jag för några dagar sedan, ungefär klockan sex om aftonen, kom ifrån St. Georges ö, gick jag öfver Slavonernas skeppsbro, under samma fönster, der jag redan stadnat en gång; mina öron öfverraskades af en förtjusande melodi. I början begrep jag icke hvad som åstadkom en sådan verkan på mig; slutligen erinrade jag mig, att det var en romans, som Valerie ofta sjöng. Jag stavnade och öfverlemnade mina sinnen och mitt hjerta till den stumma hänryckning, som icke kan kännas af andra själar, än dem kärleken bebott. Småningom kom jag ihog, att det var här jag, för flere månader sedan, sett Bianca, och att det kunde vara hon

som sjöng. Jag blef högst nyfiken att se henne, att lifligare föreställa mig Valerie; ty denna besynnerliga Bianca har icke blott mycken likhet med grefvinnan, hon har äfven mycket af hennes röst.

Efter flera försök, alltför vidlyftiga att detaljera, fick jag ändteligen tillträde hos henne; jag såg henne ett ögonblick, och det var icke utan oro. Hon har af Valerie nästan allt som kan skiljas från dess själ; det felas henne endast hennes behag, endast detta uttryck, som oupphörligt förräder denna djupa och höga själ, och som är så farligt för dem som förstå att älska.

Jag emottogs ganska väl, både af Biancas tant och af henne sjelf. Jag fick tillfälle att göra dem några

tjenster hos en man som jag kände, och jag förnyade ofta mitt besök hos dem: jag förde dem flera gånger på Spektaklet, hvilket gjorde dem begge mycket nöje. Jag var ganska glad att kunna härda mig, att till och med förkorta min varrelse, för att skilja mig ifrån den farliga enslighet, som Valerie bebor. Jag kände väl att hennes bild följde mig; men midt i den krets af nya vanor, hvori jag sökte att kasta mig, i dessa dåliga, illa upplysta kamrar, i dessa mörka loger, der menniskor utan betydenhet tränga sig; vid åsynen af dessa maner, som beröfva inbildningen allt, af denna oro att synas någonting, af detta tvungna gapskratt, af dessa hviskningar, som utgöra koketteriet hos detta slags folk, som derigenom tro sig närma sig till den go-

da tonen; midt ibland allt detta aflägsnar jag Valerie så mycket möjligt är; jag tycker jag skulle blygas att förena henne med uppträden, så litet gjorda för henne. Dervid tänker jag ofta på de stora kontraster, som sammanlefnadens olika nyanser åstadkomma. Det som i synnerhet utmärker rangen, är hvarken guldet, eller luxen; det är en viss elegans i maneren, någonting lugnt, naturligt ädelt, utan uträkning och utan bemödande, som sätter hvar och en på sitt ställe, och alltid behåller sitt eget.

Det må vara härmed huru som hälst, Ernst; oaktadt mitt bemödande att aflägsna mig från Valerie, endast så mycket starkare återför min själ till henne, på samma sätt som en gren, hvilken man med

våld vill skilja från dess stam, desto häftigare böjes dit tillbaka; ehuru det än må vara, så känner jag att Bianca stundom gör ett lifligt intryck på mina sinnen. Det är ingenting af denna himmelska förvirring, som sammansmälter hela min vareelse, och låter mig drömma om himmeln, lika som jorden icke kunde omfatta så många saligheter, det är en flyktig låga, som icke bränner, som icke har något förtärande, och som jag skulle kalla begär, om jag icke så väl visste hvad begära är.

Det händer ibland att jag länge betraktar Bianca; och när ett af hennes ansigtsdrag, eller något af hennes växt, erinrat mig Valerie, söker jag att glömma mig sjelf, och att undanrödja allt som kunde stä-

ra min illusion. Jag trox att dessa ögonblick, då jag är hundrade mil ifrån Bianca, öfvertyga henne att jag älskar henne; jag ler då, för mig sjelf, lika som det vore så lätt att hos mig väcka kärlek!

Det är med Biancas röst, som med hennes ansigtsdrag; den har samma ljud som Valeries, men inditet af hennes uttryck; och hvarifrån skulle hon hafva tagit detta uttryck, som icke läres, som endast själen gifver, som man får, utan att märka det, och som bevisar mästarens förträfflighet?

I går var jag hos Bianca; och som väderleken var ganska vacker, så föreslog jag henne och hennes tant att gå ut och äta glacer, hvilket vi gjorde. Bianca promenerade

med mig och talte om hertiginnan, om sin far, om den lust hon hade för teatern, om det nöje baler förorsakade henne, och huru gerna hon såg förnäma och välklädda damer. Under allt detta hörde jag icke henne med mycken uppmärksamhet, till dess hon lutade sig ner, för att plocka en viol-blomma: då hon bröt den, skrämde hon bort en stor fjäril, som flög tätt förbi mig. Hastigt vaknade hos mig en mängd idéer och minnen, som länge hade slumrat; jag erinrade mig lifligt vårt första inträde i Italien, kyrkogården, Adigo, Sfinxen, och några drag af Valeries barndom, så olika dem jag nyss hört. Jag blef så tankfull, att Bianca gjorde mig förebråelser: då bemödade jag mig att synas utomordentligt glad; och jag tillät mig äfven några små oskyl-

diga friheter, som höllos till goda, hvilket afstyrde mig, i stället att göra mig djerfvare. Jag begriper icke sjelf; ibland är jag så besynnerlig, så underlig! Jag skulle blygas att omtala allt detta för dig, Ernst, om jag ej sade till mig sjelf, att jag kan missbruka din vänskap, lika som ditt tålamod. Denna tanke är ljuf för mig; och sedan så arbetar jag för ett ändamål, som du gillar: bör jag icke söka att återfå mitt förnuft? Söka, hvad vet jag? - - - lätt oss fullfölja. Som jag fann att Bianca icke visste hvad hon skulle tänka om allt hvad hon såg, och som jag sjelf blef allt mer och mer förlägen, föreslog jag henne en promenad till sjöss: jag kallade gondolierer, och vi reste, med tillstånd af hennes tant, som ville stadna qvar, för att sluta ett arbete.

Bianca satte sig i gondolen; årarne begynte att sakta föra oss fram. Jag tyckte att hon betraktade mig med deltagande, men utan räddhåga. Hastigt fattade hon min hand och frågade: N'avete mai amato? (Har Ni alldrig älskat?) Jag vet icke hvarföre dessa ord gjorde mig så förvirrad: blodet steg upp i mitt hufvud, mitt hjerta klapade; jag hade hvarken styrka att tala, eller att lättsinnigt anse denna fråga; och jag smålog melankoliskt, medan jag kände mina ögon fyllas af tårar. Jag såg Bianca rodna och hennes ansigte uttrycka glädje. Detta besynnerliga misstag plågade mig, och jag förebrådde mig att hafva gett anledning dertill. Hastigt steg jag upp, och beslöt att icke se henne mer: jag sade mig också, att jag borde undvika att väcka

något intryck hos henne, om det ock icke vore kärlek, om jag ock ansåg henne ur stånd att fatta denna känsla; det minsta deltagande, den minsta felslagna förhoppning kunde förorsaka henne smärta.

Jag hade gått till andra ändan af gondolen; Bianca kallade mig tillbaka. Siete matto, sade hon, perche non state qui? (Ni är matt, hvarföre sätter Ni er icke här)? Jag kände att min belägenhet skulle göra mig på nytt förlägen, och jag sökte att dra mig derutur. "Bianca", sade jag, "gör mig det nöjet och sjung: t'amo piu che la vita" (jag älskar dig mer än mitt lif). Det var Valeries Romans. Jag stödde mitt hufvud så att mina ögen sväfvade kring den vidsträckta horisonten och stego öf-

ver Tyrolska alperna, som vi tillsammans hade bestigit. Bianca, antingen hon verkligen var rörd, eller endast förekom mig så, sjöng med ett uttryck af känsla, som hänyckte mig; hennes röst trängde sig in i alla mina sinnen; jag kände en ljuf oro, ett behof att ge luft åt mitt beklämda bröst I samma ögonblick ropade gondoliererna, för att hälsa en annan gondol. Jag lyftade mekaniskt upp mina ögon, jag såg Lido på afstånd: och såsom Sirenernas sång förtrollade Ulysses följeslagare, så kände jag mig äfven förtrollad: Valerie tycktes mig vara på stranden; ett brinnande begär att närma mig till henne, bemäktigade sig mitt hjerta. — Jag vågade icke utsträcka armarne, för att ej göra Bianca bestört; men jag utsträckte dem i tanken; jag ropade henne

med låg röst; jag trånade, jag dog; och under känslan af hela min fattigdom, sade jag för mig sjelf: "Alldrig skall du sluta henne i dina armar!" Tillika rörd af Biancas sång, af dessa ord: *Lascia mi morir!* (Lät mig dö) begynte jag häftigt att gråta.

Hon upphörde att sjunga; hon gick till mig och sade: "Jag begriper er icke: Ni är en mycket svårmodig yngling! Ären I alla sådane i ert fädernesland? I sådant fall ser jag väl det är bättre att stadna kvar i Italien." Och som hon trodde att jag kunde vara stött, efter jag icke svarade henne, tog hon sin näsduk, torkade mina ögon, blåste på dem, att de icke skulle synas röda, och sade: "Det är därför att min tant icke måtte se att

ni gråtit. Ack! fortfor hon, var icke ängslig, jag ber er." Hon gaf en smekande ton åt dessa ord, som rörde mig. "Nej, sade jag, Bianca, jag skall bjuda till att icke vara det; men det är en sjukdom, som ni icke begriper." — Är ni sjuk? inföll hon, och tycktes fråga mig med sin blick. — Min själ är mycket sjuk, svarade jag. — Oh! i detta fall, invände hon, skall jag nog bota er snart. Vi skola ofta gå att skratta, på komedien; jag skall också försöka att muntra er." Jag smålog. "Ja, sade hon, vi skola icke tänka på annat, än att roa oss, att alltid vara tillsammans." Hon hade å nyo fattat min hand. "Bianca, sade jag, helt förlägen, jag skulle be Er göra mig ett nöje-----" Jag visste ännu icke hvad jag skulle begära af

henne; men jag hade dragit min hand tillbaka, och det var endast för att säga något, som dessa ord undföllu mig. Vi nalkades trädgården; tanten väntade oss redan på stranden; och Bianca hade blott tid att säga mig: "Jag skall gerna göra hvad ni begär." Jag följde dem hem.

Dagen derefter var jag villrådig om jag skulle gå till Bianca; flera skäl afhöllo mig derifrån; ett slags behag, som skingrade min vanliga ledsnad, och fruktan att stöta den goda flickan, förde mig likväl tillbaka till henne. Jag fann henne allena; knappt såg hon mig, förr än hon, sedan hon bedt mig sitta och, enligt bruket i Venedig, bjudit mig kaffe, sade: "Nå väl, hvad är det för ett nöje jag skall göra er?" Hon

hade förtroligt närmat sig till mig; jag blef ganska förlägen; jag hade icke mer tänkt derpå, och var alldeles icke beredd på svar; jag sansade mig först, vid en förnyad fråga, som följde hastigt på den första. "Bianca, sade jag, strö icke mer puder i ert ansigte, det skämmer er hy." — Hvad, svarade hon, med ett gapskratt, det är för att säga mig detta, som ni behöft tjugufyra timmars tid?" Jag kände allt det löjliga af min belägenhet. "För öfrigt, fortfor hon, så brukas det här, bland litet bättre fruntimmer, har ni icke märkt det? — Ja, sade jag, i det jag hämtade mig; men ni behöfver det icke, ni är så hvit. Hon smålog: "Nå väl, efter det gör er ett nöje, och efter man icke bör motsäga en sjuk själ, tillade hon,

skrattande, så låfvar jag er att icke mer nyttja puder. Men det är omöjligt, fortfor hon, under det hon sökte utforska mig, att ni icke velat begära någonting annat." Af den tonvigt hvarmed hon sade detta, såg jag väl att jag måste dra mig mig ur spelet mindre förvändt än första gången: "Ja, Bianca, svarade jag, och fästade mina blickar på henne, jag har ännu en bön att göra er; låfvar ni mig att samtycka till hvad jag begär? — Jo, sade hon, så framt det icke är en synd, som mitt skyddshelgon förbjuder mig, och i det samma pekade hon på en liten St. Antonius, målad i olja, som hängde nära vid kakelugnen. — Gif er tillfreds, sade jag, och gick hastigt ut. Jag skyndade mig till en af de bästa kram-bodar, och köpte der en mycket vacker blå Scharl, sådan

som den Valerie nästan alltid nyttjar. Jag återkom till Bianca, som ännu var ensam; man hade hämtat ljus och nedfällt rullgardinerna; hon väntade mig: "Nå väl, sade jag, här är jag; är ni ännu färdig att göra hvad jag ber? Ja, svarade hon — Nå väl, sätt er der." Hon gjorde det. "Tillät mig att ta bort denna blomsterkrans; lät mig klä ert hår helt simpelt: det är så vackert," och i sanning så rörde jag vid silke. "Denna oordning klär er så väl: lyckligtvis har ni icke puder i håret, som i ansigtet. — Men hvad betyder detta?" sade Bianca, helt förvånad. — Ack! ni har låfvat mig att göra mig till viljes; håll ord. — Nå väl? — Nå väl! Ni måste ännu ta bort det brokiga förklädet: hela er klädning måste vara hvit." Och jag arrangerade hennes klädning så,

att den föll i långa veck, ned till golfvet; derefter tog jag fram den blåa Scharlen och kastade den vårdslöst öfver hennes axlar: "Se så, sade jag, Bianca, nu är det färdigt; tillåt, att jag sätter mig der, midt emot er." Jag ställde ljusen så, att de kastade hennes skugga emot mig, och endast svagt upplyste henne; jag arbetade på detta sätt att, så konstigt som möjligt, bereda mig en illusion, men en illusion full af den mäst förtjusande vällust.

"Nu, Bianca, än en bön!" Hon smålog och ryckte på axlarne: "sjung gårdags romansen." Hon begynte. — "Sänk er röst." Hon sjöng lägre. O Ernst! jag hade några berusande ögonblick. Jag trodde mig se henne. Jag tillslöt ögonen till hälften,

för att se mindre tydligt: dessa hår, denna växt, denna Scharl, detta hufvud, som jag hade bedt henne litet böja åt ena sidan, allt syntes mig då Valerie. Min inbildning steg till en otrolig höjd: verkligheten var försvunnen, det förflutna lefde för mig på nytt, omgaf mig, rösten, som jag hörde, skickade mig kärlekens toner; jag var utom mig, jag frös, jag brann växelvis. En blick, af Bianca, som tycktes mig eldad, mötte mig, jag kastade mig emot henne, för att trycka henne i mina armar; min sinnes förvirring gick så långt, att jag kallade henne Valerie. I samma ögonblick klappade någon på dörren; jag såg en stor, temmeligen illa klädd karl komma in. "Ack! det är du, Angelo," sade Bianca, i det hon steg upp och sprang till honom. I det-

samma kastade hon af sig Scharlen, återtog sin blomsterkrans, satte den på hufvudet och sade till mig: "det är min Svåger." Allt detta följde slag på slag och gaf mig tid att komma åter till mig sjelf. Jag tyckte att jag föll ur en sky, att jag vaknade ur en af dessa flygtiga drömmar, som låta oss tvenne gånger lefva af samma lycka, då de återkalla hvad vi redan känt, och att jag icke mer såg annat än en kall komedi. Bianca stod der som en marionett, som för ingen del förstod sig på min själ, och som, i atmosfären af en brinnande passion, icke en gång var i stånd att på minsta sätt autändas.

Jag begynte skratta ått henne, då jag såg henne hoppa genom rummet, och skrattade, snart deref-

ter, åt mig sjelf; jag gick bort, jag sprang hem längs åt strandbron, och först då jag kände att jag ömsom hade kallt och varmt, erinrade jag mig, att jag hade haft feber.

(Flera bref, och deribland de som omnämna grefvens och Valeries återkomst till Venedig, hafva gått förlorade).

SLUT PÅ FÖRSTA DELEN.